

အသွေးပင်လယ်ပြာ

ချမ်းကို

ကျန့်ရှည်ပေမည်ဆရာမလေး

လူသေရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာကို ဖိုးသက်ဆိုတဲ့ ကောင်က အမှုန်တွေဖြစ်သွားတယ်လို့ ယုံကြည်သတဲ့။
ဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးဟာ လည်း အမှုန်တွေနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်းထားတာလို့ အမြဲပြောတတ်သတဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာဟာ ပျောက် ကွယ်
သွားတိုင်း အမှုန်တွေအဖြစ် ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းသွားတာမျိုးပါပဲလေ။ အကယ်လိုများ ခင်ဗျားတို့ ယခုအချိန်မှာ
သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖိုးသက်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ကိုဖိုးသက်လေးချစ်တဲ့
ရူပဗေဒဆရာမလေး ဘယ်မှာလဲလို့ မေးကြည့်လိုက်ကြပါ။

"လောလောဆယ်သူ အခုဒီမှာမရှိဘူး အမှုန်တွေအဖြစ်ဖွဲ့စည်းနေတယ်"လို့ ပြန်ဖြေခဲ့မှာသေချာတယ်ဗျ။

ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေး

အဟမ်း!

ဘယ်သူလဲပြောတာ **channko** ကိုယ်တွေ့တွေ့ကုန်သွားပီလို့ ဟမ်? :P :P :P
ရှေ့ဆက်ပီး ကြုံစရာတွေ ကုန်သွားရင်တောင် အိုဟောင်းလွန်းနေတဲ့ ကိုယ်တွေ့တွေ ကျန်သေးသမျှ ဟဲဟဲ။
ခုတင်ထားတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ဖတ်ကြည့်ကြတော့ ဘယ်သူ့အကြောင်းဖြစ်မယ် ထင်သတုံး။ အမှန်က ဆရာမလေး
အကြောင်း ရေးချင်တာက ခပ်နည်းနည်း။ **ဆိုးဝေဒနာမောင်မဲ (ချမ်းကိုနဲ့သူ့ဆရာရွှေဘ)** ဘယ်လို သောင်းကျန်းခဲ့တယ်
ဆိုတာလေး အလွမ်းပြေ ပြန်ပြောပြချင်တာက ခပ်များများရယ်ပါ။

"ငါက ငယ်ရွယ်တော့ မှိတ်မဲခဲ့တယ်" ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် ရောမန္တီက ကဗျာတစ်ပုဒ်ထဲက စာသားလိုပေါ့ဗျာ။
ခင်ဗျားတို့ ကျနော်တို့တွေဟာ ငယ်တုံး ရွယ်တုံး ကာလတွေမှာ အဆင်ခြင်မဲ့ မှိတ်ကန်း ခဲ့ဖူးကြတာချည်းပဲ
မဟုတ်လား။ အဲ့ဒါလေးတွေကို အပျင်းပြေ လျှောက်ရေးတော့မယ်ဗျာ။ ညီရင်းအကိုလို ချစ်ကြတဲ့ ဖဲသမား
ကစော်သမား ရပ်ကွက်အော့ကြောလန် ၂ယောက် အကြောင်းရယ်.. လူမှိတ်လေးကို ပွဲပြင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရာတဲ့
ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ်နဲ့ ကနွဲကလျ ရူပဗေဒသင်တဲ့ ဆရာမလေး တစ်ယောက်ရယ် အိပ်ယာပေါ်က ရင်သိမ့်တုန်
ဇာတ်ကွက်ကလေးတွေရယ် ပါမယ်ဗျာ။

တစ်တားယုတ်ထု ထဲကလို လန်ကြူတ် လုပ်ထားတဲ့ အောက်လမ်းဆရာ နေလစင်္ကြာဦးလူကြီးရဲ့ လူနီကြီးတို့
ဘာတို့တော့ မပါဘူး။ တော်ကြာ ဆရာယိမ်းရဲ့ဇာတ်လမ်းထဲက ဆီရီရယ်လ် ရိတ်ပစ်စ် နဲ့မှားပီးရောကုန်မှာစိုးလို့ဟီး။
လောလောဆယ်တော့ ခေါင်းစဉ် အရင်တင်ထားမယ်နော်။ ဟိုဖက်က သွားစထားတဲ့ အင်တာဗျူး ဇာတ်ကလေး
ပီးအောင် အရင်ရေးတင်ပီးမှ ဒီဟာကိုစရေးမယ်။

မကြာမီလာမည်မျှော် 8) 8)

အောလောက အငြိုးခံ

မိုးပျံ ချိုကန်း

စပါပီခင်ညာ :D မစခင် အင်ထရို ဝင်လိုက်ဦးမယ်။ အာလူးများသော မောင်ချမ်းတို့ ထုံးစံပေါ့ အဟီး။
ဟိုဖက်က သွားစထားတဲ့ အတိုလေး ဆက်မရေးတော့ဘူးလား ဆိုတော့ကာ ရေးတော့ရေးမယ် ဖီးလ် သိပ် မလာ
သေးလို့ ဒီထဲမှာပဲ အပျင်းပြေ တို့လိုက် ထိလိုက် ရေးကြည့်ဦးမယ်။ ကိုညီက ပူညောင် ပူညောင် လုပ်နေတယ်
ကြားလို့ပါ ဟဲဟဲ။ ဒီတစ်နှစ်လုံး ဘာမှမရေးဘူးဆိုလား ဟီဟီ။

ဘယ့်နယ့် ဒီကိုယ်တွေ့ထဲ ကျနော်လောက်ရေးတာ ကျနော်ပဲရှိတယ်လေ။ ဇာတ်လမ်းရေးသလို ဖတ်လို့
မကောင်းပေမယ့် ဒါတွေသည်လည်းပဲ အားထုတ်ရတာပဲဗျာ။ ဦးကျောက်ကိုပြန်ညှစ်ပီး အတိတ်ကိုပြန်စဉ်းစားရတာ
အရက်ပုလင်းတွေကိုစီလို့။ ဒီထဲက ကျနော် လျှောက်ရေးတာလေး ဖတ်ရတာ ပျော်စရာမကောင်းဘူးလား ညီအကို
တို့ရာ။ ပြောချင်တာက ကျနော်က စာတွေဘာတွေ သူများလို သိပ်ရေးတတ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ဇာတ်လမ်းပဲ ရေးရေး
ကိုယ်တွေ့ပဲ ရေးရေး ဒီအတိုင်းဟာ ဒီအတိုင်းပဲဟာ။ အရက်ဝိုင်းလေးထိုင် ဆစ်ကလက်လေးဖွာပီး ကိုယ့်ညီ
အကိုတွေနဲ့ အာလူး ထိုင်ဖုတ်သလိုပဲ (ဒီစတိုင်ပဲ တတ်တာကိုး) လျှောက်လျက်ပြောနေရတာကိုကြိုက်တာကိုး။

ဇာတ်လမ်း ရေးတဲ့နေရာကတော့ လောင်တီးတဲ့ဟာတွေ ပိုပါတာပေါ့ ကိုယ်တွေ့မှာတော့ တကယ်ကြုံတာလေးတွေကို
အဆာပလာလေး နည်းနည်းကြည့်ကောင်းအောင် ထည့်ထက်ပီးရေးတာဆိုတော့ အောဝတ္ထုလိုတော့ သိပ် မကောင်း
ဘူးပေါ့ဗျာ။ နောက်တစ်ခုက ကျနော်အရင်လို အချိန် အအားသိပ်မရှိတော့တာလည်း ပါ ပါတယ်။ တနေ့ နေ့ပေါ့ဗျာ။

ကိုကြပ်တို့လို ဘဝ အခြေတကျဖြစ်တဲ့အခါ (ကျနော်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ပါသေးတယ်ဆိုရင်) ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ဖို့
ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရေးဦးမှာ.. ဟုတ်ပီလား :)

အောလောကအငြိုးခံ

မိုးပျံချိုကန်း

p.s ကိုကဗျာကျိုး ပြောထားတာလေး ခုနစ်က ဖတ်မိလိုက်လို့ အငြိုးခံ (ငြိုးက အမှန်လား?) ဆိုတာ.. ကျနော်တော့
အငြိုးခံ ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ စပ်မြင် ကတ်ကြတာပေါ့လေ။ ကိစ္စမရှိပါပူး။ ကျနော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း စကား
ပြောတာ သိပ်မှထောင့်မကျိုးတာကိုး .. ဟီးဟီး။ ကျနော် ချစ်တဲ့သူတွေ ကျနော်ကို ပြန်ချစ်ကြတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်
နေတာ။ ခုရေးနေတာလည်း ကျနော်ချစ်တဲ့ ညီအကိုတွေ ဖတ်ဖို့ သက်သက်ပဲဟာ။ ကိုင်း.. အာလူး သိပ်များကုန်ပီ စ
လိုက်ကြစို့ဗျာ။

ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေး ဆိုတာ အဲ့ဒီ "ကျနော်နှင့်ထူးဆန်းသော သစ်သားရုပ်ထုလေး" ဆိုပီး
မဟုတ်တရုတ်လျှောက်ရေးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲက "ဒေါ်ခင်ချိုမေ" ဆိုတဲ့ အပျိုမကြီး တကြီးလေးပါပဲဗျာ။ ဘယ်လို ကြုံရ
ဆုံရတယ်ဆိုတာ ပြောဖို့အတွက် ဇာတ်လမ်းကို ဖလှယ်ရှုဘက်ခံ ပြန်လုပ်ကြည့်တဲ့အခါ ငယ်ဘဝက ပြန်စ ပြော
ရတော့မယ် ထင်တယ်။ ဒီထဲမှာ အဲ့ဒီ ခေတ်ကာလကို မိခဲ့တဲ့လူကြီးတွေ အများကြီးဆိုတော့ ကျနော်လည်း အဲ့ဒီခေတ်
အကြောင်းပြန်ပြောရတာ ခပ်လန့်လန့်ပဲ ဟီး။

ဒီလိုဗျာ သိတဲ့အတိုင်း မဆလာ ခေတ်နှောင်းပိုင်းထဲ လူဖြစ်လာတဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ ကျနော်တို့
ငယ်ဘဝက ခုလို အာရုံများစရာ သိပ်မှမရှိတာ။ စာဖတ်တဲ့ အလေ့အထကလည်း အတော်ရှိကြတဲ့ခေတ်ကိုး။ ရပ်ကွက်
စာကြည့်တိုက်တို့၊ ဝိတ်ရုံတို့မှာ လူစည်တဲ့ခေတ်။ ကျနော်ကြီးပြင်းရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း စာဖတ်တဲ့အလေ့အထ
ရှိကြတဲ့အပြင် အိမ်မှာက အဘိုးရဲ့ ကိုယ်ပိုင် စာကြည့်ခန်း သပ်သပ်ရှိတာမျိုး ဆိုတော့ ဘုမသိ ဘမသိ ငယ်ကထဲက
စာလေးပေလေး ဖတ်ကျင့်ရှိတယ် ဆိုပါတော့လေ။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ဘာရယ်မဟုတ် အဘိုးရဲ့ စာအုပ်စင်တွေထဲကဟာတွေ
တောင်မွေ့ မြှောက်မွေ့ လုပ်ပီး ဖတ်လာရာက အထက်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ သူ့စာအုပ်
တွေ ကုန်သလောက်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတိမထားမိပဲ သောက်ကျင့်တစ်ခု ရလာတာက စကားများ
လေလုံး တွေထွား တော်ရုံလူကို လူမထင်သလိုတွေ လုပ်လာတာဗျ။ (ခုပြန်တွေးကြည့်တော့ ရယ်ချင်စရာ
သောက်ပေါ ချာတိတ်လေးပေါ့ဗျာ) လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေ ဘာတွေထိုင်ရင် ကိုယ့်အနားမှာ လူတွေ လာ လာအုံပီး
ကိုယ်လျှောက်ပြောသမျှ အားလုံးငြိမ်နားထောင်ကြ၊ တဝါးဝါးနဲ့ပွဲကျ အဲ့လိုတွေကို သာယာတတ်လာတယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက
ကျနော်နဲ့ နောက်ထပ် အတန်းဖော်တစ်ကောင်က အထက်တန်း ကျောင်းမှာ နာမည်ကြီးဗျ။ (နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက
ဖိုးတေ ဆိုတဲ့ကောင်ဗျာ) ညနေစောင်းဆို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တကာ ပတ်ပီးထိုင်ကြ၊ မိုးနည်းနည်းချုပ်ရင် ဂစ်တာ
တစ်လုံးစီနဲ့ တစ်မြို့လုံးပတ်ပီး လျှောက်တီး နေကြတာ၊ ညသဝနာရီ လောက်မှ အိမ်ပြန်တယ်။ အိမ်ရောက်ရင်လည်း
ကျောင်းစာ လုပ်တယ်မထင်နဲ့ (ဒီကောင်နဲ့ ကျနော်က အတူအိပ်တာ) ဝတ္ထုစာအုပ်တွေ ကိုယ်စီနဲ့ နှပ်ကြရောဗျာ။

ညတစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်မှ ဓာတ်ပူးထဲ ထည့်ထားတဲ့ ကာဖီတွေ တစ်ခွက်ပီး
တစ်ခွက်သောက်ပီး မိုးလင်းတဲ့အထိ ကျောင်းစာအုပ်တွေ ထုတ်ဖတ်တော့တာပဲ။ (အော်ကျယ် အော်ကျယ်
မကျက်တတ်ဘူး နှစ်ကောင်စလုံး) မိုးလင်း တော့ အိပ်ချင်မူးတူးနဲ့ ကျောင်းထ သွားကြတယ်။
စာသင်ခန်းထဲရောက်ရင် နှစ်ကောင်စလုံး ခုံပေါ်မှောက်ပီး အိပ် တော့တာပဲ .. အဟီး။ အိပ်နေတာ ဆရာက မြင်လို့
ဟေ့ကောင်တွေ ထစမ်း ဆိုပီး စာမေးခံရရင် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက်နဲ့ အကုန် လျှောက်ဖြေတော့တာ။ ကြိုက်တာမေး အကုန်
ရတယ်။ အဲ့လိုတွေဗျာ။ သောက်ချိုးတွေကလည်း မထီတရီ ပုံစံတွေနဲ့ ရယ်။ မေးသမျှဟာတွေ ဖြေနိုင်နေတော့လည်း
ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေက ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးဖြစ် ဖြစ် နေတာပေါ့။

ကျနော်တို့ နှစ်ယောက်လုံးမှာ (အဲ့ဒီ ငယ်ဘဝတုန်းက) ထူးဆန်းတဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ ရှိခဲ့

တာကိုး။ တစ်ခေါက်လောက် ဖတ်ထားရင် ဖတ်ထားသမျှ အကုန် မှတ်မိနေတတ်တာမျိုး ဖျား။ သင်္ချာတွေ ဘာတွေ ဆိုလည်း ပုံနှိပ်စာအုပ်ထဲက ဟာတွေ တွက် ရတာ ပျင်းစရာကောင်းတယ် ဆိုပီး တခြားက ဟာတွေ လျှောက်ရှာ တွက်ပီး ပျော်နေကြတာ အဲ့လိုမျိုး။ သိပ္ပံ ဘာသာရပ် တွေလည်း ထိုနည်းတူပဲ။ အပျင်းပြေ လျှောက်ဖတ်ရင်း အထက်တန်း အဆင့်ထက် များတာတွေပါ ဖတ်မိကုန်တာ။ ဆရာ ကျလွန်းတာတွေ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ကမြင်းကျော ထလွန်းတာပါ .. အဟီး။ အဲ့ဒီဖိုးတေက ကျနော်ထက် ပိုဆိုးတယ်ဗျ။ ဒီကောင့် မှတ်ဉာဏ်ကို ပြောပါတယ်။ ဥပမာ မဂ္ဂဇင်း တစ်အုပ် ဖတ်တယ်ဗျ။ သူ့ဖာသူ ပုံမှန်ဖတ်နေတာပဲ။ သူ့ဖတ်ပီးလို့ စာအုပ်ကို ချထားလိုက်ပီ ဆိုပါတော့ အဲ့ဒီ မဂ္ဂဇင်းကို ကောက်ကိုင်ပီး စာမျက်နှာတစ်ခု လှန်လိုက်။ တွေ့တဲ့ဟာကို ကောက် မေးလိုက် ဟရောင်! မင်းသားစိုးသူ လိပ်စာက ဘာတဲ့လဲ? .. အမယ် ချက်ချင်း ရွတ်ပြလာလိမ့်မယ်။ နောက်ထပ် စာမျက်နှာ တစ်ခုကို ထပ်လှန် အဲ့ဒီမှာပါတဲ့ ဆောင်းပါး အကြောင်း မေးလိုက် အတိအကျ ပြန်ရွတ်ပြလာလိမ့်မယ်။ **"ဓာတ်ပုံ မှတ်ဉာဏ်"** ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မယ် ထင်တယ်။ သူ့ဖတ်ဖူးသမျှ စာအုပ်တွေ ဘာ မေး မေး အဲ့လိုပဲဗျ။ ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်။ (အခုတော့ အဲ့လို မှတ်ဉာဏ်မျိုး ရှိဖို့နေ နေသာသာ အရက်အသောက်များလွန်းလို့ ဟိုမေ့ဒီမေ့တွေ ဖြစ်ကုန်ပါပီ တောခေါင်ခေါင် တိုက်နယ်ဆေးရုံမှာ အင်းဂလိပ်ဆေးကုတဲ့ အလုပ် လုပ်စားနေရှာတယ် တခါတလေ ကျနော် ဖုန်းဆက်ရင် ဟရောင်! မင်းနဲ့ငါ အသက် ဘယ်သူပိုကြီးတာလဲ.. ဘာညာ အဲ့လို အူကြောင် ကြောင် မေးခွန်းတွေ မေးလွန်းလို့ အရက်လေး ဘာလေး လျှော့ဦး ကိုယ့်လူ လို့ သတိပေးနေရတယ်)

ကိုင်း! လိုရင်းဆက်ပြောရရင်.. ဒီကောင်က အဲ့ဒီတုံးက ဉာဏ်ကောင်းပေမယ့် စကားနည်းတယ်ဗျ။ အာလူး သိပ်များတာက ကျနော်ရယ်။ တခါတလေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဘော်ဒါတွေ တစ်အုပ်လိုက်ကြီးနဲ့ ထိုင်ကြရင် ကျနော် လျှောက်ပြောသမျှ အဟုတ်မှတ်ပီး အကုန်လုံး ငြိမ်ကျသွားအောင် နားထောင်ကုန်တဲ့ အထိ လေများ လွန်းတာ။ ဥပမာဗျာ.. လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ကျောင်းပြေးပီး လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီတွေ သောက် ဆစ်ကလက်၊ ဆေးပေါ့လိပ် ကိုယ်စီခဲပီး ရောက်တတ်ရာရာ ပြောကြရင်း ..ဟီရိုရီးမားနေ အကြောင်း စကားစပ်မိကြတယ် ဆိုပါတော့.. အဲ့မှာ မောင်ချမ်းကိုက အကုန်မြူပုံး အကြောင်း ဇီကာ ချဲ့တော့တာ အဟီး။ "လူဝကြီး" နဲ့ "လူကလေး" ဆိုပီး ငုံး၂လုံးချ ခဲ့ရာမှာ အဲ့ဒီငုံး၂လုံးက အမျိုးအစား မတူဘူး ဆိုတာကနေ၊ ငုံးလုပ်ပုံ လုပ်နည်း အဆင့်ဆင့်ကိုပါ ပုံလေး ဘာလေး ခြစ်ပြပီး ရှိုးတော့တာ ဟီးဟီး (အမှန်က ကိုယ်လည်း ဘာမှ သေချာ သိတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ ဟီ) **မက်ဟန်တန် ပရောဂျက်** ကိုဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ **"အိုပီခေါ် ရောဘတ်အိုပင်ဟိုင်းမား** လက်ချာပို့ချရာ တက္ကသိုလ်မှာ ရူပဗေဒဆရာကြီးတွေနဲ့ ပညာသင်ယူခဲ့သူ ဗမာတစ်ယောက် ရှိကြောင်း အဲဒီ ကမ္ဘာကျော်အကုန်မြူဓာတ်ခွဲခန်းကို သုံးပီး ဒေါက်တာဘွဲ့ ယူလာသူက ငါ့အဘိုးရဲ့ ဘော်ဒါဖြစ်ကြောင်း တွေ့ပါ အမျိုးတွေ ဘာတွေ လျှောက်စပ်ပြပီး ရှိုးတော့တာ ဟီဟီ။ ကိုယ်ဘာမှ သေချာ မသိတာကို သိသယောင် ယောင် အာလူးများတဲ့နေရာမှာ ထိပ်တန်းဆိုတော့ကာ အဲ့ဒီ နောက်ပိုင်း **ဖိုးသက်နဲ့ဖိုးတေ** ဆိုတဲ့၂ကောင်က ပစ္စည်းပစ္စယသာ လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်လို့ကတော့ အကုန်မြူပုံး တောင် လုပ်တတ်မယ် ထင်တယ်ဟ ဆိုပီး ကောလဟာလတွေတောင် ဖြစ်ကုန်တယ် ဟီး။ သိတဲ့အတိုင်း တောမြို့ လေးဆိုတော့ အနုတော လူချောလိုလို၊ မျက်မမြင် တိုင်းပြေမှာ ငရမန်ကန်းက ဘုရင်ဆိုတာ လိုလိုဖြစ်နေတာ ပေါ့လေ။ အနာဂတ်မှာ ငါတို့မြို့ကနေ **"ချီလင်ဂျာ"** အသစ် တစ်စီး တီထွင်မယ့် ၂ကောင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တယ် ဘာညာ ပေါ့။

ဟကောင် ငချမ်းကို နင့်ငယ်ငယ်က ပေါက်ကရက်စွတွေ ဘာလို့ လျှောက်ပြောနေတာတဲ့ ဘယ်မလဲ နင့်ရူပဗေဒဆရာမလေး? ဆိုပီး မေးချင်နေကြပီ ထင်တယ် .. အဟီး။

လာမယ်ဗျာ။ အပေါ်မှာ ပြောခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေ ပြောထားမှ အဆက်အစပ်က ရှိမှာမို့ပါ။ သောက်စကား အင်မတန်များပီး လေပေါလွန်းတဲ့ ချာတိတ်လေး မောင်ချမ်း ဆိုတာ ရှင်းပြထားမှ ဇာတ်လမ်းက စပြောလို့ရမှာမို့ ပေရှည် နေရတာဗျာ နော်။ အဲ့မှာဗျာ ဆယ်တန်းကို ကျူရှင်တို့ ဘာတို့ သူများ တကာတွေ ယူကြပေမယ့် ကျနော်နဲ့ ဖိုးတေက ဘာမှကို မတက် ဖြစ်ဘူး။ တနေ့ ဘော်ဒါ တစ်ကောင်က သူတက်နေတဲ့ ကျူရှင်က ဖိဆစ်သင်တဲ့ ဆရာမ လေး အကြောင်း ကျနော်ကို စကား စလာတော့ စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ မင်းတို့ ၂ကောင်က ဖိဆစ်မှာ ရေလည် ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ငါတို့ ကျူရှင်က ဖိဆစ်ဆရာမလေး လောက်တော့ မကျွမ်းလောက်ဘူးတဲ့။ အသင်အပြ

ရေလည် ကောင်းသလို စာသင်ရင်း ရူပဗေဒဘာသာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗဟုသုတပိုင်း ဆိုင်ရာတွေ လက်ချာရိုက်တာ ခေါင်းထဲမှာ ဘတ်သီး လင်း လင်း သွားတဲ့ အတိုင်း ခံစားရတယ်ဆိုလား။ အမှန် ကတော့ဗျာ ဟိုက ရူပဗေဒ ဘာသာ တွဲနဲ့ ပူပူနွေးနွေး ဘွဲ့ယူလာပီး ကျူရှင် သင်နေတဲ့ ဆရာမ၊ ကျနော်တို့လို ချာတိတ်တွေထက် ပိုတတ်မှာပေါ့။

ပြောစရာ မလိုဘူး။ အဲ့ဒါကို ငယ်ရွယ် မိုက်မဲ ဂျီထွင်လွန်းတဲ့ ကျနော်က မခံချင်သလို လို ဘာလိုလိုဖြစ်ပီး ကျူရှင် သွားတက်တယ်။ ပထမ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက် တော့ အေးဆေး... ဟိုကောင်ပြောတာ မလွန်ဘူးရယ်။ စာ အသင်အပြ ကောင်းရုံတင် မကဘူး ဗဟုသုတ လေးတွေပါ အသံစူးစူးလေးနဲ့ ညှပ်ညှပ်ပီး သင်တော့ အတော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ်ဗျ။

တစ်ရက် ကြတော့ ဆရာမ တွက်ပြတဲ့ပုဒ်စာတစ်ပုဒ်ကို ရှည်လွန်းပါတယ်ဗျာ.. ကျနော် တွက်ပြမယ် ဆိုပီး .. အတိုချုံး အဖြေထွက်အောင် သွား တွက်ပြလိုက်မိတယ် (ငယ်သေးတော့ အဆင်ခြင်မဲ့တာပေါ့ လူထူထူမှာ ဘောင်းဘီချွတ်ပြ တယ်လို့ ခေါ်မလား ငါ အင်မတန် တတ်တယ်ပေါ့) ဆရာမကလည်း လူကလေးက ပျော့နွဲ့နွဲ့လိုလို ဘာလိုလို ဟန်ပန်လေးပေမယ့် မျက်နှာ တင်းတင်းနဲ့ ဒေါသကြီးတဲ့ အမျိုးအစားလေး ဆိုတော့ အေး.. ဖိုးသက် နင့်အဆင့် က ငါ သင်စရာ မလိုတော့တဲ့ အဆင့် ရောက်နေပြီ နောက်နေ့ကစပြီး မလာခွဲနဲ့ သွားတော့ ဆိုပီး မောင်းထုတ် လိုက်ကော.. ဟီးဟီး :D အဲ့ဒါကြီးကိုလည်း ဂုဏ်ယူလို့ဗျား။ မင်းတို့ ဆရာမတောင် ငါ့ကို လက်မခံ ရဲတော့ဘူး တွေ့တယ်မလား ဆိုပီး လက်မ တစ်ထောင် ထောင်နဲ့ရယ်။ ကျနော် ငယ်ငယ်က ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်လေး ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ မြင်ကြမိနော်။ ဆရာမလေး စိတ်ထဲမှာလဲ ဒေါင့်မကျိုးတဲ့ ကောင်လေးဆိုပီး အတော် သောက်မြင် ကတ် သွားမှာပေါ့ဗျာ။ ဇာတ်လမ်းက ဒါပဲ။ နောက်ထပ် အဲ့ဒီ ကျူရှင် သွားမတက်ဖြစ်တော့ဘူး။ လက်မှ မခံတော့တာ ကိုး။ ဒါနဲ့ပဲ အထက်တန်း စာမေးပွဲတွေဘာတွေ အောင်လို့ တစ်နယ် တစ်ကျေးမှာ တက္ကသိုလ် သွားတက်ရတဲ့ အချိန်ထိ အဲ့ဒီ ဆရာမလေးနဲ့ ပြန်မတွေ့ ဖြစ်ကြတော့ဘူး။

ဘယ်လိုလဲ ညီအကိုတို့ ပျင်းစရာ ကောင်းသလားဗျာ? ဇာတ်လမ်းက ပျိုးတုံး ဆိုတော့ အိပ်ယာပေါ် ရောက်တဲ့အခန်းက နည်းနည်း လိုနေသေးတယ်။ စိတ်တော့ နည်းနည်း ရှည်ရမယ်နော်။ ကျနော် ဇာတ်လမ်းထဲ အမြဲပါနေကြ ကိုရွှေဘတောင် ပေါ် မလာသေးဘူးဟီး။

အဲ့ဒီ အထက်တန်း နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေချိန်က ကိုရွှေဘက ကျနော်တို့မြို့မယ် မရှိဘူးကိုး။ ငယ်ငယ်ကထဲက ဆရာတင်ပီး ပေါင်းလာကြရာကနေ ကျနော် အထက်တန်း တက်တဲ့နှစ်မှာ သူ့အတေကြီးက သေခန်းဖြတ်တာ ခံထားရတဲ့ နှစ်ဗျ။

အမှုက ဘာလဲဆိုတော့ကာ အဲ့ဒီ ကိုရွှေဘအဖေ တရုတ်ကြီးက ရပ်ကွက်ထိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အဝီစိ ရေတွင်း တူးပီး လှူဖို့စီစဉ်ပီး စက်တွေ ဘာတွေ ဝယ်ဖို့ ကိုရွှေဘကို မန်းလေး လွှတ်လိုက်တာ ပေးလိုက်တဲ့ ပက်ဆံတွေ လမ်းမှာတင် ဖဲရိုက် ရှုံးပစ်လိုက်တယ်။ အိမ်ပြန်လာရင် အသတ်ခံရတော့မယ့် အတူ မထူးဘူးဆိုပီး အဲ့ဒီခေတ် က နာမည်ကြီးတဲ့ ကျောက်တွင်း မှော်ထဲကို ထွက်ပြေးသွားတာကိုး ... ဟားဟား။ ဟိုမှာလည်း ကျောက်တူး နေတယ် မထင်လေနဲ့။ လက်ကြောက မတင်းလေတော့ကာ တရုတ် ထမင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး ခေါင်ချုပ်လိုလို၊ ငွေသိမ်း စာရေးလိုလို လုပ်နေတယ်ဆိုလား သတင်း သဲ့သဲ့ကြားရတာပဲ။ ကိုယ့်မြို့က လူတွေ အဲ့ဒီနေရာ ရောက်လို့ ထမင်း ဝင်စားရင် စားချင်သလောက်သာ မှာစား ပက်ဆံ ရှင်းခါနီးကြရင် ကောင်တာမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုရွှေဘကို လက်ညှိုး ထိုးပြလိုက်ရင် ပေးစရာ မလိုဘူးဆိုပီး နာမည်ကြီးနေတယ်ဆိုပဲ .. အဟီး။ အဲ့ဒီလို သူ့ဗာသူ အဆင်ပြေ ပြနေ နေရာ ကနေ ဆိုင်ရှင်ရဲ့သမီးလိုလို တူမလိုလို တစ်ယောက်နဲ့ ငြိရာကနေ မောင်းထုတ်ခံလိုက်ရပီး ကျနော်တို့မြို့ကို ပြန် ရောက် လာတယ်။ (အဲ့ဒီ ဇာတ်လမ်းကလည်း တော်တော် ရယ်ရတယ်ဗျာ နောက်ကြုံရင် ရေးပြဦးမယ်) သူ ပြန်ရောက်လာပီး မကြာခင်မှာပဲ တက္ကသိုလ် သွားတက်နေရာကနေ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ တွေဖြစ်လို့ ကျောင်းပိတ် လိုက်တော့ အိမ်ပြန်လာတဲ့ ကျနော်နဲ့ ပြန်ဆုံကြရော ဆိုပါတော့ဗျာ။ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဝေလေလေ ဆရာတပည့် ၂ယောက် ပေါင်းပီး သောင်းကျန်းကြတော့တာပေါ့။ အဓိက က ဖဲရိုက်တာဗျ။ ဖဲချရာမှာ ၂ကောင်လုံးက

နာမည်ကြီး ဆိုပါတော့။ အသုဘ မှန်သမျှ ကျနော်တို့ယောက် ရှိတယ်ဗျာ။ ကိုယ့်မြို့က လူမသေလို့ အသုဘ မဖြစ်ရင် အနီးအနား က မြို့တွေထိ လိုက်ရှာပီး ရိုက်တော့တာ။

"၎င်းနယ် အိပ်ဖန်စောင့်" တွေဆိုပီး ဘွဲ့ပေး ခံရတဲ့အထိ။ (အသုဘမှာ အိပ်စောင့်တာကို အိပ်ဖန်စောင့် လို့ ခေါ်တယ်ဗျ) ဘုရားပွဲတွေမှာလည်း လောင်းကစားဝိုင်းတွေ ပါသေးတဲ့ ခေတ်ဆိုတော့ ရွာနီးချုံစပ်က ဘုရားပွဲတကာ လည်း အလွတ်မပေးဘူး။

အဲ့ဒီ ကာလတွေမှာပဲ ကျောင်းတော်က ရန်စရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေ နဲ့ ဖဲသမားလေး ကျနော်ပြန်ဆုံတော့တာပါပဲဗျာ။

ဆက်ရေးမယ် ညီအကိုတို့ :P

ကိုညီ ခုတလော ပြောနေတယ် ကြားလို့ ထည့်ရေးလိုက်တာပါဗျ။ စိတ်ဆိုးစရာလား။ ချစ်လို့ နာမည်ထည့်ရေးပီး ဖြေရှင်း ပြနေတာကို။ ညီလေးချမ်း ဝေလေလေမလုပ်ပါပူး ဒီကိုယ်တွေ့ထဲ အားရင် အားသလို ရေးနေပါတယ်ဗျာ။ စ ဟယ် နောက် ဟယ်လုပ်နေကြတာများ စိတ်ဆိုးစရာလား။

နောက်တစ်ခုက ချိုကန်း တခုတ်တရ နာမည် ထည့်ရေးရင် မမြင်ဖူးပဲ ချစ်နေတယ်လို့သာ မှတ်ထား အဲ့လိုလူတွေက လာ ကလော် ဆဲရင်တောင် မဖြိုဘူး ဟီး(ဥပမာ တပ်ကြပ်ကြီး) သူဆို နေရာတကာ ထည့်ရေးနေတာပဲ ကျနော် လာဆဲလည်း နာတာမှ မဟုတ်တာ အဟိ။

ဟို မသာရေခဲနဲ့ဆို ချပ်ခန်းထဲ တွေတာနဲ့ ဟရောင်!ရီးလား လို့ စဆဲတော့တာ ဟိဟိ.. သူကလည်း ယဉ်ကျေးပါတယ် မင့်မေစောက်! ဆိုပီး ပြန်ကလော်တုပ်တာဗျ ဟားဟား :D ဒါထက် အအို(ကိုအိုဗ) ညီလေးချမ်းက ကိုယ့်ကို ကိုယ်၂၀ကျော် လို့လည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါဘူးဗျာ။ ကျနော် စာတွေ ဖတ်ကြည့်လိုက်ရင် အသက်အရွယ် ဘယ်လောက် ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရနေတာကိုး။ ဆရာစပ်ဟန်မင်း တစ်ခါက ပြောဖူးပါတယ် (ကျနော် ဘာမှ ပြန် မပြောပဲ ငြိမ်နေလိုက်တာ ဟိဟိ) ဒါပေမယ့် ထင်သလောက်တော့ မကြီးပါဘူး။ မှန်ရာပြော သစ္စာဗျာ အပြင်မှာ ရုပ်သက်က အတော် ငယ်သေးတယ် :P ။ ဆစ်ကလက်တောင် အိုင်ဒီမပါရင် ဝယ်မရဘူးဆိုနေ (မယုံရင် အဝါရောင် စိုက်ခင်းတွေ ရှိတဲ့မြို့က ညီမလေးကို မေးကြည့်) အဲ့ဒီ အထဲမှာ ရေးဖူးပါတယ် ဘတ်စ်ဒရိုင်းဘာ အမျိုးသမီးက နင်တို့ ၂ယောက်က မောင်နှမ ထင်တယ် ရုပ်က ခပ်ဆင်ဆင်ရယ်လို့ ပြောတော့ ဘုရား ဘုရား! ဒီပြေကြီး တရုတ်ကြီးနဲ့ သူများကို မောင်နှမ တွဲလား ဆိုပီး ပေါက်ကွဲတယ် ဆိုတာလေ အဟိ။ (အသက်က နှစ်လောက် ကွာတာဗျ) ကိုင်း! တော်ပီဗျာ ပေါတောတောတွေ ရပ်ပီး ရူပဗေဒ လက်ချာလေး ဆက်ရိုက် ရအောင်လား။

ဖဲသမား ဇာတ်လမ်းလေး ဆက်ပီ ညီအကိုတို့။

ခုဗမာပြေမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ နာရေးကူညီမှုအသင်းဆိုတာ မပေါ်ခင်ကထဲက ဖိုးသက်နဲ့ရွှေဘ အတွဲ က အသုဘ စပယ်ရှယ်လစ်တွေ ဖြစ်ခဲ့တာဗျ။ သိတဲ့အတိုင်း တက္ကသိုလ်လည်း ပထမနှစ်နဲ့ နားနေရတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ စိတ်လေလေ ဖြစ်နေတဲ့ ချာတိတ် အရွယ်ဆိုတော့ သူ့အိမ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ မနက် စောစော နံပြား ရိုက်တာက လွှဲပီး ဘာအလုပ်မှ မရှိတဲ့ ကိုရွှေဘနဲ့ ၂ကောင်သား ရွာရိုးကိုးပေါက် လျှောက် နေတော့ တာကိုး။ နေ့လည်နေ့ခင်းဆို မြစ်ထဲချောင်းထဲ အင်းထဲသွားပီး ငါးများလိုက်၊ ကွန်ပစ်လိုက် အကုသိုလ် အလုပ်တွေလုပ်၊ ညနေစောင်းရင် မြို့ပြင်က ခေါင်ရည်ဆိုင်၊ အရက်ဆိုင် လစ်.. လူပျိုပေါက် ချာတိတ်တွေ အလယ်မှာ ကိုရွှေဘရဲ့ မူးကြောင် ရူးကြောင် လျှောက်ပြောတတ်တဲ့ စွန့်စားခန်းလေးတွေ နားထောင်.. သူပြောတာမောရင် ကျနော် ကလုည့် အဲ့လိုနဲ့ပဲ အချိန်တွေဖြီးပီး ပျော်နေကြတာပေါ့။ အဲ့လို နေလာရင်း မြို့ထဲက ရပ်ကွက်တစ်ခုခုမှာ နာရေးဖြစ်တယ်လို့ သတင်းကြားရင် ပြေးတော့တာဗျ။ အလောင်း ရေချိုးတာကနေ စ လုပ်ပစ်လိုက်တာ (ထုံးစံအရ အသုဘမှာ

အရက်က ပုံးလိုက် ထောင်ထားတာ ဆိုတော့ အာတော့ နည်းနည်း စွတ်ထားတာပေါ့ အဟီး) ပျဉ်ဝယ် အခေါင်းစပ်၊ သေစာရင်းယူ သုဿန်သွား မြပ်မယ့် ကျင်းတူးတာ သွားစီစဉ် (ကျင်းဟောင်း ပြန်ဖော်တာမျိုး မဖြစ်အောင်) အသုဘ ချမယ့် ရထား ပန်းစက္ကူကပ် (မသာရထားကို ကြိုးနဲ့ဆွဲပီး အသုဘ ချတဲ့ခေတ်) နောက်ဆုံး အလောင်း မြေကျတဲ့ အထိ အကုန် ကျနော်တို့ကောင်ရဲ့ လက်ရာတွေချည်းပဲ။ အသုဘရှင်တွေ စိတ်ပူစရာ မလိုဘူးရယ်။ လူမှုရေးစိတ် တအားရှိတာ ဆိုတာထက် ပျော်တာကိုးဗျ ဟီး။

အိမ်လည်း မပြန်တော့ဘူး။ ရက် မလည်မချင်း အဲ့ဒီမှာပဲ နေ့ကောညပါ စတန်းဘိုင်။ အဲ့ဒီခေတ် ကလည်း မသာရှိရင် ဖဲဝိုင်းက အကြီးအကျယ် ချတဲ့ခေတ်လေ။ မြို့ကြီးပြကြီးတွေလို လူသေလို့ အသုဘ စားရိတ်မရှိ ဒုက္ခသုက္ခ ရောက်တာမျိုး မရှိဘူးဗျ။ အဲ့ဒီဖဲဝိုင်းက အကောက် ပက်ဆံတွေ ရေလည်ရတယ်။

အဲ့ဒီက ပက်ဆံနဲ့ပဲ အလောင်းမြေကျ ဘာညာ ဆွမ်းကျွေး အတွက်ပါ အကုန်သုံးလိုရတဲ့ အပြင် အမြတ်တောင် ထွက်သေးတာ အဟီး။ တကယ်ပြောတာ ခုချိန်ပြန်တွေးကြည့်ရင် လွမ်းစရာတောင် ကောင်းသေး။ အိမ်မှာ လူသေတာ အမြတ်ထွက်ပီး ပက်ဆံစုမိတယ်ဆိုတာ ကျနော်တို့မြို့မှာပဲ ရှိမယ်ထင်တယ် :D ။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ အသုဘကို စီစဉ်တဲ့ လူအပေါ် မူတည်မယ်။ အသေအကျေချတဲ့ နာမည်ကြီး ဖဲသမားတွေကို ဖိတ်ပီး လာဆော့ ပေးကြပါဆိုမှ အသုဘ လူစည်တာမျိုး။ ကိုရွှေဘ ဆိုတာကလည်း နာမည်ကြီး လူမိုက်ဆိုတော့ တစ်နယ်လုံးက ဖဲသမားတွေ အကုန်ခင်ကြတော့ကာ သူစီစဉ်တဲ့ အသုဘဆို ရေလည် စည်တယ်ဗျ။ တခြမ်းခြမ်း အသေ အကျေ ရိုက်ကြတဲ့ ဖဲဝိုင်းတွေဆိုတော့ အကောက်တွေ များများ ရတယ်ပေါ့။ ဥကောင်သား ဂုရက်ဂုလီ မပီးမချင်း ကျောက်ချပီး ပျော်နေတော့တာ။ ဖဲဝင်ချလိုက်၊ အကောက် ကောက်ပေးလိုက်... ထုံးစံအတိုင်း လောင်းကစား တို့မည်သည် အငြင်းအခန် အသတ်အပုတ် ပြဿနာပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင် ဖြစ်လာရင် (ကိုယ့်နယ်က မဟုတ်တဲ့ ဖဲသမားတွေနဲ့ ချတာ နက်တာလေးတွေပါ ပါလာတယ်) သွေးကြွတဲ့ အရွယ်ဆိုတော့ လက်က ပါပါ တတ်လာကော။ ကိုယ့်မြို့မဟုတ်ပဲ သူများမြို့က အသုဘမှာ သွားချရင်လည်း အညှစ်ခံရရင် လက်မြန် ခြေမြန် ဝှပ်ကနဲ ပျင်းပီး ပြေးပေါ့။ အဲ့ဒီလိုနဲ့ပဲကိုယ့်မြို့ကိုယ်ရွာမယ် ဖဲသမား လူပေ လူတေလေးဆိုပီး အပေါင်းအသင်း မကောင်းတော့ နာမည် ပျက်လာတယ်ဆိုပါတော့ဗျာ (ကိုရွှေဘ သာကြားရင် ရီး! အပေါင်းသင်း မကောင်းတာလားလို့ ဆဲမယ်ထင်ပါရဲ့ လွမ်းလိုက်တာဗျာဟီးဟီး)

သောင်းကျန်းတာ များလွန်းလို့ ကျနော်အိမ်က အဒေါ်တွေ ပွမ်ပီဆိုရင် ခဏတော့ ငြိမ်ပီး အိမ်အလုပ်တွေ၊ ပွဲရုံအလုပ်တွေ ကူလုပ်လိုက်သေးတာ။ တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက် ခြေငြိမ်ပီးရင် ခွေးမြီးကောက် ကျည်တောက်စွပ် ဆိုတာလို အရင်အတိုင်းပါပဲ။

ကိုရွှေဘလည်း ထိုနည်းတူပေါ့။ သူ့ဆို သူ့အဖေကြီးက..ဖဲရုံးပီး စက်ဘီးပေါင်းအိမ်က ဟိုဟာခိုး ဒီဟာခိုး လုပ်လွန်းလို့ အိမ်က ခဏခဏ မောင်းချတာပေါ့။ မောင်းချခံရရင် ရပ်ကွက်ထိပ်က မီးကင်းတဲ့မှာ နေတယ် ဟီးဟီး။ မီးကင်းတဲ့ ဆိုပေမယ့် ပျဉ်ထောင်သွပ်မိုး အခိုင်အခန့်ကိုး။ အိပ်ယာလိပ်ကလေးနဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်း လာပီး မီးကင်းထဲကို သူ့ အိမ်လုပ်ပီး နေရတာပေါ့။ ရေမိုးချိုးတာကတော့ ကျနော်အိမ်လာချိုးပေါ့။ ဝါးတီး ဘာညာကတော့ ရပ်ကွက်ထဲက ဘယ်မီးဖိုချောင် ဝင်စားစားရတယ်ဗျာ။ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေးက အင်မတန်ကောင်းပီး လူချစ် လူခင် ပေါလွန်းလေတော့ တစ်ရပ်ကွက်လုံး လူကြီး လူငယ်မရွေး ချစ်တဲ့သူကိုး။ ဥပမာဗျာ.. မနက်ခင်း စောစောဈေးက ပြန်လာတဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို တွေ့ရင်လွမ်းနှုတ်ဆက်၊ ဘာတွေဝယ်လာတာလဲ ဟာ.. အဲ့ဒီဟင်းက ဟိုလိုချက်ရင် အင်မတန် စားကောင်းတာ ကျနော်ချက်ပြရမလား ဘာညာနဲ့ ဖောရှောလုပ်ပီး အာလူးဖုတ် .. အိမ်အထိ လိုက်သွားပီး မီးဖိုချောင်ထဲဝင် အသားငါးတွေ ဝင်ကိုင်ပီး ချက်ပြုတ် ပစ်လိုက်တော့တာ (အချက် အပြုတ်ကလည်း တော်တာကိုး) ချက်ပီးတာနဲ့ တစ်ခါထဲ ဝင်တွယ်ပစ်လိုက်တာဗျာ အဲ့လိုလူဗျ။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အမြဲတမ်း ပြုံးပျော်ပီး ဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာရယ်။ စိတ်ညစ်နေတာကိုမရှိတာမျိုး။ အဲ့လို အဆင်မပြေရင်လည်း နေ့ခင်း ၁၁နာရီလောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းလစ်ပီး ဆွမ်းချိုင့်တွေ ဘာတွေဝင်ပြင်၊ ဘုန်းကြီးတွေ ဘုန်းပီးတာနဲ့ ဝင်ဆွဲပစ်တာ ...

ဟီးဟီး။

ရူပဗေဒဆရာမလေး ခုထိပေါ်မလာသေးတော့ စိတ်ပျက်နေကြပီလား ညီအကိုတို့ရာ။ ကျနော် ကလည်း တစ်ခုခုဆို ဟိုလျှောက်ပြော ဒီလျှောက်ပြောတွေ များလွန်းတာကိုး ချောဒီး။ ရူပဗေဒဆရာမလေးနဲ့ ပြန်ဆုံတဲ့ အခန်းလာပါပီဗျား။ အဲ့ဒီဆရာမလေးက ကျနော်ထက်၅နှစ် နှစ်လောက်ကြီးတယ်။ တိတိကျကျပြောရရင် ကျနော် ဒေါ်လေးနဲ့ ဘော်ဒါတွေဗျ။ ဟမ်! နင့်အဒေါ်သူငယ်ချင်းကြီးလားလို့ မေးချင် နေကြမယ် ထင်တယ်။ တကယ်တမ်းက အဒေါ် ဆိုပေမယ့်လို့ ကျနော်မှာတာ မိခင်ရဲ့ ညီမ အထွေးဆုံးဆိုတော့ ကျနော်နဲ့ အသက်က သိပ်မကွာဘူး (ဒေါ်လေးကို မမခင်ခက် လို့ခေါ်တာကိုး) သူ့ဘော်ဒါ အရင်းကြီး။ မှန်ရာပြောရရင် အဲ့ဒီ ရူပဗေဒသင်တဲ့ ဒေါ်ခင်ချိုမေ ဆိုတာကို သေသေချာချာတောင် သတိမထားခဲ့မိဘူး။

ဆိုလိုတာက သူ့ရုပ်ရည်သွင်ပြင် ဘာညာကို ပြောတာ။ တကယ်တမ်း ပြန်ဆုံရတာက ကျနော် တစ်တားယုတ်ထု ထဲရေးဖူးတဲ့ ကျနော်ဒေါ်လေး မင်္ဂလာဆောင်မှာဗျ။ မင်္ဂလာဆောင်မယ် နယ်မြို့ထုံးစံအတိုင်း ထမင်းဟင်း ကျွေးကြမွေးကြရာမှာ ဟင်းလိုက်ပွဲတွေ ဘာတွေ လိုက်ပီး ကူနေရာကနေ ကျနော် အဒေါ်တွေက ဟဲ့! ဟိုကလေး ဒီဝိုင်းကို လာစမ်း ဆိုပီး ခေါ်လို့ သွားထိုင်တော့ အထက်တန်းတုံးက ကိုယ် အင်မတန်ကြောက်ရတဲ့ ဆရာမကြီး တွေ ဝိုင်းဗျ။ အဒေါ်တွေက ကျနော် ဆိုးပေ တေလွန်းနေတာတွေကို တိုင်ပြောထားပုံ ရပါတယ် ကောင်းကောင်း ဆိုဆုံးမ ခံရတော့တာဗျ။ ခေါင်းကို မဖော်နိုင်ဘူး။ အပွမ်းခံနေရတာ။ ခေါင်းခေါက်၊ ဗိုက်ခေါက်ဆွဲလိမ်တာတွေ ပါ ပါသေးတယ်။ ကိုယ်ကလည်း ကြောက်ရတဲ့ ဆရာမတွေဆိုတော့ ဟုတ်.. နောက် မလုပ်တော့ပါဘူးပေါ့ ဟီးဟီး

တကယ်တမ်းက ကျနော် ဒီလောက်မဆိုးပါဘူး ကောလဟာလတွေပါ ဆရာမတို့ရာပေါ့။ အဲ့လို ပေါက်ကရလေး တွေ ဆင်ခြေပေးရင်း ဆရာမတွေကို သွားဖြီလေးနဲ့ မျက်နှာချို သွေးနေရင်းတစ်ဝိုင်းထဲ ထိုင်နေတဲ့ အပျိုကြီး စတိုင်နဲ့ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်ကို အမှတ်တမဲ့မြင်လိုက်မိတယ်ဗျ။ မထီတရီ မျက်နှာ တင်းတင်း လေးနဲ့ ကျနော်ကို လူမိုက်ကလေးပါလားဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ ငေးနေတာ။ ချောလိုက်တာဗျ။ ချောတာ ဆိုတာထက် ကျက်သရေရှိတဲ့ ဟန်ပန်လေးရယ်။ ကိုယ်နေဟန်ထား မတ်မတ်ကလေး။ ဆံပင် အရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ် ကျစ်ပီး လက်ကိုင်ပုဝါ အဖြူလေးနဲ့ စည်းနှောင်ပီး ရင်ဘတ် အရှေ့ဖက်ချထားတယ်။ အဝါရောင်ဝမ်းဆက် ကလေးနဲ့ မျက်နှာလေးက ဖူးဖူးလေးရယ်။ ဘေးတိုက် အနေအထားက ဆိုတော့ ခါးသေးသေးလေးနဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က လှတယ် ဆိုတာထက် ပိုတယ်ဗျ။ ဆရာမတွေဝိုင်းဆူတာ ခံနေရတာတောင် မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် ဖြစ်သွားတယ်။ သတိလက်လွှတ် ငမ်းနေမိတာ ဟီဟီ။ ဇွန်းခရင်းတွေ ကိုင်ထားတဲ့ လက်ချောင်းလေးတွေကလည်း သွယ်လျလျ လက်မောင်းအိုးလေးတွေကလည်း ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် အိမ်စိလေးတွေ၊ တို့လိုက်ရင် အိမ်စက်စက်ကလေး နေမှာပဲ ဂလု! ပေါ့။ ရင်ကလေးကလည်း ခါးတို အင်းကျီလေးဝတ်ထားတော့ မောက်မောက်ကလေးရယ်။ ဘေးခွဲ ခွဲထားတဲ့ ဆံနွယ် လေးတွေ မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေတာကို လက်ညှိုး လက်ခလယ် ၂ချောင်းနဲ့ ထိုးညှပ်ပီး သပ်တင်လိုက်တော့မှ မျက်နှာကို အသေချာမြင်လိုက်ရတယ်။

ဒင့်မေကလွှား! ဒါ ဟိုဖိဆစ်သင်တဲ့ ဒေါ်ခင်ချိုမေ ပါလား

ကျနော်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူသွားတာပဲဗျ။ (ခုဒီစာရေးနေရင်းကို ရှိန်းတိမ်းတိမ်း ဖီလင် ပြန်ဖြစ် လာတယ် ဟားဟား) ဒိန်းတလိန်း နတ် ဖမ်းစားပီပေါ့လေ။ ဆရာမတွေ ဆူသမျှခံပီး တဟီးဟီး လုပ်နေရင်း သူ့ကိုပဲ ခိုးခိုး ကြည့်နေမိတယ်။ ခုနက သောက်ရှက်မရှိသမျှ ခုမှ သူ့ရှေ့မှာ ဖဲသမားဆိုပီး အဆူခံ ထိနေတာကို ရှက်သလို လိုတောင် ဖြစ်လာတယ် အဟီ။ ခဏနေတော့ ဆရာမကြီးတွေ ထပြန်ကြတယ်။ ခြံအပြင်ထိ ကျနော် လိုက်ပို့ပီးတာနဲ့ စားနေ သောက်နေသေးတဲ့ အပျိုကြီး ပေါက်စလေးဆီ အသာလေးပြန်လစ်လာခဲ့တာပေါ့။ သတို့သမီး ကျနော် ဒေါ်လေး က သူ့ဘေးမှာ ဧည့်ခံနေတာတွေလို့ ဝင်ဖောတော့ တာပေါ့။ မမ.. သားလည်း ဗိုက်ဆာလာလို့ ဆိုပီး အဲ့ဒီ ဝိုင်း မှာတင် ဝင်ထိုင်ပီး ထမင်း ဝင်စားလိုက်ကော။ သူတို့ ၂ယောက် ဟိုပြော ဒီပြောလေးတွေ လုပ်ပီး တခွီခွီ လုပ်နေကြတာ ဟိုမော့ဒီမော့လုပ်ရင်း ရှိုးနေလိုက်တာပေါ့ဗျ။ ဟဲ့! ချိုမေ နင်ကော ဘယ်တော့ ယောကျ်ားယူမလဲ.. ခုထိ အဆင်မပြေသေးရင် ငါ့ကိုသာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြော နင့်ကို ငါတူမ တော်ပစ်လိုက်မယ်လေ.. ဆိုပီး ကျနော်ဒေါ်လေးက သူ့

သူငယ်ချင်း ကို နောက်ပြောင်ရင်း ကျနော်ကို မေးငေါ့ပြတယ်။ အဲ့ဒီမှာ ဆရာမလေးက မျက်နှာလေးရှုံ့ပြီး လောင်းကစား သမားများအေ.. ပြန်အမ်းပါတယ် ကန်တော့ဆွမ်းပါ တော်.. တဲ့ ကျနော်မျက်နှာကို တစ်ချက်မှ မကြည့်ပဲ ပြန်ပြော တယ်ဗျ။ (ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲ လှည့်ကုန်တယ်ဗျာ ဟီးဟီး) သောက်ပေါလိုလို သောက်ရူးလိုလိုနဲ့ သူတို့ပြောသမျှ တဟီးဟီးနဲ့ ဝင်ရယ်လိုက်သေးတာ။ ခဏနေတော့ သတို့သမီး ကျနော်ဒေါ်လေး ထထွက်သွားတယ်။ ဟဲ့! ဟိုကလေး နှင့် ဆရာမလေးကို သေချာ ဧည့်ခံထားချေ ကြားလား.. လို့ပြောပြီး ပြုံးစိစိနဲ့ လစ်သွားတယ်။ တစ်ဝိုင်းထဲမှာ ၂ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့လေတော့ကာ လူတွေ စည်ကားဆူညံနေတဲ့ မင်္ဂလာပွဲပေးမယ့် ကျနော်မှာ ၂ယောက်ထဲ တစ်ခြားကွမ္ဘာ ရောက်နေတာလိုလို ဖီးလ်တွေဖြစ်နေတာ ဟိဟိ။ သူ့မျက်နှာကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ရှုတင်းတင်းလေး။

ကျနော်လည်း ရှိတယ်လို့ ထင်ပုံ မရပါဘူး။ ဆရာမ.. ဘာလိုသေးလဲလို့ လောကွတ်ချော်ပီး စကား သွားပြောတာတောင် မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေတယ်။ ကျနော်ကလည်း မရှက်ဘူး ဟင်းတွေ ဘာတွေ ခပ်ပီး သူပန်းကန်ပြား ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သေးတာ။ ကျမမှာ လက်ပါတယ်.. လို့ဟောက်သံလေးနဲ့ အော်လာမှ လန့်ပီး ငြိမ်သွားလိုက်ရတာ ဟီး။ သိပ်မကြာပါဘူး မျက်နှာရူး ဖိုးသက်နဲ့ တစ်ဝိုင်းထဲ စားနေရတာ အော့နလုံးနာလို့နေမယ် မြန်မြန် လက်စသတ်ပီး ထလစ်သွားတယ်။

အဲ့ဒီနေ့ညက အိပ်လို့မပျော်ခဲ့ဘူး ညီအကိုတို့ရာ။ တစ်ညလုံး ဆရာမလေးရဲ့ ချစ်စရာပုံစံလေးပဲ မျက်စိထဲ တစ်ဝဲလည်လည်မြင်နေမိခဲ့တာပေါ့။ နောက်ထပ်၃-၄ရက်လောက် ရောဂါက ဆက်တိုက်တက်လာပေမယ့်လို့ ဘယ်လိုမှ သွားပတ်သက်စရာ အကြောင်းမရှိတဲ့ အခြေနေကြီးဆိုတော့ ယိုဖိတ်နေတဲ့ ချစ်စိတ်တွေ ရင်ထဲ သိမ်းထားရင်း နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေတာပေါ့လေ။ တစ်မနက်ခင်းမှာ ကျနော်မာတာကြီးက မနက် စောစော တို့ဟူးနွေးစားချင်တယ် ဆိုလို့ ဈေးထဲလစ်ပီး တို့ဟူးနွေးပါဆယ် သွားဝယ်ရတယ်။ အဲ့ဒီ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တန်း အစွန်က တို့ဟူးနွေး ရောင်းတဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲမှာ ဆရာမလေး ခေါက်ဆွဲမှာစားနေတာ သွားတွေ့တယ်ဗျာ။ ဘယ်ရမလဲ ချက်ချင်း ခေါက်ဆွဲတစ်ပွဲမှာပီး ပန်းကန်မ လို့ လူတွေကြပ်နေတဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင်ထဲ ဆရာမလေးရဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင် ပစ်လိုက်တာပေါ့ အဟိ။

မုန့်ညှင်းစိမ်း အချဉ်ပန်းကန်လေး လက်မမီလို့ တစ်ချက်လောက် လှမ်းပေးပါ ခင်ည.. ဆိုပီး ကပ်ပြော လိုက်တော့ ဆတ်ကနဲ့ ငဲ့ကြည့်လာတယ်။ ခပ်တင်းတင်း မိုက်ကြည့်တစ်ချက်ကြည့်ပီး အချဉ်ပန်းကန်ကို ကျနော်ဖက် တိုးပေးတယ်။ ခေါင်းငုံ့ပီး ခေါက်ဆွဲ ဆက်စားနေတယ်။ ကျနော်မှာ ရင်တွေတုန်ပီး ပျော်နေတာဗျာ။ မနက်စောစောစီးစီး လူသံတွေ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတဲ့ ဈေးထဲ ခေါက်ဆွဲစားရင်း ဆရာမလေးနဲ့ ပူးကပ်ကပ် လေးထိုင် ကိုယ်သင်းနဲ့ မွှေးမွှေးလေး ခိုးရှူနေရတာလေ ဟဲဟဲ။ သူပန်းကန်ထဲက ခေါက်ဆွဲတွေလည်း ကုန်သွားရော ပက်ဆံရှင်းမယ့်ဟန်နဲ့ ပက်ဆံအိတ် သေးသေးလေးကို ဖစ်ဆွဲဖွင့်တော့ ကျနော်ရှင်းထားပီးသား.. လို့ တိုးတိုးလေး ကပ်ပြော လိုက်တယ် ဟဲဟဲ။

အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက် ဘုကြည့် တစ်ချက်ကြည့်ပီး ထထွက်သွားကောဗျာ။ ဘယ်ရမလဲ အီဖေကိုယ် ကလည်း စားလက်စ ခေါက်ဆွဲပန်းကန်ကို အသာလေးချပီး လူကြိတ်ကြိတ်တိုးနေတဲ့ ဈေးထဲ အတင်းတိုးပီး ဆရာမလေးနားကပ် လိုက်သွားတော့တာပေါ့။ ဆရာမလေး အသီးအရွယ် အသားငါးလေးတွေ ဟိုဝယ် ဒီဝယ် လုပ်နေတာကို ဘေးကနေ မသိမသာ ကပ်လိုက်သွားရာကနေ၊ သူဈေးတွေဘာတွေဆစ်နေရင် ဘေးကနေ ပြုံးစိစိနဲ့ သွားရပ်ပီး စကားစောရောတွေ လိုက်လုပ်ပစ်တာ ဟီးဟီး (ကျနော်ငယ်ငယ်က အတော် သောက်ခွက်ပြောင်တာ မြင်ကြပီမလား ခွံ) သူက ကျနော်ကို အဖက်ကို ပြန်မလုပ်တာဗျ။ အဲ့လိုနဲ့ ဈေးထဲမှာ ဟိုတိုးဒီတိုး သူ့ဘေးနားက ကပ်လိုက်၊ ခွဲလိုက် ဖြစ်နေရာကနေ ဈေးဝယ်ပီး အပေါက်ဝက စက်ဘီးစတန်းနား ဈေးခြင်းလေး ကိုင်ပီးထွက်လာတော့ ဘေးကနေ ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ မသိချင်ယောင် ဆောင်လိုက်လာတဲ့ ကျနော်ကို အောက်နှုတ်ခမ်း တင်းတင်းကိုက်ပီး စကားလှမ်းပြောလာတယ်။

ဖဲသမား.. ကျမ ရှင့် အဒေါ်ခင်ခက်ကို ပြန်တိုင်မှာနော် .. အရှက်ကိုမရှိဘူး တောက်!

ဟီးဟီး.. ကျနော်ဘာလုပ်လို့လဲ
ဘာကိစ္စ အရှက်မရှိ ကျမ ဘေးနားကနေ ပြုံးဖြူလုပ်ပီး လိုက်လာရတာလဲ
မလိုက်ပေါင် ကိုယ့်ဖာကိုယ် ဈေးထဲလျှောက်ကြည့်တာ
တောက်!
ဆရာမလေးက စိတ်တိုရင် ပိုပိုချောလာတယ်ဗျဟီး
သတ္တိရှိရင် ဈေးအပြင်ထိလိုက်လာခဲ့ ဈေးအရှေ့က ဆရာမကြီး ဒေါ်ဒေါ်အုန်းကို ဝင်တိုင်မယ်
အဟီး.. တာ့တာနော် ဆရာမလေး လစ်ပီ

ဈေးထဲပြန်ဝင်ပီး ပြေးလာခဲ့တယ်ဗျာ။ သူပြောတဲ့ ဆရာမကြီးဆိုတာ လမ်းမှာ ဆေးလိပ်
သောက်နေတာ မြင်ရင် နားရင်း ဝင်ရှိက်တတ်တဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးဗျ။ တပည့်တွေ အကုန်ကြောက်ရတယ်။
ကျနော်လည်း ကြောက်တယ်လေ အဟီး။

ဈေးထဲပြန်ဝင် အမေမှာလိုက်တဲ့ တို့ဟူးနွေးလေး ပါဆယ်ဆွဲပီး အိမ်ပြန်လာခဲ့တယ်။ တစ်လမ်းလုံး
ပြုံးစိစိနဲ့ အူမြူးလာခဲ့တယ်ဗျာ။ ကျနော်တော့ ဒီဆရာမလေးကို ရေလည် သဘောကျနေပီ။ မရ အရကို အတင်း
ကြံတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပီပေါ့။ နောက်တစ်ပိုင်းမှာ အင်မတန် ဖွတ်တရွတ်ထိုးဆန်တဲ့ လူဆိုးလေး ဖိုးသက်
မျက်နှာကြောတင်းလွန်းတဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း အတင်းကြံတယ်ဆိုတာ လာပါတော့မယ်
ခင်ညာ။ စိတ်နည်းနည်းရှည်ပီး စောင့်ဖတ်ကြပါ ကျနော် ညီအကိုများ။

ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်းဆက်မယ်နော် :D

ကျနော်တို့မြို့က တောမြို့သာသာရယ် ဆိုတော့ကာ (ရပ်ကွက်တောင် စုစုပေါင်း ၁၀ခု
လောက်ပဲ ရှိတာကိုး) အဲ့လို ချစ်ရေးကြိုက်ရာ ကိစ္စတွေပေါ်လာရင် အဆင် သိပ်မပြေဘူးဗျ။ ပြောချင်တာက
ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နဲ့ တွဲသွားတဲ့လာ လုပ်တာ၊ အနားသွားကပ်တာ ဘာညာ ဖြစ်လာ
ရင် တစ်မြို့လုံး သတင်းပျံ့ကုန်တာမျိုးကိုး။ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့ အတိုင်း ကျနော် တစ်ဖက်သတ် ဇာတ်လမ်းကလည်း
ရူပဗေဒ ဆရာမလေး ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ကာ သူ့မှာလဲ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာ ရှိနေလေတော့ကာ ထင်သလောက်
မလွယ်ဘူးပေါ့ ညီအကိုတို့ရာ။ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ချဉ်းကပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့တောင် မရဘူးရယ်။ အပေါ်ကပိုစ်မှာ
ရေးပြခဲ့တဲ့ ဈေးထဲမှာ ဆုံပီး အတင်း လိုက်ကပ်တဲ့ကိစ္စကလည်း အမြဲတမ်းကြုံတာမျိုးမဟုတ်ဘူးလေ။ ကြုံတိုင်းလည်း
အတင်း လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ သောက်ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်။ ဆရာမလေးက ရက်ရက်နဲ့ အိမ်လာတိုင်ရင် ကွိုင်မယ်။
ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုး ထုတ်တာလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး။ လူက ရင်မောစပြုလာပီ။ ကျနော်ဘဝမှာ သူ
မတိုင်ခင် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ **"ပီယာနီဆရာမလေး"** ဆိုတာ လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုရယ်ထက် ပိုခဲ့ပေမယ့်လို့ (အချစ်ဦး ကိုတော့ တစ်သက် မမေ့ဘူးပေါ့လေ) ရင်ဘတ်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သည်းသည်း စပီး ခံစားဖူးတာ အခု ရူပဗေဒ
ဆရာမလေး နဲ့မှဗျ။ တကယ် ပြောတာပါ။ ကျနော်ဆိုက်ကိုက တစ်မျိုးကိုး။ ရှုတင်းတင်း ဘောက်ဆတ်ဆတ် မာကျော
ကျော တွေကိုဆို ရေလည် သဘောကျတာကလား အဟီး။ ကံကောင်းချင်တော့ တစ်ရက်မှာ ကျနော် တပည့်ကျော်
တွေထဲက အထက်တန်း ကျောင်းသားတစ်ယောက်က ဖိဆစ် ဘာသာတဲ့မှာ တော်တော် အဆင်မပြေလို့ ကိုဖိုးသက်
သင်ပေးပါ ဆိုပီး ပူဆာလာတယ်ဗျ။ တပည့်ကျော်တွေဆိုတာက ဒီလိုလေ.. ကျနော်က ရပ်ကွက်ထဲက ကလေးတွေကို
ကုလားဖြူစာ သင်ပေးနေတာ အဲ့ဒီတုန်းက။ ကိုယ်က ဘာမှသိပ်တတ်တာရယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ပျင်းပျင်းနဲ့
အိမ်အလုပ် တွေအား၊ အသုဘ ဖဲဝိုင်းမဖြစ်တဲ့အချိန် တွေဆို ချာတိတ်တွေ ခေါ်ပီး အိမ်မှာ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ကုလားဖြူ
ပုံပြင် စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြပီး လျှောက်သင်တာပါ။ **"စလေအညာက ပုလွေဆရာ"** တို့ ဘာတို့ကနေ **"တော်စတိုင်း၏
ဝတ္ထုတိုများ"** အစရှိသဖြင့် ကိုယ်သင်ချင်တာတွေ လျှောက်လျှက်သင်ပီး ကလေးတွေကို ဆရာလုပ်တာပေါ့ဗျာ။
အဲ့ဒီချာတိတ်တွေထဲက ဆယ်တန်းကျောင်းသားတစ်ကောင် **"ဗိုးထွေး"** ဆိုတာ (နောက်တော့ ကျနော်နဲ့ ရူပဗေဒ
ဆရာမလေး ကြားက အောင်သွယ်တော်ပေါ့) အဲ့ဒီချာတိတ်က ဖိဆစ် သင်ပေးဖို့ ပူဆာလာတော့မှ ခေါင်းထဲမှာ
ဖျတ်ကနဲ အကြံ ရသွားတော့တာဗျ။

ဟာ! ဖိဆစ် ဆိုရင်တော့ ဒေါ်ခင်ချိုမေ့ ကျူရှင်သာ သွားတက်ချေ ငါ့ညီ သူက သိပ်အသင် အပြ ကောင်းတာ..ကိုင်း! မထူးပါဘူး လာ..လာ ငါကိုယ်တိုင် နင့်ကို ကျူရှင် လိုက်အပ်ပေးမယ်.. ဆိုပီး ခေါ်သွား လိုက်တယ် ဟိဟိ။

ကျူရှင်ရောက်သွားတော့ ဆရာမလေးနဲ့ ဒွဲမတွေ့ဘူးဗျ။ ကျူရှင်လက်ခံဖို့က သူ့အိမ်မှာ ဘော်ဒါ ဆောင်နေတဲ့ (သူက တပည့်မတွေနဲ့ တူတူနေပီး အဆောင်ဖွင့်ထားတာ သူ့အမေကြီးက တစ်ဖက်မြို့မှာ) တပည့်မ တွေက ကတ်ထူ ကဒ်ပြားလေးနဲ့ နာမည်တွေ ဘာတွေ စာရင်းသွင်းတာ လက်ခံတယ်။ ချာတိတ်ရဲ့ကျူရှင် လခ တွေ ဘာတွေ ကျနော်ပဲ ပစ်ပြက်စိုက်ပေးလိုက်တာ ဟီး။ အဲ့ဒီမှာ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းတွက် မကိုက်ဘူး ဖြစ်နေ ရောပေါ့ဗျာ။ ဘယ့်နယ် ဆရာမလေးကို တွေ့ရအောင် လာဖန်ကာမှ တပည့်မတွေနဲ့ တွေ့နေရတာကိုး။ ဒါနဲ့မထူးဘူးဆိုပီး ညီမလေးတို့ ဆရာမ ဒေါ်ခင်ချိုမေ့ကော မရှိဘူးလား.. အကိုက သူတပည့်ဟောင်းပါ အကိုညီလေးကို သေချာအပ်ချင်လို့ စကားပြောချင်တယ် ဘာညာဆိုပီး ရှိုးလိုက်တော့မှ.. ဆရာမ နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင် နားမှာတဲ့။ နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင် သွပ်မိုးအိမ်ကြီးရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ကျူရှင်သင်ပီး အိမ်အနောက်ဖက်မှာ တစ်ထပ် မီးဖိုဆောင်လေး သပ်သပ် ဆောက်ထားတာကိုးဗျ။ (ခင်ဗျားတို့ ထူးဆန်းသော သစ်သားရုပ်ထုလေး ဇာတ်လမ်း ဖတ်ခဲ့ဖူးရင် မှတ်မိမှာပါ) ဒါနဲ့ တပည့်ကျော်ဖိုးထွေးကို ပုခုံးဖက်ပီး မီးဖိုဆောင်နား ဆွဲခေါ်သွားလိုက်ကော ဆိုပါတော့။ မီးဖိုဆောင် အနောက်နားက တရုတ်စကား ပန်းပင်အောက်က သစ်သားကွပ်ပျစ်ကလေး ပေါ်မှာ ဆရာမ လေးနဲ့တွေ့ရော။

သနပ်ခါး ရေကြံလေးပွတ်၊ အိမ်နေရင်း အဝတ် တစ်ပတ်နှမ်းလေးနဲ့ ညစာချက်ဖို့ ဟင်းရွက် ကလေး တွေ ဇကောထဲ ထည့်ပီး ထိုင်သင်နေတာဗျ။ ကျနော်မျက်နှာကိုလည်း မြင်ကော သရဲမြင်သလား မှတ်တယ် လန့်သွား တဲ့ ဟန်ကလေးဗျာ (ပြောရင်း မျက်စိထဲ ပြန်ပေါ်လာလို့ ပြုံးနေတယ် ဟီး) သောက်ခွက်ပြောင်ပီး အိမ်ထဲထိ ဘာ လာလုပ်တာလဲ မသိဘူးဆိုတဲ့ ရုပ်ကလေးနဲ့ ဖြစ်သွားပုံကလေးက အဲ့လို။ ကျနော် ကလည်း ခပ်တည်တည် လူကြီး လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ ဆရာမလေး.. ဒါ ကျနော်ညီလေးပါ ဖိုးထွေးတဲ့ ဖိဆစ်ကျူရှင် လာအပ်တာ ဆရာမကို အားကိုးပါ တယ် ဆုံးမပေးပါ ဘာညာတွေ လျှောက်ဖောပစ်တာပေါ့။ နည်းနည်းပါးပါး အာလူး ဖုတ်ပီးတာနဲ့ ဖိုးထွေး ကို ကိုင်း! ညီလေး သွားနှင့် အကို ဆရာမနဲ့ စကားပြောလိုက်ဦးမယ် ဆိုပီး လစ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်ထဲ တရုတ် စကားပင် အောက်မှာ ကျန်ခဲ့တော့မှ ခုနကလို မဟုတ်တော့ပဲ လေသံတွေ ပြောင်းကုန်ကော အဟိ။

ဒီမယ်! ကျမဆီ နောက်ထပ် မလာခဲ့ပါနဲ့ လာချင်တိုင်း လာရအောင် အသုဘအိမ်က ဖဲဝိုင်းများ မှတ်နေလား (သေရောဗျာ စစချင်းမှာကို အဲ့လို အဆင်ပြေချက်က)

ဟာဗျာ.. ဆရာမလေးရာ အဲ့လိုကြီးတော့ မပြောပါနဲ့ ကျနော်မှာ ဆရာမမျက်နှာလေး မမြင်ရရင် ရင်တွေပူပီး သေမလို ဖြစ်လွန်းလို့ ကြံမိကြံရာ ကြံပီး လာခဲ့ရတာကိုဗျာ
တော မှာသွားပြောချေ ဒီကမျက်နှာက ဖဲထုပ်ထဲက ကုလားမ မျက်နှာနဲ့ တူနေလို့လား ဟမ်!

ကျမက ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ နေတဲ့ မိန်းမစားမျိုး.. သမ္မာအာဇီဝနဲ့ စာသင်စားနေတာ တန်ရာ တန်ရာ ပြောပါ ရှင့်လို လူပေါ့ လူသွမ်း ဖဲသမားများ ကန်တော့ဆွမ်းပါဘုရား ဆိုတာလိုပဲ..

အဲ့လောက်ထိ ပြောပေးရလား ဆရာမလေးရာ .. ကျနော် မိကောင်း ဖခင် သားသမီးပါဗျာ ခု ပြောသလောက်ကြီးတော့ မဟုတ်ပါဘူး..

ဟုတ်ပါတယ် ဆွေကြီး မျိုးကြီးပါ ဒီမြို့မယ် ရှင့်အသိုင်းအဝိုင်းက ဂုဏ်သရေရှိတွေပါ..
ဒါပေမယ့် ရှင့်လို လောင်းကစားသမား လူမိုက် xxx 0000 xxxxxx

ငဲ့တော့တော့ လေသံစွာစွာလေးနဲ့ မျက်နှာမဲ့ပီး ကျနော်ကို စကား လှမ်းပြောနေတဲ့ ဆရာမ လေးကို ကျနော် ငေးနေမိတယ်ဗျ။ သူပြောနေတာတွေ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်ပဲ။ ဆိုးတေတေပုံစံနဲ့ နေချင်သလိုနေ ပေချင်သလို ပေခဲ့တာတွေ အတွက် ခုမှ နောင်တရပီး ရှက်လာမိတယ်။ အဆိုးဆုံးက ကိုယ့်ကိုကိုယ် သေချာ ဘာဖြစ်မှန်း နားမလည်ပဲ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ဝဲကုန်တာဗျ ဟိဟိ။ ကိုယ်ချစ်မိတဲ့ သူက ကိုယ့်ကို ကလေး ကချေ တစ်ကောင်လို့ ပြောနေပီကိုး။ ကျားကျား လျားလျား တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် စိတ်မျိုးပိုင်ရှင်ကနေ သိမ်ငယ်သွားလိုက်တာ ငိုမဲ့မဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ ဆရာမလေးရှေ့မှာ ကလေးပေါက်စလေးလိုဖြစ်သွားရောဗျာ။

သောက်စကား အင်မတန်တတ်တဲ့ကောင်ဆိုပီး လူပြောများတဲ့ကောင်က ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ နောက်တော့ ဆရာမလေး အသံ တိတ်သွားတယ်။ သူ့ရှေ့မှာ လက်ကလေး နောက်ပစ်ပီး ရပ်ရင်း မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ မျက်ရည်ဝဲရင်း ငေးနေတဲ့ ကျနော်ကို မြင်တော့ မျက်နှာက နည်းနည်း ပျော့သွားတယ်။ (ဗျူဟာ တွေပေါ့လေ အဟိ) မိန်းမတွေရဲ့ ဖျောက်မရတဲ့ ဗီဇပေါ့ဗျာ။ သနားတတ်တဲ့စိတ် ခေါ်မလားပဲ ဟဲဟဲ။ ပွစိပွစိ လုပ် နေရာကနေ အံ့ဩနေတဲ့ မျက်နှာ ဖြစ်သွားရော။ ဒီကောင်လေးက ငါသိတာ လူဆိုး လူမိုက်ကလေးပါ.. ခုတော့ သနားစရာ လေးပါလားပေါ့ ဟိ။ ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ပဲ ဆံပင်ရှည်တွေ ဖားလျား ချထားတာကို လက်နဲ့ကိုင်ရင်း နှုတ်ခမ်း ၂လွှာထဲ ညှပ်ပီး ကိုက်ထားရင်း ကျနော်ကို ခိုးခိုးကြည့်ရင်း ငြိမ်နေကောဗျ။ ခဏလောက်တော့ တိတ်ဆိတ် သွားကြသေးတယ်။ အဲ့ဒီမှာ မထူးတော့ပါဘူးကွာဆိုပီး ကျနော်လည်း လည်ချောင်း တစ်ချက်ရှင်းပီး သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း..

"ကျနော်ဆရာမလေးကိုအရမ်းချစ်တယ်သိလား"

လို့ မတိုး မကျယ်လေး ပြောပီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်ခဲ့လိုက်ရော။

အဲ့ဒီလိုတွေ ဖြစ်ပီး ၁ပတ် ၂ပတ် လောက်ထိ ရူပဗေဒ ဆရာမလေးကို မျက်နှာ ချင်းကို မဆိုင် ဖြစ်တော့ဘူးဗျ။ အသည်းကတော့ ကွဲနေတာပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်ပဲလေ။ အော့ကြောလန်ကိုး။ ဘယ်သူက အထင်ကြီးမှာတုံး။ သူက ကိုယ့်ထက် အသက်တွေ အများကြီး ကြီးရတဲ့အထဲ ဆရာမလေးဗျာ။ မိုက်တိ မိုက်ကန်း ချာတိတ်လေးကို ဘယ်လိုလုပ် ရည်းစား တော်မှာတုံး။ သူ့အပြစ်လို့လည်း မဆိုသာဘူး မလား။ အဲ့ထက် ဆိုးတာက ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ကျနော် ရေးပြခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ဖူးပီးသားပါ။ မြို့အစွန် ဘုရားပွဲက လောင်း ကစား ဝိုင်းမှာ လေးကောင်ဂျင် ထိုးတဲ့ ဇာတ်ကွက်။ ကျနော်အိမ်က ဆီပေပါတွေ အဟောင်းပေး အသစ် ယူဖြန့်တဲ့ အလုပ် လုပ်တော့ မြို့အစွန်မှာ ဆီပေပါဖိုး သွားကောက်ရတယ် ဆိုပါတော့။ အဲ့ဒီခေတ်က တစ်ပေပါမှာ ၂၀၀၀ လောက် ရှိတာ။ ဆီဖိုး သွားတောင်းပီး အပြန် ကိုရွှေဘက် အဖော် ခေါ်သွားမိတော့ကာ နေ့လယ်၃နာရီလောက် ဘုရား ပွဲကို ဖြတ်ပြန်ရင်း လက်ထဲက ပါလာတဲ့ ပက်ဆံ ၂၀၀၀ကို ဂျင်ဝင်ထိုးပစ် လိုက်တာ ပြောင်ပါလေရောလား ဟီးဟီး။

လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန် တစ်ရွက်ပဲ ကျန်တယ်။ အိမ်လည်း မပြန်ရဲတော့ဘူး။ အကြွေး တောင်းခိုင်း လိုက်တဲ့ ပက်ဆံကလည်း ပြောင် ဝိုက်ကလည်းဆာ ဒါနဲ့ ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဝင်ထိုင်တော့ တစ်ပွဲ အစိတ်တုံး။ ၂ယောက် စားရင် ၅၀ ဆိုတော့ မလောက်မင ဖြစ်ကရော။ ဒါနဲ့ မစားဘူးကွာ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်တာ ဆိုပီး ခုနက ဂျင်ဝိုင်းကို ပြန်လစ်သွားပီး ခေါက်ဆွဲဖိုးရှာမယ်ဆိုပီး ဝက် ရုပ် ဇယားကွက်ထဲ လေးဆယ့်ငါးကျပ်တန်ကို ပစ်ထည့် လိုက်တယ်။ ဝက် ထွက်လာတော့ အလျော်ရတယ်။ ၃ဆ လျော်တာဆိုတော့ အရင်းနဲ့ ပေါင်းရင် ၁၈၀ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့မှာအလျော် ရတဲ့ ပက်ဆံကို ကိုရွှေဘက မယူနဲ့ကွာ မထူးဘူး ချထားလိုက် ဆက်ထိုးတဲ့။ ဒါနဲ့ နောက်တစ်လက် ဆက်ဖွင့်တော့ ဝက်ပဲ ထပ်ကျတယ်။ ၇၂၀ဖြစ်သွားရော။ ကိုရွှေဘက ဘာမှမပြောသလို ကျနော်ကလည်း အလျော်ရတာကို မယူပဲ ဆက် ချထားလိုက်တယ်။ (အဲ့လို စိတ်တူကိုယ်တူ မိုက်လွန်းလို့လည်း အတွဲမိခဲ့တာလား မသိပါဘူးဗျာ)

တိုတိုပြောရရင် ဝက် ၆လက် ၇ လက်တိတိ ဆက်တိုက် ထွက်ပစ်တာဗျာ။ ပက်ဆံ ဘယ်လောက် ဖြစ်သွားတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဖာကိုယ် တွက်ကြည့်ကြပေတော့။ နည်းတဲ့ အပုံကြီးကို မဟုတ်ဘူး။ လူတွေလည်း ဂျင်ဝိုင်း မှာ ပြိုတိုးပြီး ကြည့်ကုန်ပီ။ ဒိုင်ကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အထိုး မခံတော့ဘူး။ ကျနော်တို့နဲ့ပဲ ချတော့တာ။ အဲ့ဒီမှာ ဂျင် လှည့် တဲ့လူပြောင်းတယ်။ "မိုးပျံတင်ဖေ" လို့ခေါ်တဲ့ ဂျင်ဝိဇ္ဇာ (ခုတော့ သေရှာပါပီ) အဲ့ဒီ တင်ဖေကို ကျနော်က မှတ်မိ သွားတယ်။ (ဖဲဝိဇ္ဇာတွေ အကုန်လုံးကို သိတာကိုး) ဒါနဲ့ ဆက် မဆော့တော့ဘူး ရပ်ပစ်တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကို ဆွဲချွတ်ပီး (အောက်က ကမ္ဘာစိုး ဘောကန် ဘောင်းဘီတိုနဲ့) ပက်ဆံပုံကြီးကို ကျုံးနေတဲ့ အချိန်.. ဂျင်ဝိုင်း ဂိုဏ်းသား တွေက ရုတ်ရုတ်သံသံ လုပ်တယ်။ ကိုရွှေဘ က ခါးကြားထဲက ဓားမြှောင်ထုတ်ပီး ".... သားကွ ကပ်လာရင် အသေပဲ" ဆိုပီး ရမ်း.. လူတွေရဲကန် အဖြစ်မှာ ကျနော်က ရှေ့ကနေ ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ပုဆိုးနဲ့ထုပ်ထားတဲ့ ပက်ဆံ ထုပ်ကြီး ထမ်းပီး ပြေး.. အနောက်ကနေ ကိုရွှေဘက ဓားမြှောင်တပြုပြန် လုံခြုံရေးယူပီး ပြေးလိုက်လာ.. "စူပါမိန်း" အဖွဲ့သား တွေက နောက်ကလိုက် (စူပါမိန်းဆိုတာ ဂျင်ဝိုင်းနာမည် အဟီး) ပွဲခင်းလမ်းမပေါ်မှာ ဖုန်တွေ တထောင်းထောင်းကို ထနေတာပဲ။

အဲဒီမှာ ကံက မကောင်းချင်တော့ ညနေစောင်း ဘုရားကုန်းတော်ပေါ် ဘုရားဝတ်တက် လာလုပ်တဲ့ မြို့ထဲက အဖွဲ့တွေ ပွဲလမ်းမကြီးအတိုင်း ယောဂီဝတ်စုံလေးတွေနဲ့ လာနေကြတာများ။ ကျနော်နဲ့ ကိုရွှေဘာ က ရှေ့ကနေပြီး နောက်က လူအုပ်က လိုက်နဲ့ ဓာတ်ရှင် ရိုက်နေတာကို အတိုင်းသား မြင်နေရတာပေါ့။ ရူပဗေဒ ဆရာမလေးနဲ့ သူတပည့်မလေးတွေ ယောဂီဝတ်စုံ ကိုယ်စီနဲ့ ရပ်ကြည့်နေကြတာ သေရောပေါ့။ ပြေးရင်း လွှားရင်းနဲ့ ကျနော် မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်တာက ဆရာမလေးရဲ့ ရွံ့ရာတဲ့ အကြည့်တွေပေါ့ဗျာ။

ရင်ထဲမှာကို အောင့် သွားတာပဲ။ သွားပါပေါ့လား ဗျာ။ သေချာတော့ မစဉ်းစားအားပါဘူး။ ပြေးနေ လွှားနေ ရတာကိုး အဟီး။ တိုတိုပြောရရင် အိမ်ပြန်ရောက် သွားကြတယ်ပေါ့။ ပက်ဆံတွေ သိန်းချီအောင် ဂျင်နိုင် လာပေမယ့် မပျော်ဘူးဗျ။ ကိုရွှေဘာကတော့ အူမြူးပီး စားကောင်း သောက်ကောင်း တွေနဲ့ အောင်ပွဲခံနေပေမယ့် ကျနော် ကတော့ ငါ့ကို ဆရာမလေး တသက်လုံး ပြန်မချစ်တော့ပါဘူးဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ခွေနေရော။ ခုပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်းက လည်း တစ်မြို့လုံးပျံ့သွားတာ ဟိုးဟိုးကျော်နေပီဆိုတော့ ပိုဆိုးပီလေ။ ကျော်ဇောမူဖြစ်နေပီအဟီး။ လူမသိသူမသိ ကြိတ်ဆွေးလေး ဖြစ်နေရာကနေ တစ်ရက်တော့ ဘယ်လိုမှ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကိုရွှေဘာနဲ့ အရက်ဆိုင်က အပြန် အတော် မူးလာတယ်။

သူ့အိမ်ကိုယ့်အိမ် ပြန်အိပ်ကြရင်း မူးမူးနဲ့ စိတ်က ရူပဗေဒ ဆရာမလေးဆီပဲ ရောက်ရောက် သွားတော့ ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်ကွာဆိုပီး ညသန်းခေါင်ကျော် အိပ်ယာကထပီး အိမ်ကနေ တစ်ယောက်ထဲ ထွက်လာခဲ့ တယ်။ လမ်းတစ်ဝက်လောက်ရောက်တော့ မိုးတွေကလည်း တဝုန်းဝုန်း ရွာချပစ်လိုက်တာဗျာ လူကို စိုရွှံ့ကုန်တယ်။ ဒိန်းတလိန်းနတ် ဖမ်းစားခံထားရတော့ မှောင်မဲမဲ မိုးကြီးလေကြီးထဲ မမြင်မကမ်းနဲ့ ဆက်လျှောက်လာတာ ဆရာမလေး အိမ်ရှေ့ထိ ရောက်လာတယ်။ သေချာကို မစဉ်းစားတော့ဘူး အိမ်ခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဝင်တော့တာပဲ။ လူက သွေးကြွ နေတာကိုး။

ဆရာမလေး အိမ်အောက် ရောက်သွားတယ်။ ဘော်ဒါဆောင်နေတဲ့ တပည့်မတွေက အောက်ထပ်မှာ နေပီး ဒေါ်ခင်ချိုမေက အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်မှန်း တပည့်ကျော် စိုးထွေးကို စုံစမ်းခိုင်းထားတော့ သိနေ တယ်လေ။ နေဦးဗျ။ ကျနော် ခုဆက်ပြောမှာတွေက ရာဇဝတ်မှုများ မြှောက်နေလား မသိဘူး အဟီး။

ကျနော့်စာကို ဖတ်နေတဲ့အထဲမှာ ညီလေးအရွယ် ချာတိတ်တွေ ပါနေခဲ့ရင် ကြိုမှာထားမယ်နော်။ ကျနော် ရေးပြတာတွေက မကောင်းဘူးနော်။ လိုက်မလုပ်ကြပါနဲ့။ ကျနော့်တုံးက မိုက်ကန်းကန်း သောက်ရှူးမို့လို့ လျှောက် လုပ်တာ လိုက်လုပ်လို့ ပြဿနာတက်ရင် ထောင်ထဲ ဝင်ရမယ့် အပေါက်မို့ ကြိုပြောထားမယ်။ မမိုက် ကြပါနဲ့ လို့ ဟီး။ ဖိနပ်ချွတ်ပီး အိမ်ဘေးနား ကပ်ပေါက်နေတဲ့ မန်ကျည်းပင်ကို တွယ်တက်တော့တာပဲ။ မန်ကျည်းကိုင်း တစ်ခု က ပြုတင်းပေါက်နားအထိ ရောက်တာကိုး။ မူးကလည်းမူး မိုးရေ တွေကလည်း စိုနေတော့ ချောကျေလို့ဖြစ်လိုက် အတင်း ကုတ်ကတ် တက်လိုက်နဲ့ ပြုတင်းပေါက်နား ရောက်သွားတယ်။

မိုးရွာနေတော့ကာ ပြုတင်းပေါက်က ပိတ်ထားတယ်ဗျ။ တံခါးကြားထဲကနေ အခန်းထဲက မီးရောင် ထွက်ကျနေတော့ကာ လူရှိနေမှန်း သတိထားလိုက်မိတယ်။ ပြုတင်းပေါက်ကို ကိုယ်နည်းနည်း ကိုင်းလိုက်ရင် လှမ်း ကိုင် လို့ရတယ်ဗျ။ ခပ်ပြင်းပြင်း တစ်ချက်လောက် ဒေါက်ကနဲ ခေါက်လိုက်ပီး ငြိမ်နေလိုက်တယ်။ အထဲက ဘာသံမှ မကြားရဘူး။ ခဏလောက်ငြိမ်နေလိုက်ပီး နောက်တစ်ချက် လှမ်းပုတ်လိုက်ပြန်တယ်။ အဲဒီမှာ အခန်းထဲကနေ ပြုတင်း ပေါက်ကို ကျွဲကနဲ တွန်းဖွင့်လာကော။ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ကျနော့်ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေဖြစ်နေတယ်ဗျာ။

ပြုတင်းပေါက်နဲ့ ကျနော် တက်ခွဲထိုင်ထားတဲ့ သစ်ကိုင်းက တစ်ညီထဲလောက်ကျနေတော့ အခန်း ထဲက မီးရောင်နဲ့ ဘွားကနဲ ကျနော့်ကို မြင်လိုက်ရကော ဆိုပါတော့။ လန့်ပီး အော်တယ်ဗျ။ ဘယ်သူမဆို လန့်သွားမှာ ပဲလေ။ မိုးရေတွေ စိုရွှံ့နေတဲ့ လူတစ်ယောက် သစ်ကိုင်းပေါ် တက်ထိုင်နေတာ ဘွားကနဲ မြင်လိုက်ရမှတော့ လန့်မှာပေါ့ ဟီး။ လန့်လား မလန့်လား ရင်ဘတ်ကို လက်နဲ့တောင် ဖိထားရရှာတယ်။ မှင်တက်ပီး ကြောင်ငေးနေတာ။

နောက်တော့ မှ သတိဝင်သွားဟန်နဲ့ ပြုတင်းပေါက်ကို ပြန်ပိတ်ဖို့ လုပ်တယ်။ (ဘယ်သူမှန်း မသိဘူး ထင်တယ်) ကျနော်ကလည်း မြန်တယ်ဗျ။ ပြုတင်းပေါက် ဘောင်ပေါ် လက်နဲ့ဖမ်းဆွဲပီး အတင်း ကုတ်

တက်တော့တာ။ ပါးစပ်ကလည်း ဆရာမလေး.. ကျနော်ဖိုးသက်ပါ.. မကြောက်ပါနဲ့ပေါ့ ဟီဟီ.. ဒေါ်ခင်ချိုမေကလည်း ကျနော် ဘာပြောနေမှန်း သေချာကြားပုံမရဘူး ပြုတင်းပေါက် တံခါးကို အတင်းဆွဲပီး အမေရေ.. ကယ်ပါဦး တဲ့ ဟားဟား။ မိုးတွေ တဝေါဝေါနဲ့ပို့ အောက်ထပ်က ကောင်မလေးတွေ မကြားလို့ တော်ပါသေးလား။

နောက်ဆုံး အတင်း တိုးတက်ပစ်လိုက်တာ အခန်းထဲကို ဒလိန့်ခေါက်ကွေး ဝင်သွား ရော။ ဆရာမလေးမပျာလည်း ကျနော် အတင်းတိုးဝင်ပစ်တာ ခံရတော့ နောက်ပြန်ဖင်ထိုင်လျက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ဝုန်းကနဲ ကျသွားတယ်။ ဆရာမလေး.. ဆရာမလေး မကြောက်ပါနဲ့ ကျနော်ပါ ကျနော်ပါဆိုပီး ဗလုံးဗထွေး ပြောနေတဲ့ ကျနော်ကို တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ရင်း ငေးကြည့်နေတာဗျာ။ မီးရောင်အောက်မှာ မိုးရေတွေစိမ့်ပီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေတဲ့ ကျနော်ကို မှတ်မိသွားတယ်။

ကိုင်း! ညီအကိုတို့ရေ .. ဘာတွေဆက်ဖြစ်မယ် ထင်ပါသလဲပေါ့ဗျာ ဆက်ရန်.. :P

တခါကလူရမ်းကားလေး

မောင်ရိုကန်း

အားရင် အားသလို ဇာတ်လမ်း ဆက်ပါတယ်ညီအကိုတို့ ခင်ညာ။ ကိုယ်တွေ့လိင်ဟာသထဲလည်း ရယ်စရာလေး တစ်ခု ရေးထားသေးတယ် ဖတ်ကြည့်ကြပါဦး အပျင်းပြေပေါ့။ နေ့တိုင်း ဆက်တိုက် မတင်နိုင်ရင်တောင် ရက်ခြားလေးပေါ့နော်။ ဆက်ဆွဲမယ်နော်။

ကိုင်း! ဟုတ်ပီ အခန်းထဲ ရောက်သွားရော။

တမင်အဲ့ဒီနေရာမှာ ရပ်ထားပစ်ခဲ့တော့ ခင်ဗျားတို့တွေ ဟိုတွေးဒီတွေး တွေးနေကြမယ်ထင်ပါရဲ့ အဟဲ။ ဒီကောင် ပွဲကြမ်းတော့မယ် ဘာညာပေါ့ ဟုတ်လား ညီအကိုတို့? တကယ်တမ်းက မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျနော် အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ဖူးပါပီကောလား။ အရက်မူးနေရင် လိင်စိတ်မရှိတဲ့ ကောင်မျိုးပါဆိုနေ။ ခုဟာက အချစ်ဗျာ အချစ်။ ကလေးကလ လူဆိုးလေးဆိုပီး ငါ့ကို မုန်းသွားပီ ထင်ပါရဲ့ဆိုတဲ့ စိတ်က နှိပ်စက်လွန်းလို့ ခုလို ထောင်မကြောက် တန်းမကြောက် လျှောက်လုပ် ကုန်တာပါ။ မိုးရေတွေစိမ့်ပီး ကြွက်စုတ်ဖြစ်နေတဲ့ ကျနော်က ကြမ်းပြင်မှာ ငုတ်တုတ်လေး။ အရှေ့မှာက ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်နေတဲ့ တုန်တုန်ရီရီ ရူပဗေဒဆရာမလေး။

ကျနော်မှန်း သိသွားတော့ တအား လန့်နေတာကနေ နည်းနည်း အကြောက်ပြေသွားဟန်တူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဗျာ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အခန်းထဲ ယောကျ်ားလေး တစ်ယောက် အတင်း ဝင်လာတာမျိုး ဆိုတော့ တုန်လှုပ် နေရာမှာပေါ့။ အဲ့လို အခြေနေမှာ ပိုဆိုးသွားတာက ငမူးကျနော်က ခါးကြားထဲထိုးလာတဲ့ မောင်းချ ဓားကို ထုတ်ပီး ဖျောက်ကနဲ အသွားကို ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တာ မီးချောင်းက အလင်းရောင်အောက်မှာ လက်ကနဲပဲဗျာ ဟီး။ စဉ်းစားကြည့်လေ ဟိုဖက်က ဘယ်လောက်လန့်သွားမလဲ။ မသိရင် ဓားထောက်ပီး အဓမ္မကျင့်တော့ မလိုလို့။

ဒါကြောင့်မို့ အပေါ်ပိုက်မှာ ပြောခဲ့တာပေါ့ ဒီစာဖတ်နေတဲ့ အထဲက ညီလေးတွေ ကျနော် ရေးတာတွေ လျှောက် မလုပ်ကြပါနဲ့လို့။ ဓားကိုင်ပီး မိန်းမပျိုတစ်ယောက် အခန်းထဲ ကျော်ဝင်တာ အခြေနေမလှရင် ထောင်ထဲ တန်း ရောက် သွားမယ် ဟီး။ အမှန်က ဒီလိုဗျာ။ မူးမူးနဲ့ဘယ်လောက် အရူး ထနေသလဲ ဆိုတော့ကာ (ခင်ဗျားတို့ မရယ် ကြေးဗျာ ဟီးဟီး) ဒေါ်ခင်ချိုမေဆီ သွား၊ ဓားထုတ်ပီး ဆရာမလေး ကျနော်ကို ပြန်ချစ်မလား မချစ်ပူးလား၊ မချစ်ပူးဆို ရော့! ဒီမယ် ဓား ကျနော်ကို ထိုးသာ သတ်ပစ်လိုက်၊ ကျနော် ဆရာမလေးရဲ့ ချစ်သူ မဖြစ်ရရင် ဒီဘဝမှာ အသက် ဆက်မရှင်ချင်တော့ဘူး ပေါ့လေ။ ဘာလဲ? ဆရာမလေး ကျနော်ကို မထိုးရဲဘူးလား.. ရတယ် ကိုယ့်ဖာကိုယ် ထိုးပစ် မယ်.. မုန်းစမ်း (ဘယ်ဖက် ရင်အုံပေါ် ဓားနဲ့ ကိုယ့်ဖာကိုယ် ထောက်ထား) ဒီနေရာက ဆရာမလေးကို တွယ်တာ နေတာ၊ ကိုင်းကွာ! ဆိုပီး ဓားဦးချွန်လေး မြှုပ်ပီး သွေးစို့အောင် ကိုယ့်ဖာကိုယ် ဖိထိုး.. အဲ့ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်ချိုမေက မျက်လုံး ပိုင်းစက်စက် ကလေးတွေ အပြုံးသားနဲ့ ရှင်နော် အဲ့လို မလုပ်ရဘူး အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ ချလိုက်စမ်း အဲ့ဒီဓား ကို..ကျမပြောတာ နားထောင်၊ လူမိုက်လေး ကျမကို ဒီလောက်တောင် ချစ်ရသလား ဟင့်ဟင့် ဆိုပီး မျက်ရည်တွေ

ဘာတွေကျ၊ ကျနော်လက်ထဲက ဓားကို အတင်း ဆွဲလု ပီး လူဆိုးလေး မောင်ဖိုးသက်ကို ကျမ ခင်ချိုမေ ကလည်း ချစ်မိနေပါပီ ရှင်ရယ် ပေါ့။ တယ်ပိုင်တဲ့ ငါ ပါလားပေါ့လေ။

ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်း မလှောင်ကြေးဗျာ။ ချာတိတ် ဘဝက အဖြစ်အပျက်ကိုး။ ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ပြန်ပြော ပြနေရတာ ဟီးဟီး။ ဘယ်သူမဆို ငယ်တုံးကတော့ အဲ့လို ရူးကြောင် မူးကြောင် အကွက်တွေ လုပ်ဖူး ကြံစည်ဖူး တာချည်းပဲ မလား ဟဲဟဲ။ ဒါပေမယ့် တွေးထားသလိုဖြစ်မလာဘူးရယ်။ ကျနော် ပြုတင်းပေါက်ကနေ အတင်း တိုးတက် ပစ်လိုက်တော့ အခန်းထဲ ဝရုန်းသုံးကားဖြစ်ပီး ပြုတ်အကျမှာ သူလည်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ဖင်ထိုင်လျက် ကျ နေတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မလား။ အဲ့ဒီမှာ သူလက်နောက်ပြန် အထောက်မှာ ဘာသွားစမ်းမိထားသလဲ ဆိုတော့ မှန်တင်ခုံ အရှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်ချထားတဲ့ ကျောက်ပျဉ်နဲ့ သနပ်ခါးတုံး ဆရာတို့ရေ။ ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေရာကနေ မောင်းချဓားကို ဖျောက်ကနဲဖွင့် ခုနကပြောသလို ဒိုင်ကြောင်တွေ လွှတ်မယ်ဆိုပီး ဖိလင်အပြည့်နဲ့ သူ့ကို မော့ အကြည့်မှာ **ဂွမ်!** ကနဲ အသံပဲ ကြားလိုက်ရတယ်။ **အူး** ကနဲအသံ ထွက် အော်ပီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ခွေကျသွားတော့တာ။ ကြယ်တွေ လတွေမြင်သွားတာပဲ။ လက်ထဲက ဓားလွှတ်ကျသွားပီး ငယ်ထိပ်ကို လက်ကလေးနဲ့အုပ် ဘေးတိုက် ခွေခွေလေး လှဲပီး ငြီးနေရတယ်။ လက်တစ်ကမ်း အကွာကနေ သနပ်ခါးတုံးနဲ့ ထုပ်ပစ်တာဗျာ။ လက်ဆက တော်တော် ပြင်းတယ်။ ဝိုးတဝါးနဲ့ မျက်လုံးမှေးလျက်က ကြည့်လိုက်တာ ဒေါ်ခင်ချိုမေက သနပ်ခါးတုံးကို ကိုင်ထားတုံး သတိ အပြည့်နဲ့ မိုးကြည့်နေတာ။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ထပ်လုပ်လာရင် ထပ်အုပ် ဦးမယ့် အနေအထား။

အသာလေးငြိမ်ပီး လှုပ်ကို မလှုပ်ရဲတော့ဘူး ဟီး။ ဆက်တိုက် မထုတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရမယ်။ ငါးမိနစ်လောက် ငြိမ်ငြိမ်လေး ခွေနေရာကနေ အသာလေး လက်ထောက်ပီး ဖင်ထိုင်လျက် အနေအထားဖြစ်အောင်ပြင် အနောက်ကို နည်းနည်းဆုတ်လိုက်တော့ ပြုတင်းပေါက် အောက်နားက သစ်သားနံရံကိုကျောမိုလျက် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီလို အနေအထားအတိုင်း ထိုင်နေရာကနေ တရွတ်ရွတ်နဲ့ ငိုပစ်လိုက်ကော အဟီး။ ရေလည် ကြေကွဲကုန်တာကိုး။ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ပေါက်ပေါက်ကျ၊ နှပ်ချေးတွေ တရွတ်ရွတ်ဖြစ်ရာကနေ လက်ခုံနဲ့ မျက်ရည် သုတ်လိုက်ရင်း လက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သွေးတွေ ပေနေတယ်။

ကျနော် ခေါင်း ပေါက်သွားတာဗျာ ဟီး။ ဒါကြောင့် သူ ကျနော်ကို ဘာမှ ဆက်မလုပ်တော့ပဲ သနပ်ခါး တုံး ကိုင်ထားလျက်နဲ့ ကြောင်ကြည့်နေတာကိုး။ သွေးတွေက မျက်လုံးပေါ်အထိ စီးကျလာတာ။ မျက်စိထဲ မြင်ယောင် ကြည့် ကြစမ်းပါ။ သွေး အလူးလူးနဲ့ ဖင်ထိုင်လျက် နံရံကိုမှီ သနားစဖွယ် တရွတ်ရွတ်နဲ့ ရှိုက်ကြီးတငင်ဖြစ်နေတဲ့ ချာတိတ် လေး ကို ဟီဟီ။ အဲ့မှာ အပျိုကြီး ဆရာမလေး ရေလည် စိတ်ထိခိုက် သွားတော့တာပဲ။

ရိပ်လည်း ရိပ်မိသွားတယ် ထင်ပါတယ်။ ကျနော် ဓားထောက်ပီး မုဒိန်းကျင့်ဖို့လာတာ မဟုတ် မှန်း လေ။ သက်ပြင်းလေး ဟင်းကနဲချ၊ သနပ်ခါးတုံးကို လက်ကလွှတ်ချပီး ထထွက်သွားတယ်။ မှန်တင်ခုံ အံဆွဲလေး တွေထဲ ဟိုရှာ ဒီရှာလုပ်ပီး ကျနော်အရှေ့ ရောက်လာပီး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်၊ ဂွမ်းလိပ်ကလေးထုတ် သွေးတွေ ဘာတွေ သုတ်၊ ခေါင်းပေါက်သွားတာကို ဆေးထည့်ပေးဖို့ လုပ်ပေးရှာတယ်။ စကားတော့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။ အဲ့ဒီတော့ မှာ ပီဘီ ကလေးပေါက်စလေးလိုဖြစ်သွားတဲ့ ကျနော်က ဝမ်းနည်းနည်းနဲ့ မျက်ရည်တွေသုတ်ရင်း အသာ ကုန် တတွတ်တွတ်ရှင်းပြတော့တာပဲ။ ဓားထုတ်တာ သူ့ကိုတစ်ခုခုလုပ်ဖို့ မဟုတ်ရပါဘူး ဆရာမလေးပြန်မချစ်ရင် သေပစ်လိုက်တော့မယ်ဆိုပီး ဘာပြုမလို့ပါ ညာပြုမလို့ပါပေါ့ ဟားဟား။ အဲ့လိုတွေ မျက်ရည်လည်ရွှဲ ရှင်းပြနေရင်း၊ သူပြုတာ ခံနေရင်း မသိမသာလေး ခိုးကြည့်လိုက်တာ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေးရဲ့ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးတဲ့ ပြုံးစိစိ မျက်နှာလေးကို လှစ်ကနဲ မြင်လိုက်ရတယ် ဗျား။ မဟုတ်တာလုပ်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို လူကြီးတစ်ယောက် က ဒီကလေးလေးဟာလေဆိုပီး ရယ်ချင်နေဟန် ပေါက်နေတဲ့ မျက်နှာလေး။ ဆေးတွေ ဘာတွေထည့်ပေး၊ သွေးတွေ ပေနေတဲ့ ကျနော်မျက်နှာကို ဖန်တကောင်းထဲက ရေတွေကို ဂွမ်းနဲ့ဆွတ်ပီး သုတ်သင်သန့်ရှင်းပေးပီးတော့ ကျနော် အရှေ့မှာ ထိုင်နေရာကနေ အထမှာ ခပ်တိုးတိုးလေး တစ်ခွန်း ရေရွတ်သွားသေးတယ်။

"အရှူးလေး" တဲ့ :)

ပစ္စည်းပစ္စယ တွေကို အံ့ဆွဲထဲ နေသားတကျပြန်ထည့်ပီးတော့ နံရံကိုမှီ ဖင်ထိုင်လျက် ကလေး ရှိနေဆဲ ကျနော် အရှေ့မှာ လက်ကလေးပိုက်ပီး ပြုံးစိစိ လာရပ်ကြည့်နေတယ်။ ခပ်ဆိုးဆိုး မောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်မျိုးရယ်ဗျ။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား ပါးကလေးဖောင်းဖောင်း ချစ်စရာမျက်နှာလေးက ကပိုကရို ဆံနွယ် မျှင်တွေအောက်မှာ လှတပတလေးရယ်။ အိမ်နေရင်း ဘလောက်စိလက်ပြတ်ကလေးနဲ့ လက်ပိုက်ထားတော့ လက်မောင်း ချောမွတ်မွတ်ကလေးတွေက ဆွဲကိုက်ချင် စရာလေးတွေ။ ခါးသေးရင်ချီ ဟန်ပန်လေး။ အောက်က ခပ်တင်းတင်း ခါးမှာ စည်းထားတာက ထမီအနက်ရောင် ပြောင်ကလေးနဲ့ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိတဲ့ ကျနော် ရူပဗေဒ ဆရာမလေးရယ်လေ။ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ အပြုံးလေးပါမြင်နေရတော့ လူကို ကတုန်ကယင်ကြီး ဖြစ်လာ တာဗျ။ ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ငေးနေမိတာ အကြာကြီးပဲ။ လေးပေမီးချောင်းအောက်က အလင်းရောင်ဖွေးဖွေးမှာ ကျက်သရေရှိလွန်းလှတဲ့ ဆရာမလေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာနဲ့ငေးရင်း ကျနော်သတိဝင်လာတယ်။ အရက်မူးတာက လုံးလုံးပြေသွားပီလေ။ ရှက်တတ်ကြောက်တတ်လာပီ။ အသာလေး ကုန်းပီး ယိုင်တိုင်တိုင်နဲ့ မတ်တပ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကျ.. ကျနော် ပြန်တော့မယ်ဆရာမလေး လို့အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောလိုက်ရင်း ပြုတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဖက်က သစ်ကိုင်းပေါ် ပြန်တွယ်တက်မယ့်ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

"ကျွတ်! မိုးတွေဒီလောက်သည်းနေတာ ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ ချော်ကျတော့မယ်"

... ... (အဲ့လိုပြောသံကြားလိုက်ရတော့ လူကို ဘယ်လို နေရမှန်းမသိဘူး လိုက်ကနဲ ဝမ်းသာလုံးဆိုနေတာ ဒါပေမယ့် အူတူတူစတိုင်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးလုပ် လှည့်ကြည့်ပီး ငေးနေ လိုက်တယ်)

သူ့ဖာသူ သံသေတ္တာတစ်ခုကိုဖွင့် ဟိုမွှေဒီမွှေလုပ်ပီး မွှေးပွတဘက်တစ်ထည်နဲ့ စောင် အပါးလေး တစ်ထည် ထုတ်လာတယ်။ ကျနော်ကို ကမ်းပေးလာတော့ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ယူထားလိုက်မိတာပေါ့။ ရေစိုအဝတ်တွေလဲပီး ဒီစောင်နဲ့ပတ်ထားလိုက်.. လို့ပြောပီး အခန်းထဲကနေ ထွက်သွားကော။

အခန်းတံခါးကို အသာလေး ပြန်စေ့သွားခဲ့တယ်။ ကျနော်လည်း ဝမ်းသာလုံးဆို အဝတ်ရေစိုတွေ အကုန်ချွတ်ချ။ တဘက်နဲ့ကိုယ်တွေ ဘာတွေသုတ် ပရုတ်လုံးနဲ့သင်းနေတဲ့ စောင်ပါးလေးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးပတ်ပီးတဲ့ အချိန် မိုးကလည်း အသားကုန် သည်းလာတော့ ပြုတင်းပေါက် တံခါးတွေဘာတွေကောက်ပိတ်ပစ်လိုက်တယ် အဟိ။ ခဏနေတော့ ဒေါ်ခင်ချိုမေ အခန်းထဲ အသာလေးပြန်ဝင်လာတယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ စောင်ကလေးပတ်ပီး မခုတ် တတ်တဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးလို ခွေခွေလေးလဲ့နေတဲ့ ကျနော်အနားမှာ လာထိုင်ပီး ကြမ်းပေါ်မှာ အေးတယ် ..ဖျားလိမ့်မယ်ထ.. တဲ့ဟီး။ ထဆိုတော့ ထတယ်လေ။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဘူး။ စောင်ကလေးပတ်၊ မတ်တပ် ကလေးရပ်လို့။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြရာကနေ အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ အရမ်းချမ်းနေရင် ချို့အိပ်ယာပေါ်မှာ အိပ်လို့ရတယ် ချို့ ဟိုဖက်အခန်းမှာ သွားအိပ်ပေးမယ်ဆိုပီး ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း ပြောနေတာကို.. စိတ်က လွှတ်ကနဲဖြစ်ပီး အတင်း ဆွဲဖက် ထားလိုက်မိတော့တယ်။ သနပ်ခါးနဲ့ သင်းသင်းလေးက မွှေးလိုက်တာ ညီအကိုတို့ရာ။ ကျနော် ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာတဲ့ ကိုယ်လုံးအိအိလေးက စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့လားမသိဘူး တဆတ်ဆတ် တုန်နေတာပဲ။ ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ငြီးငြူသံလေးပါကြားလိုက်ရသေးတယ်။

"ကိုဖိုးသက်လေး ဘာလုပ်တာလဲ ချို့ အရမ်းရှက်တယ် လွှတ်ကွာ" တဲ့ ကျနော်လား? သနပ်ခါး တုံးနဲ့ နောက်တစ်ခါ ထပ်ထုရင်တောင် မလွှတ်ပူးဗျာ ကဲ!

8) 8) 8) 8)

တဖက်သတ် ချစ်နေရတဲ့ ဆရာမလေးရဲ့ ကိုယ်လုံးအိထွေးထွေးလေးကို ပွေ့ဖက်ထားရတာဗျာ.. ညီအကိုတို့ စဉ်းစားကြည့်ပါလေ ဘယ်လောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းမလဲလို့။ စိတ်ခံစားမှုက အထွဋ်အထိပ်

ရောက်သွားတော့ ကျနော်မှာ ကတုန်ကယင်ကြီးရယ်။ ချစ်စိတ်တက်တာက တစ်မျိုး အထိအတွေ့ ကလည်း (နောက်နောင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ အဲလို ခံစားချက်မျိုး ပြန်မရတော့ဘူးဗျ) ပြန်ပြောမပြတတ်တဲ့ အရသာမျိုးဗျ။ ကိုယ်နံ့သင်းသင်းလေးရယ် သနပ်ခါးနံ့လေးရယ် ပေါင်းထားတဲ့ရနံ့၊ ဆံနွယ်တွေဆီ ကနေရနေတဲ့ တရော်ကင်ဗွန်းနံ့ မျှင်းမျှင်းလေး၊ လက်မောင်းသားချောအိအိရဲ့အထိအတွေ့ (ကျနော်က လက်တစ်ဖက်နဲ့ ခါးကျင်ကျင်လေးကို သိုင်းဖက်ထားသလို ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်က လက်မောင်းလေးကိုပွတ်ပေးနေမိတာ) နဖူးပြေပြေကလေးကို ကျနော်ပါးနဲ့ ဖိကပ်ပီး အတင်းပွတ် (လူနားကပ်ချွဲနေတဲ့ ကြောင်ပေါက်စလေးလိုပေါ့ဗျာ အဟိ) အဲ့ဒီလိုတွေ အချစ်ကြမ်း နေမိတာပေါ့လေ။

ကိုဖိုးသက်လေး လွှတ်ပါကွာ အဲ့လိုကြီး မဆိုးရဘူး လိမ္မာပါတယ် (ကျနော်ရင်ခွင်ထဲကနေ မောနေတဲ့ အသံလေးနဲ့ ပြောနေတာ)

ဟင့်အင်း! မလွှတ်ပရစေနဲ့ ဗျာ ချမ်းတယ် ချမ်းတယ် မလွှတ်ပူး ဆရာမလေးကို ကျ.. ကျနော် ချမ်းလို့ သေတော့မယ် (အမှန်က ချစ်တယ် လို့ပြောနေတာ ပါးစပ်က ဗလုံးဗထွေးနဲ့ ချမ်းတယ်ဖြစ်ကုန်ရော အဟိး)
ဟာကွာ! ဒါဆိုလည်း နည်းနည်းတော့ လျော့ တအားကြီး ဖက်ပေးထားတာ ချို့ အသက်ရှူလို့ မဝတော့ဘူး အရိုးတွေလည်း ကျိုးတော့မယ်.. ဒုက္ခပါပဲနော်.. (ဖက်ထားတာ နည်းနည်း အားပျော့သွားပေမယ့် ဆံနွယ်စလေးတွေကို နမ်း ပေးနေမိတယ်)

အဲ့ဒီလိုအခြေနေကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်း မတ်တပ်ရပ် ရင်ချင်းအပ် ဖက်ထားတာ တော်တော်ကြီးကို ကြာသွားတယ်ဗျ။ ဘာ ဆက်လုပ်ရမှန်းလည်း မသိဘူး။ ပျော်နေတာပဲ သိတယ်ဗျာ။ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ငချမ်းကို မင်း လောင်မတီး လာဘူးလားလို့ ခင်ဗျားတို့မေးရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ဖြေမယ်။ လူက ရေလည် အချစ်ဆိပ် တက် နေတာကိုး။ တကယ် ပြောတာပါ။ ဒီလောက်လေးနဲ့တင် လူက လေထဲလွင့်နေသလို တလိုက်လို့ကဖြစ်ပီး ပျော်နေတာ။

ကိုဖိုးသက်လေး!

ဗျာ!

တော်ပီလေဟာ လွှတ်ပေးတော့..

ဟင့်အင်း

ဟောတော့.. ဒါဆို ကျမတို့ဒီအတိုင်း မိုးလင်းထိ မတ်တပ်ကြီး နေရမှာလား? (စိတ်အိုက်နေတဲ့ အသံလေးမှာ ရယ်သံလေးက စွက်နေသေးတာ)

အဲ့ဒီတော့မှ အသာလေး ဖက်ထားရာကနေ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ လုံးဝကြီးတော့ လူချင်း မခွာပေးဘူး။ လက်မောင်းချော အိအိလေးတွေကို စုံကိုင် ထားသေးတယ်။ ကျနော်ရူပဗေဒ ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေ ဟာ ယောကျ်ားဆိုလို့ ရင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးမှန်း မော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်နှာလေးကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ကျနော် သိလိုက်ပီဗျ။ အရမ်းကို ရှက်ရှံ့ပီး ပန်းသွေးရောင် တောက်နေတဲ့ မျက်နှာလေး။ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ကိုက်ပီး ကျနော်ကို လူဆိုးလေးဆိုတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ကြည့်နေတာဗျ။ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေက တောက်ပနေချက်များ စိန်ပွင့်လေးတွေ အတိုင်းပဲ။ ကျနော်လည်း ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး ဆတ်ကနဲငုံ့ပီး အဲ့ဒီမျက်လုံးလေးတွေကို နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖိကပ်ပီး ဘယ်ညာ နမ်းပစ်လိုက်မိကော။ အိုကွာ! ဆိုပီး တုန်တက်သွားတာပဲ။ ခဏလောက်ငြိမ်ကျသွားပီး ကျနော် ရင်ဘတ်ပေါ်ကို လက်ဖဝါးလေးနဲ့ အုပ်ကိုင် လာတယ်။ ကျနော်ရင်ဘတ်ကလည်း တဒိန်းဒိန်းမြည်အောင် ရင်တွေ ခုန်နေတာကိုး။ သူ့လက်နဲ့အုပ်ကိုင်လိုက်တော့ သိသွားပုံရတယ် ကျနော်ကို အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ မော့ကြည့်ရင်း အိပ်စို့! တဲ့။ သူ့ကုတင်လေးဆီ ဆွဲခေါ်သွားရော။ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ ဗလောင်ဆူချက်ပေါ့။ ကုတင်ပေါ်တက်ပီး လှဲအိပ်ခိုင်းတယ်။ စောင်ပတ်ထားတဲ့ ကျနော်ကို နောက်ထပ် စောင်တစ်ထည်ထပ်ခြံပေးတယ်။ ပက်လက်ကလေး အိပ်ပီး ငြိမ်ခံနေတဲ့ ကျနော်ကို နဖူးလေး တစ်ချက်ပွတ်ပေးပီး အိပ်တော့နော်! လို့ပြောပီး ကုတင်ပေါ်က ဆင်းသွားရော။

ဆရာမလေး ဘယ်သွားမလို့လဲဗျာ! မအိပ်ပူးလား?

ကိုဖိုးသက်လေး ဒီမှာ အိပ်... ချို ဟိုဖက်အခန်းမှာ အိပ်ယာခင်းထားပီးပီ
ဟမ်! ဒီ...ဒီနားမှာ အိပ်လို့မရဘူးလား(ကျနော်အိပ်နေတဲ့ ဘေးကို လက်ညှိုး ထိုးပြီး ပြောလိုက်

မိတာ)

ကြံကြီးစီရာ ခပ်ခပ် လူလည်လေး .. မရဘူး မနက်မှတွေ့မယ် တဲ့တာ
အဲ့လိုလည်းပြောပြီးရော လက်ကနဲပြေးသွားတယ်။ ကျနော်မှာသာ ဟာကနဲဖြစ်ပီး ကျန်ရစ် ခဲ့
တာပေါ့။ ခုနကတော့ ကိုယ့်ပဲ ဖက်သိပ်တော့မလားဆိုပီး ရေလည် ဖိလင်တက်ပီး မျှော်လင့်ထားသမျှ သွားပါလေရော
လားဗျာ အဟီး။ ပီတိတွေဖြာဝေပီး မချင့်မရဲ စိတ်တွေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး ခဏနေလိုက်တာ အရက်ရှိန်ကော သစ်ပင်
တက်ထားတဲ့ အရှိန်ကော ဒဏ်ရာ အရှိန်ကော အကုန်ပေါင်းပီး မှေးကနဲဖြစ်သွားလိုက်တာ မိုးလင်းသွားတယ်။

မနက်ဝေလီဝေလင်း လူသံသူသံတွေကြားမှ လန့်နိုးလာတယ်။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စာသင်မယ့်
ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေ ရောက်နေမှန်း သတိထားလိုက်မိတော့ လန့်ဖြန့်ပီး ငုတ်တုတ် ထထိုင်လိုက်မိတယ်။ ငါ
ဘယ်လို အိမ်ပြန်မတုံးပေါ့။ ခေါင်းကလည်း တစ်စစ်စစ် ကိုက်စပြုလာတယ်။ အဲ့ဒီ အချိန်မှာပဲ အိပ်ခန်းတံခါးကို ကျွီကနဲ
တွန်းပီး ဝင်လာသံကြားတော့ လန့်ပီး ကုတင်ပေါ်မှာ အသာပုပီး စောင်ခေါင်းမြီးချုပ်လိုက်မိသေးတယ်။ မသိမသာ
ခိုးကြည့် လိုက်တော့မှ ရယ်ချင်လျက် ပက်ကျိ ဟန်ပန်လေးနဲ့ ဆရာမလေးဖြစ်နေတယ်။ မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်
သန့်စင်ပီး ဟန်နဲ့ ကပိုကရိုလေး။ ချောချောလေးဗျာ။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကို မသိဘူး။ မနေ့ညကလို ဆံပင်ရှည်ဖားလျား
လေးနဲ့မဟုတ်တော့ဘူး။ ဆံပင်ရှည်တွေကို ရစ်ပီး ထုံးထားတော့ လည်တိုင်ကျောကျောလေးနဲ့ အိမ်ရှင်မပေါက်စလေး
ဟန် ဖြစ်နေပီ။ မျက်နှာလေးက ပြောင်တင်းတင်း ပြုံးစိစိလေး။ ကျနော် တခါက မြင်ခဲ့ဖူးတဲ့ မျက်နှာကျောတင်းတင်း
ဒေါ်ခင်ချိုမေနဲ့ လားလားမှကို မတူတော့တာဗျာ။ (အချစ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်သွင်ပြင်ကို တကယ်
ပြောင်းသွားစေတာ သေချာတယ်နော်) သူ့လက်ထဲမှာ သတ္တုဇလုံသေးသေးလေးနဲ့ ရေတွေခပ်လာတာဗျ။
သွားတိုက်တံအသစ်တစ်ချောင်းနဲ့ သွားတိုက်ဆေးဖူးလေးပါ ပါလာတယ်။ မျက်နှာသစ်ဖို့ ခြေဟန်လက်ဟန်နဲ့ပြတယ်။
နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေး တင်ပြီး ရှုးတိုးတိုးနော် ဆိုတဲ့ အမူအရာလေးကလည်းလုပ်ပြသွားသေးတယ်။
အခန်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပီး နောက်တစ်ခါပြန်ထပ်ဝင်လာတော့ မနက်စာ မုန့်ဗိုင်းတောင့်ဆီခမ်းနဲ့ ကော်ဖီခွက်
ကလေး ပါလာတယ်။ မျက်နှာသစ် သွားတိုက်ပီးစီး ပီး အချစ်နလံထနေတဲ့ လူဆိုးလေးကျနော်က မုန့်တွေ
ချပီး အခန်းပြင်ပြန်ထွက်တော့ဟန်ပြင်နေတဲ့ ဆရာမလေးကို နောက်ကနေအတင်းဆွဲပီး ဖက်လိုက်သေးတယ်ဟီးဟီး။
ပြုံးစိစိ ဆရာမလေးက အတင်းရုန်းပီး ..အောက်မှာ စာသင်ဖို့ ကလေးတွေစောင့်နေတယ် မဆိုနဲ့ကွာလို့ တိုးတိုးလေး
ပြောပီး.. ထွက်ပြေးသွားရော။

မနက်စာ စားသောက်ပီးတော့ ကျနော်ခေါင်းက ထပ်ကိုက်လာပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်ယာပေါ်
ပြန်တက်ပီး ခွေနေရင်းက ပြန် အိပ်ပျော်သွားရော။ တော်တော်လေးကြာမှ ကျနော်ပြန်နိုးလာတယ်။ နေရောင်ခြည်
တွေတောင် အခန်းထဲ ဝင်စပြုလာပီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ကျနော် နဖူးပေါ်ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကို သပ်တင်
ပေးနေလို့ အသာအယာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အပြီးချိုချိုနဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးဖြစ်နေတယ်။ ကုတင်ပေါ်
တင်ပါးလွှဲတက်ထိုင်ပီး ကျနော်ကို မိုးကြည့်နေတာ။ ပြန်ပြီးပြလိုက်ရင်း ကျနော်ဆံပင်တွေကို သပ်ပေးနေတဲ့
ဆရာမလေးရဲ့ လက်ဖဝါးလေးကို ဆွဲယူပီး ကျနော်မျက်နှာပေါ် အပ်ထားလိုက်မိတယ်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့ဖွဖွလေးပွတ်ပီး
နမ်းလိုက်တော့... အသည်းယားသွားဟန် တွန့်သွားရှာတယ်။ စကားတွေလည်း မဆိုဖြစ်ပဲ အကြာကြီး စိုက်ကြည့်ရင်း
ပြီးပြနေကြတာပေါ့ဗျာ။

လူဆိုးလေး ကိုဖိုးသက်.. ထတော့ လို့ပြောမှ ကျနော် ထထိုင်လိုက်မိတယ်။ သူ
လက်ဖဝါးလေး ကိုတော့ မလွှတ်ပေးမိဘူး။ မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားကနေ ကျနော်ခေါင်းက အနာကို
စိတ်ဝင်တစားကြည့်ပေးနေပြန်တယ်။ အဲ့ဒီအခြေနေမှာပဲ လက်အငြိမ်မနေတဲ့ ကျနော်က ခါးကျင်ကျင်လေးကို
အသာလေး ငုံ့ပီး ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တော့ ဟာကွာ! ဆိုတဲ့ရေရွတ်သံလေးနဲ့ စွေ့ကနဲပါလာကော။ အိပ်မက် ထဲမှာပဲ
မြည်းစမ်းခွင့် ရခဲ့တဲ့ ပါးဖောင်းဖောင်းလေး ဖက်ကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် မွှေးမွှေးပေးပစ်လိုက်တယ် (ပထမဆုံးအကြိမ်
နမ်းမိတာပါ) အို! ဆိုတဲ့ အသံလေးနဲ့ အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းလာတာ သတိထားလိုက်မိတယ်။ အဲ့ဒီလောက်နဲ့တင်

မရပ်တော့ဘူးဗျို့။ ဆံထုံး ထုံးထားလို့ ပြောင်းရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင်ဖော့ဖော့ ဂုတ်ပိုးလေး၊ ပုခုံး၊ လက်မောင်းအရင်း အကုန်လျှောက်ပီး တရွတ်ရွတ် လျှောက်မွှေးပစ်လိုက်တာ တရပ်စပ်ပေါ့။ ကျနော်ဆရာမလေး ခမျာ အို.. အို.. အို နဲ့ လူးလွန်နေတာပဲ ဟီးဟီး။ ဘာနဲ့မှကိုမတူဘူးဗျာ အရသာက အဟိ။ အဲ့လိုကြည့်နဲ့စရာ အခြေနေလေးကနေ ကျနော် လက်လွန် သွားတယ်ဗျာ။ မရည်ရွယ်တာကတော့ အမှန်ပါ။ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း လက်လွန်သွားတာ (ပလီပြန်ပီလို့ ပြောချင် ပြောကြပါလေ) နှုတ်ခမ်း နီထွေးထွေး ဖူးဖူးလေးကိုပါ ဖိကပ်ပီး နမ်းပစ် လိုက်မိတာဗျာ။ တအားကို သိသာ တယ်။ ကိုယ်လုံးလေးက တောင့်ကနဲဖြစ်သွားပီး ခါးလေးကို မတ်သွားတာဗျာ။ ကျနော်ကိုလည်း တွန်းထုတ်တယ်။ ကျနော်ကလည်း မလွှတ်ပေးဘူး။

အတင်းကို နမ်းပေးတော့တာ။ ကြောက်သွားရှာတယ် နေမှာပေါ့။ ကုတင်ပေါ်ကနေ အောက်ကို အတင်း ဆင်းပြေးတာ ကျနော်ကလည်း ဖက်ထားတော့ တန်းလန်းကြီး ပါသွားတယ် ဟီးဟီး။ တန်းလန်းကြီးဆိုတာ ဒီနေရာမယ် အမိပွယ် ပျိုဖြစ်နေတယ်။ ဖက်လျက် တန်းလန်းကြီးလို့ ဆိုလိုသလို၊ ညကထဲက စောင်ပတ်ပီးနေထား တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်မလား။ ဒီလောက် လျှောက်လုပ်မှတော့ ပတ်ထားတဲ့စောင်က ဘယ်လိုနေမလဲ စဉ်းစားကြည့် ပေတော့ အဟီး။ ဟုတ်ကဲ့ ဖင်တုံးလုံးကြီးပါ ခင်ညာ :P

မလုပ်ပါနဲ့ဟာ.. လွှတ်ပေးပါဟာ (ငိုသံပါပါလေးနဲ့ တောင်းပန်နေရှာတာပေါ့လေ)

အဲ့လို တောင်းပန်နေတဲ့အချိန် နှစ်ယောက်လုံး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မတ်တပ် ရပ်လျက်ဖြစ်ကုန်ပီ။ ကျနော် ဆိုတဲ့ လူဆိုးလေးကလည်း ဘာမှကိုပြန်မပြောတော့ပဲ အသေဖက်ပီး ဆက်တိုက် နမ်းတော့တာ လွှတ်ကို မလွှတ်ဘူး။ ဖင်ပြောင်ကြီးနဲ့ ဘီလူးဆိုင်း တီးနေတာ ဟိဟိ။ တွန်းလိုက် ရုန်းလိုက် ဖက်လိုက်ကြနဲ့ ရှုပ်ရှက်ခတ် နေရာ ကနေ အခန်းနံရံ တစ်ဖက်နားကို ကပ်ပီး ချောင်ပိတ်သွားရော။ အဲ့ဒီတော့မှ ခါးကျင်ကျင်လေးကို အတင်း ဖက်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းနီ ထွေးထွေးလေးကို စိမ်ပြေပြေကို စုပ်နမ်း ပေးတော့တာပေါ့။ အဆက်မပြတ် ရှိမိနှစ်လောက် စုပ်ပေးပီး တော့မှ သနားလာလို့ လွှတ်ပေးလိုက်မိတယ်။ အံ့ဩစရာကောင်းတာက အီး ဆိုတဲ့ ငြီးသံနဲ့ ဖင်ထိုင်လျက် ပြုတ်ကျ သွားတာဗျာ။ ဘာဖြစ်သွားမှန်းကို မသိလိုက်ဘူး။ (နောက်တချိန် ပြန်မေးကြည့်တော့မှ ဒူးမခိုင်ပဲ ခွေကျသွားတာတဲ့ ရင်ထဲမှာလဲ တလုပ်လုပ်နဲ့ သေတော့မလို့ ဖြစ်သွားတာဆိုလား တယ်တော်တဲ့ ကိုဖိုးသက်ပဲနော် :P) နံရံကိုမှီ ဖင်ထိုင်လျက် ကလေး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပီး တုန်တုန်ရီရီလေး ဖြစ်နေရှာတာ။ ငွေးတန်းလန်း ကျနော်က သူ့ရှေ့မှာ မတ်တပ်ကြီး ဟီးဟီး (ခုချိန်ပြန်တွေးမိတော့ တကယ့် ဟာသပဲဗျာ)

အသာလေး ကုန်းပီး ဂျိုင်းကြားကနေ ဆွဲထူမလိုက်တာ ပျော့ခွေပီး ပါလာတယ်။ ကိုယ်လုံး အိအိလေး ကို အတင်းဆွဲပွေ့ ကုတင်ဆီကို ခေါ်သွားလိုက်ပီး ကန့်လန့်ဖျတ် ကုတင်ပေါ် တင်ပေးလိုက်တော့ အိပ်ယာပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး မျက်လုံးစုံမှိတ်လို့ပေါ့။ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတဲ့ ကိုယ်လုံးလေးနဲ့ အဲ့ဒီ ကုတင်ပေါ် ပွေ့အတင်မှာ ထမိတွေ ဘာတွေ ပြေကုန်တာဗျာ။ ချက်နက်နက်ကလေးရယ်၊ ဝါဝင်းတဲ့ ဗိုက်သား ရှုပ်ရှက်ကလေး (မဲ့နီနီ လေး တစ်လုံးရှိတယ်) အမွှေးနု ရေးရေးလေးနဲ့ ဆီးခုံမို့မို့လေးရယ်က လှစ်ကနဲ ပေါ်ကုန်တာပေါ့။ တော်၏ မတော်၏ မတွေးတော့တဲ့ ကျနော်က ပြေလျက်စ ထမိကို အသာအယာ ဆွဲချပီး ဗိုက်သားလေးတွေကို တပြွတ်ပြွတ် လျှောက်နမ်း တော့တာပဲ။ အဲ့ဒီမှာ ပိုရှုပ်ကုန်တယ်။ ယောကျ်ားနဲ့ အသားချင်းတောင် မထိဖူးသေးတဲ့ အပျိုကြီး ဆရာမလေး ခမျာ ထွန့်ထွန့်လူး တော့တာလေ။ ကယောင်ကတမ်းနဲ့ လူးလို့မို့တဲ့ အခါ ထမိက ပိုလျှော့ကျတဲ့ အပြင် ဒူး၂ချောင်းနဲ့ ကျနော်ကိုပါ ညှပ်ထားသလိုဖြစ်ကုန်တာ။ ပါးစပ်ကလည်း အမေရေ.. အမေရေ.. တဲ့ ကယောင်ကတမ်း တွေ လျှောက်အော်နေတယ်။ (နောင်ချစ်သူဘဝ တကယ်တမ်းရောက်လာတော့ အမေရေ..အမေရေ လို့ ကျနော် အော်အော်ပီး စရင် ရှင်..လူယုတ်မာ သူများသားသမီးကို ဖျက်ဆီးတာ ဆိုပီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပီး မျက်စောင်း ထိုး တတ်လာတယ် ဟဲဟဲ ချစ်စရာလေး) ချက်နား တစ်ဝိုက် လျှောက်နမ်းနေရင်း ခပ်ယဉ်ယဉ်အနံ့လေးတွေ ပါ ရလာတော့ မရတော့ဘူး အောက်ကို ဆက်ဆင်းသွားတယ်။ အောက်က အရည်တွေ အလိုလို အိုင်ထွန်းနေတဲ့ အပျိုကြီးဖုတ်ဖုတ် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကို ရှုလူးပစ်လိုက်ကော ဟိဟိ။ ကောင်း ထာဗျာ။

ဆရာမလေးခမျာ ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ်ပီး ကုန်းထဖို့ကြိုးစားတယ်။ ပေါင်ကြားထဲ လျှာကြီးထုတ်ပီး ပလပ်ပလပ် လုပ်နေတဲ့ ကျနော်ကျောကုန်းကို တအုံးအုံးထုတယ်။ ဘယ်ရမလဲ ဒါမျိုးဟီး။ လျှာကနေရင်း ပေါင်၂ချောင်း ကို ဆွဲဖြုတ်ကနေ အဖုတ်အကွဲကြောင်းထဲ လျှာကိုချွန်ပီး ထိုးသွင်းပေးအလိုက်မှာ ဝုန်းကနဲကျောနဲ့ အိပ်ယာပေါ် ပြုတ်ကျသွားပီး ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အီ.. အီ.. အီ ဆိုတဲ့ အသံပဲထွက်နိုင်တော့တယ်။ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တွန့်တွန့် သွားတာကလွဲပီး သိပ်မရုန်းတော့ဘူး။ မျောသွားရှာပီ။ အထဲကို လျှာနဲ့မွှေလို့ အတော် ညောင်း တော့မှ အသာလေး ပြန်ထုတ်၊ အစေ့သေးသေးလေးကို အဖုတ်ဖြုတ်ရှာတယ်။ တွေ့တာနဲ့ လျှာဖျားလေးနဲ့ ဖိဖိ ပေးလိုက်တယ်။ တွန့်ကနဲတွန့်ကနဲပဲ။ တဖြေးဖြေးနဲ့ ကျနော်ခေါင်းက ဆံပင်တွေကို လှမ်းကိုင်ဆုပ်ပီး အတင်း ဆွဲခါလာတာ သတိထားမိလာတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ လျှက်ပစ် လိုက်တော့တယ်။ အစေ့ကို ကစားတယ်။ အကွဲ ကြောင်း အထက်အောက် လျှာအပြားလိုက်နဲ့ ဗြတ်ဗြတ်မြည်အောင် အဆက်မပြတ်လျှက်တယ်။ လုံးဝ မခံနိုင် ရှာတော့ဘူး ထင်တယ်။ ဆတ်ကနဲ ကျောနဲ့အိပ်ယာ လွှတ်ထွက်သွားတဲ့ အထိ ကော့တက်သွားပီး အားနဲ့ ကနဲအော် ဝုန်းကနဲပြုတ်ကျပီး ငြိမ်ကျသွားတော့တယ်။ ကျနော်ဆံပင်တွေကို ဆွဲထားတာပါ လွှတ်သွားပီး ပျော့ခွေခွေလေး ဖြစ်သွားတယ်။ အဲ့ဒီတော့မှ ပွဲကြမ်းထားရတဲ့ ကျနော်လည်း အမောဖြေ ရတော့တာပေါ့လေဟီး။ အသာလေး ပေါင်ကြားထဲက ထွက် ကုတင်ပေါ် လှမ်းတက်ပီး ဆရာမလေးကို ဖက်အိပ်နေလိုက်တာပေါ့။ တော်တော်ကြာတဲ့အထိ မိုန်းပီး အိပ်နေရာကနေ မိနစ် ၂၀လောက်နေမှ ကျနော်ရင်ခွင်ထဲကနေ မောပမ်း နွမ်းလျတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ မော့ကြည့်လာတယ်။ ဆံထုံးတွေက ပြေကျထားတော့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကပိုကရိုကြားထဲ မျက်နှာလေးက ရီဝေဝေလေး ရယ်။ ချစ်စရာလေးဗျ။ ဟကောင်ချမ်းကို.. နင့်ဟာက ဘာတုံး.. ဘာမှ ဆက်မလုပ်ဘူးလား မေးချင်နေကြပြီ ထင်တယ် ဟီဟီ။ မှန်ရာပြော သစ္စာပါဗျာ။ ဘာမှကို လုပ်ချင်တော့ဘူး။ တကယ်ပြောတာ ခုနက လက်လွှန်သွားတာ။ သူပီးအောင်လည်း လုပ်ပေးနိုင်လိုက်တော့ လူကိုကြည့်နူးသွားတယ်။ (ချစ်တော့လည်း ပေးဆပ်ချင်တာပေါ့လေ ဟီဟီ)

ဒါပေမယ့် အဲ့လောက်ထိကြီး သွားလုပ်လိုက်တာတော့ မကောင်းဘူးဗျ။ ကောင်းလား မကောင်းလား ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ကြည့်လေ။

ရှင် ကျမ ကို အထင်သေးလို့ အဲ့လောက်ထိ လုပ်ရတာမလား (အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ပီး မေးလာတယ်)

ဟာ! မဟုတ်ပါဘူးဗျာ ကျနော် ချစ်လို့ လုပ်မိတာပါ
ရှင် မကောင်းဘူး ကျမ သိက္ခာကို မရှိတော့တဲ့ အထိ အနိုင်ကျင့်တယ်
မဟုတ်ပါဘူး ဆိုနေ.. အာဗျာ
မရွံ့ဘူးလား.. သူများဟာကို အဲ့လိုလုပ်တာ ဟမ်!
ချစ်တော့ ဘယ်ရွံ့မလဲ ဆရာမလေးရာ ဟီး
တောမှာ သွားပြောချေ.. ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပီလဲ ဒီလို လုပ်လုပ်ပီး ဖျက်ဆီးတာ ပြောစမ်းပါ
လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေက ဝါကို ရင့်နေပါပီလေ
ဟာဗျာ! အဲ့လိုတော့ မပြောပါနဲ့
မှန်ရာပြောတော့ မခံနိုင်ရှာ ဟာဟ
ကျွတ်!
ပြောစမ်းပါ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိပီလဲ?
ဝုန်း!!!

ဖက်အိပ်နေတာကနေ စိတ်တိုတိုနဲ့ ဝုန်းကနဲ ထထိုင်ပစ်လိုက်တော့ ဆရာမလေး မျက်လုံး လေး ပြူးပီး လန့်သွားရှာတယ်။ အောက်က ဖင်ပြောင်ဖြစ်နေတဲ့ ထမီလေးကို ဆတ်ကနဲဆွဲယူပီး ကောက် ဝတ်ရင်း ထ ထိုင်လာတယ်။ ကျနော် စိတ်တိုသွားတာကို ကြည့်ပီး မချိုမချင်ရုပ်နဲ့ဖြစ်သွားတယ်။ ထမီ ဝတ်ပီးတာနဲ့ ပြေကျနေတဲ့

ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြင်ပီး ကုတင်ပေါ်ကဆင်း ဟန်ပြင်လိုက်တယ်။

ကျနော် အဝတ်တွေကော? (လေသံက ခပ်မာမာရယ် ဟီဟီ ဖင်တုံးလုံး ကုတင်ပေါ် တင်ပလင်ခွေ နေရာကနေ လှမ်းမေးလိုက်တာ)

ပြီးစိစိနဲ့ အခန်းပြင် ထွက်သွားပီး ခဏနေတော့ ပြန်ဝင်လာတယ်။ လက်ထဲမှာ မီးအိုး ထိုးပီး သား ကျနော်အဝတ်တွေ။ ကမ်းပေးလာတာကို လှမ်းယူပီး ကုတင်ပေါ်မှာတင် အင်းကျီကို ကောက်စွပ်လိုက်တယ်။ အောက်က ဝတ်လာတာက ပုဆိုးမဟုတ်ဘူးဗျ။ ဘောင်းဘီဆိုတော့ ဝတ်ရခက်နေတယ်။ ငွေးတန်းလန်းကြီးနဲ့ ကုတင်ပေါ်က ဆင်းဝတ်ရအောင်လည်း သူ့အရှေ့မှာကြီး ဟီးဟီး။ အမယ် သူကလည်း ထိမထင် ဟန်နဲ့ လက်ပိုက်ပီးတော့ကို ရပ်ကြည့်နေတာ။ ကျနော်လည်း မထူးပါဘူးဆိုပီး ကုတင် ဟိုဖက်ကိုဆင်း ကျောပေးပီး (ဖင်ပြောင်ကိုတော့ မြင်ချင် မြင်ပါစေတော့ ဆိုပီး) ခပ်သွက်သွက်ကလေး ကောက်ဝတ်လိုက်ရတယ်။ ဝတ်ပီးတာနဲ့ သူ့ရှေ့က ဖြတ်ပီး အခန်းပြင် ထွက်ဟန်ပြင်တယ်။

ဒါကဘယ်တုံး! (ဟောက်သံလေးနဲ့ မေးလာတာ)

အိမ်ပြန်မလို့

ဪ! လုပ်ချင်တာလုပ်ပီးတော့ ဒီလိုလား ဪ ဟော်ဟော် (ငေါ့တော့တော့လုပ်နေတာ)

ခင်ဗျားက ကျနော်ကို မိန်းမတကာကို လိုက်ဖျက်ဆီးနေတာလို့ ဘာလို့ပြောလဲ

မဟုတ်လို့လားရှင် မဟုတ်ရင်မနာနဲ့နေ

တောက်!

...

(ခါးထောက်ပီး ရပ်နေရင်း ငြိမ်သွားကြသေးတယ် နည်းနည်းကြာမှ)

ဆရာမလေး ခင်ဗျားကျနော်ကို ချစ်လား?

အို! မချစ်ပေါင် .. မေးပုံလေးက ချစ်စရာလေးပါလား အထက်စီးကြီး (ပြီးစိစိ လုပ်ပြနေတယ်)

ဒါဆိုဘာလို့ ဒီအခြေနေထိ..

အို.. ကျမက ရှင့်ကို အတင်းအဓမ္မ ဘာများလုပ်မိလို့လဲနော်

မချစ်ရင်လည်း ပီးကောဗျာ!!!!!!

ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ခြေသံခပ်ပြင်းပြင်း နင်းရင်း အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

အိမ်အောက်ထပ်ကို နောက်ဖေးလှေကားကနေ ဆင်းချလာတော့ ကျောင်းတက်ချိန် ရောက်နေလို့လားမသိဘူး ကျောင်းသူတွေ မရှိကြတော့ဘူး လူရှင်းနေလို့ ကံကောင်းသွားတယ်။ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်နဲ့ ခြံဝင်းထဲကနေ အပြင်ကို ထွက်လာရင်း အသာအယာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်အပေါ်ထပ် ဝရံတာကနေ ဆရာမလေး ကျနော်ကို လှမ်းကြည့်နေတာ မြင်လိုက်ရတယ်။ ကျနော်ကို မိန်းမမှန်သမျှ လိုက်ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ကောင် လို့ပြောတာရယ်။ ညကတော့ သနားပီး ချစ်သွားတာလိုလို ဘာလို့လုပ်ပီး မနက်ရောက်မှ မုန်လာဥ လုပ်သွားတာရယ်ကြောင့် ဒေါစောင်း သွားတဲ့ ကျနော် ဆတ်ကနဲ့ ပြန်လှည့်ပီး နောက်ကို မကြည့်တော့ပဲ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ညက အိမ်ပြန် မအိပ်တဲ့ ကိစ္စကြောင့် အိမ်ရောက်ရင် လူကြီးတွေ ဆူတာ ခံရပြန်ဦးမယ်။ ဒီထက် ဆိုးတာက မိန်းမ တစ်ယောက် ကို အဖုတ်လျှက်မိပီး မှ မချစ်ဘူးတဲ့ဗျာ ဒင့်မေကလွှားတယ်လိုမှပဲ တောက်!

အဲ့ဒီ အဖြစ်အပျက်ပီး နောက်ပိုင်း ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို မဆို ဖြစ်တော့ဘူးဗျ။ ဘာလို့ဆို ဒီကြားထဲ ပြဿနာတစ်ခု တက်လိုက်သေးတာကိုး။ အဲ့ဒီခေတ်က ထုံးစံအတိုင်း လောင်းကစား ပိုင်းတွေနဲ့ တွဲထားတဲ့ ဘုရားပွဲတွေက ဒီနားလုပ်လိုက်၊ ဟိုနားလုပ်လိုက် ပိုင်းကြီး ပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ

ဖြစ်နေတာဆိုတော့ကော မြို့စွန်ဘုရားပွဲပီးတော့ မြို့အလယ်ခေါင်မှာ ထပ်လုပ်ပြန်တယ်။ တစ်ညသား ဖိုးတေနဲ့ကျနော် ဥကောင်သား ပွဲဈေးတန်းလမ်းလျှောက်ရင်း အကြော်ဆိုင်တစ်ခုမှာထိုင် (ဆရာရွှေဘာ ပါမလာတော့ လောင်းကစား ဝိုင်း တွေဖက် ခြေဦးမလှည့်ဖြစ်ဘူး) ရေနွေးကြမ်းအိုးထဲ ဒိုင်လျှိုထည့်ရောင်းတဲ့ ရှမ်းကောက်ညှင်းအရက်လေးမော့ရင်း ဟိုငေးဒီငေး လုပ်နေကြရာကနေ ပြဿနာတက်ချင်တော့ ပြည်သူ့ရဲတွေက ပွဲခင်းထဲ အရက်ရောင်းတဲ့ဆိုင်တွေ လိုက်ဖမ်းရင်း ကျနော်တို့ ထိုင်နေတဲ့ဆိုင်ကို ရောက်လာပါလေရော။ အမှန်ကဗျာ ဆိုင်ပိုင်ရှင် ရှမ်းအဘွားကြီးက ပေါ်တင် ရောင်းတာလဲ မဟုတ်ရှာပါဘူး။ သူများတကာမှာ မရှိဆင်းရဲလို့ အကြော်စုံလေးနဲ့ ရှမ်းအရက်လေးကို ရေနွေး ခရားထဲ ထည့်ရောင်းနေတာကို အတင်းဝင်ဖမ်းတယ်။ ပြည်သူ့ချဉ်ဖတ်တွေပီပီ ဟိန်းလားဟောက်လားနဲ့လည်း လုပ်သေး ဆိုတော့ အဘွားကြီးခမျာ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ဖြစ်နေတာ။ မအေဘေးတွေက ဆက်ကြေးပေးထား တဲ့ဆိုင် တွေကြတော့ ရောင်းချင်သလိုရောင်း မဖမ်းဘူးလေ။ ကျနော်လည်း စပ်မြင်ကတ်ကတ်နဲ့မေးလိုက်တယ်။

ဟရောင်! မင်းတို့ ပွဲဈေးထဲ အရက်ပေါ်တင်ရောင်းနေတဲ့ ရဲသက်သာ ရံပုံငွေဆိုင်ကိုကော ဝင်ဖမ်း ပါလားလို့ အဟီး။ ရိုးပဲကွာ သူများက မရှိဆင်းရဲလို့ ဒါလေးရောင်းစား နေတာကြတော့ ဒုက္ခလာပေးနေတယ်လို့။ အဲ့လို လည်း ပြောလိုက်ကော **"စမူဆာ"** ဆိုတဲ့ နယ်ထိန်းနဲ့ သူ့တပည့်ရဲ့ဥကောင်က မြူးငြိလာလုပ်ကော။ ဘာကောင်တွေ လဲကွ ဝတ္တရား နောက်ယုက်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်ရမလားတဲ့။ ဖမ်းရဲရင် လာဖမ်းလေဆိုပီး ပြန်ပြောလိုက်တော့ အနားကပ်လာ တယ်။ လက်ထိပ်တွေ ဘာတွေထုတ်နေတုံးပဲ ရှိသေးတယ် ဝွပ်! ကနဲ အသံနဲ့ ရဲတစ်ကောင် ငိုက်ကျသွားကော။ (ဟိုကောင် ဖိုးတေ ကဘာမပြော ညာမပြော ခွေးခြေခုံနဲ့ မျက်ခွက်ကို ဖြတ်ရိုက်လိုက်တာကိုး အဟီး ကိုယ့်လူကလည်း လက်က အဲ့လိုမြန်တာ) ကျနော်ကလည်း စကားများနေကထဲက မသိမသာ ချွတ်ထားတဲ့ ခါးပတ်နဲ့ (ခါးပတ်ခေါင်းက ကြေးနီသတ္တုခေါင်း) ကျနော်ဆီပြေးလာတဲ့ **"စမူဆာ"** ရဲ့နားထင်ကို ဖျောင်းကနဲချပစ်လိုက်တယ်။ ဆက်ပီးဥယောက် ဥယောက်ချင်း ဖုန်းဒိုင်းဝွမ်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ကျန်တဲ့ ရဲတစ်ကောင်ကတော့ ထွက်ပြေးသွားရော။ လုံးထွေး သတ်ပုတ် ရင်း ဆိုင်ထဲကနေ ပွဲလမ်းမပေါ်ထိ ရောက်လာတယ်။ လူတွေကလည်း ဝိုင်းအုံပီးတော့ကို အားပေးနေတာ အဟီး။ သိပ် မကြာလိုက်ဘူး ထွက်ပြေးသွားတဲ့ ရဲနဲ့ အတူ ရဲတွေ အုပ်လိုက်ကြီး ရောက်လာတယ်။ ဘာပြောကောင်းမလဲ သူရဲ ကောင်း ဥကောင် ကောင်းကောင်း အဘေခံရတော့တာပေါ့။ တိုတိုပြောရရင် လက်ထိပ်တန်း လန်းနဲ့ ရဲစခန်းထဲ ပါ သွားတယ်။ အချုပ်ထဲရောက်တော့မှ စိမ်ပြေနပြေ ဗျင်းတာခံရတော့တာပဲ။

ညဥ့်နာရီလောက်မှ ကယ်တင်ရှင် ရောက်လာတယ်။ လူလည်း သေကောင်ပေါင်းလဲ ဖြစ်နေပီ။အဲ့ဒီ ခေတ်မှာ တန်ခိုး အတော်ထွားစပြုလာတဲ့ အမ်အိုင်က အကောင်တစ်ကောင် လာထုတ်သွားတာဗျ။ ကျနော်နဲ့ ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ ဆိုတော့ကော အဲ့ဒီအရာရှိက ဖဲတော်တော်ရိုက်တော့ကော ဖဲဝိုင်းတကာလှည့်နေတဲ့ ချာတိတ်လေး ကျနော်ကို အတော်ခင်တာကိုး။ သူ့ဗာသူ ခရီးသွားဟန်လွဲ ညသန်းခေါင် တရေးနီး ပွဲခင်းထဲ မုန့်လာစားရင်း သူ့ဖဲရိုက်ဖော်ရိုက်ဖိုက် သတင်းကြားတော့ မနေနိုင်ပဲ လိုက်လာတာဆိုလား ဟီးဟီး။ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်းပဲ အဲ့ဒီ အဖွဲ့က ဘယ်သူမှ လူမထင်တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ သူနဲ့သူ့လူတွေ ဝင်လာတာနဲ့ ရဲတွေလည်း နေစရာကိုမရှိဘူး ပျာယာ ခတ်နေတာပဲ။

စခန်းမှူးကအစ xင်ခံ တော့မယ့် မျက်နာနဲ့။ အချုပ်ခန်းထဲက ဖူးယောင်ပီး ထွက်လာတဲ့ ကျနော်နဲ့ ဖိုးတေ ကလည်း ထိမထင်ဟန်နဲ့ (အားကိုးအားထား ရသွားပီကိုး ဟဲဟဲ) အပြင်ရောက်တာနဲ့ ခုနက လူအုပ်နဲ့ ဝိုင်းရိုက်ထားတဲ့ မအေဘေး ရဲတွေကို တစ်ယောက်ချင်းထိုးမယ် လာလေ ဟောကောင်တွေ ဘာညာပေါ့။ နယ်ထိန်း **"စမူဆာ"** ကိုလည်း အင်းကျီရင်ဘတ်ဆွဲပီး ဟောကောင် မင်းငါတို့နဲ့အပြင်မှာ မျက်နာချင်းဆိုင်တွေ့လို့ကတော့ အသေပဲ ဆိုပီး ကြိမ်းဝါးခဲ့သေးတာ ဟီဟီ။

တိုတိုပြောရရင် အဲ့ဒီဟိုလေးတကြော့ပြဿနာကြောင့် အိမ်ကလူကြီးတွေက အပြင်မထွက်ရဆိုပီး အမိန့်ချလိုက်တော့ ပြင်ပကမ္ဘာနဲ့ အဆက်အသွယ်ပြတ်ပီး ခြေငြိမ်လိုက်ရတယ်။ စတာလင်နစ် ကြီးဒေါ်တွေ ရဲ့ **"သံကန့်လန့်ကာ"** အောက်က ပြည်သူလေး မောင်ဖိုးသက်ပေါ့ ဟီး။ တစ်လလောက်ထိ ခြေငြိမ်ပီး အိမ်မြို့နေရတော့ ဆရာမလေး ကိစ္စကလည်း ကိစ္စပြတ်သလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်နေရော။ အိမ်အလုပ်တွေ ဘာတွေ နည်းနည်းပါးပါး

ကူလုပ် ပြုလာတော့ အောက်ပတ်စ်ကလေး ဘာလေးနည်းနည်းရပီး အပြင်ကို ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းပြန်လွှတ်စပြုလာတယ်။ တစ်ရက်တော့ လမ်းမှာကျော့ကျော့မော့မော့ စတိုင်နဲ့ စက်ဘီးလေးနင်းလာတဲ့ ဆရာမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင် ဆုံရော ဆိုပါတော့။ ဖျတ်ကန်မြင်တာနဲ့ ကျနော်ကို ပြုံးပြုလာတယ်။ ကျနော်လား? ချက်ချင်း မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ပစ်လိုက်တာ အဟိ ကောင်းကင်ထဲက မိုးတိမ်တွေကို စိတ်ဝင်စားနေတာလိုလို ဘာလိုလိုပေါ့လေ (မာနကြီးချက်များပြောပါတယ် :D) ဟုတ်တယ်လေဗျာ။ သူပြောသလိုဆို ကျနော်က မိန်းမတကာကို အဖုတ်လိုက် လျှက်နေတဲ့ကောင် ဆိုတာကိုး။

ပတ်ကို မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး။ ရေလည် တင်းနေတာ။ နောက်တနေ့မှာ ကျနော်ကိုယ်တိုင် ကျူရှင် သွားအပ်ထားပေးတယ်ဆိုတဲ့ ဖိုးထွေးဆိုတဲ့ ချာတိတ် ရောက်လာတယ်။ ကိုဖိုးသက်! ဆရာမက ခဏ လာခဲ့ပါတဲ့ ဆိုပီးလာခေါ်ရော။ ဟရောင် ရှုပ်ရှုပ်ရှက်ရှက်ကွာ ရိုးမှမလာဘူးလို့ပြောလိုက်ဆိုပီး အော်လွှတ် လိုက်တယ် ဟိဟိ။ ညနေစောင်းတော့ ဒီကောင်ထပ်လာတယ်။ ကိုဖိုးသက်! ဆရာမက ပြောတယ် ဆဲတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ တဲ့ အဲ့လိုတော့ မရိုင်းစိုင်းပါနဲ့တဲ့ ဆိုပီးလာပြောရော (တကယ့်ကောင်ဗျာ ရိုးမှမလာဘူး ဆိုတာကို အတိကျ ပြန်သွား ပြောသတဲ့ တကယ့်ကလေး ဟားဟား) မင်းလည်း တကယ့်ကောင်ပဲကွာ ဆိုပီး ထိုင်ရယ်နေမိတယ်။ ကံဆိုးချင်တော့ ဒီကောင် အဲ့လိုလာပြောနေတဲ့ အချိန် ဘေးမှာ ကိုရွှေဘ ရှိနေတယ်ဗျ။ ဘာတွေလဲကွ လုပ်စမ်းပါဦးဆိုပီး အင်တာဗျူး တော့တာပဲ။ ချာတိတ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပီး ဇာတ်စုံခင်းပြရတော့တာပေါ့။ ဆရာသမားက တဟီးဟီးနဲ့ရယ်တော့တာပဲ။

ချိုမေ ကငါတို့နဲ့ ဆယ်တန်းတုံးက တူတူကွ အနေတည်သလောက် မာနက ခပ်ကြီးကြီးရယ် ယောကျ်ား တွေနဲ့လည်း ခပ်ကင်းကင်းပဲဟ(ကျောင်းနေဖက်လိုလို ဘာလိုလိုနဲ့ မသာကြီး သူဖြင့်ဆယ်တန်းကို ၄ခါ လောက် ကျတာကိုတော့ထည့်မပြောဘူး)

သူ့ဖာသူ ဘာဖြစ်ဖြစ်လေ ကျနော်ကိုပြောပုံက ကောင်းသလားဗျ
ဟာ! မင့်လုပ်ပုံကိုလည်းကြည့်ဦးလေ သူများအခန်းကိုကျော်ဝင်.. ဟိုကသနားလို့ ပြန်ကြိုက်မလို လုပ်ရုံရှိသေး အဖုတ်လျှက်ပစ်ရတယ်လို့ .. ဟကောင် ဟိုကအရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ဆရာမလေးကို မင့်လုပ်ပေါက် က ဟုတ်မှ မဟုတ်တာပဲ ခွီး

ကျနော်လည်း သူ့အပါအဝင် ၂ယောက်ပဲလျှက်ဖူးတာကို.. သူပြောသလို မိန်းမတကာ လျှောက် လျှက်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး

ဟဲဟဲ.. ဒီမှာတင် အဖြေပေါ်နေပီလေ သူပြောတာလဲ မမှားပါဘူး မင်းလည်း ကောင်းတဲ့ကောင်မှ မဟုတ်ပဲ ရှက်ရမ်းရမ်းမနေနဲ့ မအေဘေးလေး

ဟီးဟီး
မင့်လို ကလေးကဝကောင်ကို ဒီလောက်ထိ လိုက်လျောတာ တော်လှပီ.. လူကြီးလူကောင်းတွေ လာ ကမ်းလှမ်းတာတောင် သူက အပျိုကြီးပဲ လုပ်မှာဆိုပီး ငြင်းတာဆိုလား သောက်ကြီးသိပ်ကျယ်မနေနဲ့ ဟုတ်ပီလား ခေါ်နေတာ သွားတွေ့လိုက်

အို! မသွားဘူး
စပ်မြင်ကတ်တာကွာာ မင့်ကိုမင်း ဇာတ်လိုက်မင်းသား မှတ်နေသလား သောက်ရူး မသွားလဲ
နေကွာ လခွေးပဲ

အဲ့ဒီလိုပဲ နေလာလိုက်တာ နောက်ထပ် ၃-၄ရက်လောက်နေတော့ ဇာတ်လမ်းထဲရေးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ဟိုချာတိတ်လေး ဖိုးထွေးက ဝှင်ဆင်လာပြန်တယ်။ ကိုဖိုးသက် ရေစက် ပျက်နေလို့ လိုက်ပြင်ပေးပါတဲ့။ မင့်အိမ်က ရေစက်လားဆိုတော့ မဟုတ်ဘူး ကျနော်အသိအိမ်ကတဲ့။ ကျနော်သိတာပေါ့ဗျာ။ ဘာဆိုတာ ဟဲဟဲ။ ဒါပေမယ့် ခပ်တည်တည် ရှုတင်းတင်းနဲ့ ဝှင်အိတ်ကလေးဆွဲပီး လိုက်သွားလိုက်တယ်။ ဒေါ်ခင်ချိုမေ အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ဟရောင်.. မင့်ဟာက ဘာလဲကွဆိုပီး ဟောက်လိုက်သေးတာ။ ဆရာမက အမှန်တိုင်းမပြောပဲ ခေါ်ခဲ့ဆိုလို့ပါဗျာ ကျနော်လည်း ခင်ဗျားတို့ကြားထဲမှာ စိတ်ညစ်လာပီဆိုပီး ခေါင်းကုတ် ဖင်ကုတ်ဖြစ်နေရှာတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ကျစ်ဆံမြီး အရှည်ကြီး တရမ်းရမ်းနဲ့ ဆရာမလေး ပြေးထွက်လာတယ်။ စက်ဆရာပါလာပီကိုး ကဲ သားဖိုးထွေး ကျောင်း သွားတော့ဆိုပီး ဟိုချာတိတ်ကို နှင်လွှတ်လိုက်ကော။ ဟိုကောင်လည်း ခိုးသွားကော.. မချိုမချင် ဆရာမလေးက စက်

ဆရာမလေး ခြံထဲကြွပါရှင့်တဲ့။ ကျနော်လည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ ခြံထဲလိုက်သွားတယ် (မျက်နှာက ခပ်မာမာပဲ ဟဲဟဲ) ရေတွင်းဘေးက ရေစုပ်ပန့် လေမလုံတာကို ထိုင်ပြင်နေတာကို ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့်ရင်း မထိတထိတွေ လာပြောနေတာဗျ။

အသံလွင်လွင်လေးနဲ့ အူမြူးနေတာ ကျနော်မှာ အံ့ဩလို့။ မျက်နှာတင်းတင်းနဲ့ အပျိုကြီးပေါက်စ ဆရာမလေးက မြီးကောင်ပေါက်မလေးလို လုပ်နေတာကိုး။ ကျနော်လာမှာမို့လို့လား မသိဘူး ရေမိုးချိုး သနပ်ခါး ပါးကွက်ကလေးနဲ့ မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့လှတပတလေးနဲ့ ချစ်စရာလေးဖြစ်အောင် စတိုင်က ထုတ်ထားသေးတာ။ အမှန်တိုင်း ပြောရရင် လူက စိတ်ကို လှုပ်ရှားနေပေမယ့်လို့ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ ဆိုတာလို မျက်နှာကို တင်းထားပီး သေချာကို မကြည့်ပဲ မျက်နှာလွှဲပီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်တယ်။ ရေစက်လည်း ကောင်းသွားကော ဟာ.. ရေလာပီ တော်လိုက်တာ နော် ဘာညာနဲ့ လာ ပလူးနေသေးတယ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပီး ဝှံ့တွေသိမ်းပီး ထပြန်ဖို့လုပ်တော့ စက်ပြင်ခ ဘယ်လောက် ကျတုံးတဲ့။ ကျုပ်က ပက်ဆံနဲ့ပြင်စားတာ မဟုတ်ဘူးဗျလို့ ခပ်တင်းတင်း ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ဪ! ဟုတ်သားပဲ အပျော်စက်ပြင်တာ.. ပရော်ဖက်ရှင်နယ် ဖဲသမားဆိုတာ မေ့နေတယ်တဲ့။ ငဲ့ကို လာရီပြန်ပီဆိုပီး စိတ်က တိုတိုနဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက် ထိုးပီး ရန်ထောင်မလို့ ခင်ဗျား!!! ဆိုပီး ပြောလိုက်ကာရှိသေး ထိုးထားတဲ့ ကျနော် လက်ညှိုးကို အတင်းဖမ်းဆုပ်ပီး သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေး တင်ပီး ရှူးးး တဲ့ (မျက်လုံးလေးပါ ပြူးပြလာတာ ကျနော်လည်း ချစ်ရာ မျက်နှာပေးလေးမြင်ရတော့ ဆက်မအော်ပဲ ရပ်သွားတယ်) ပီးတာနဲ့ ကျနော် လက်ကိုဆွဲပီး မီးဖိုခန်းထဲ ခေါ်သွားတယ်။ ငှက်ပျောထောပတ်ကြော်နဲ့ ကော်ဖီတွေပြင်ထားတာ ကျွေးတယ်။ ရေလည် စားကောင်း တယ်ဗျာ။ ကျနော်ဝိုက်ဆာဆာနဲ့ အားရပါးရ စားနေတာကို ပြုံးပီး ရပ်ကြည့်နေတယ်။

ပလုတ်ပလောင်းနဲ့စားပီးတာနဲ့ ကော်ဖီမွှေးမွှေးလေးမော့ရင်း ကျနော်လည်း ပြန်ပြုံးပြလိုက်မိတော့ စကားစလာတယ်။

စားလို့ကောင်းလား ကိုဖိုးသက်လေး
အရမ်းကောင်းတယ်ဗျ
နောက်ကော စားချင်သေးလား
ဝသွားပါပီ ဝိုက်ကို အင့်နေတာပဲ
ဟင့်အင်း! ချိုပြောတာ နောင်တသက်လုံး ခုလိုလုပ်ကျွေးတာမျိုး စားချင်လားလို့မေးနေတာ (ပြောရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ပီး မချင့်မရဲဟန်လေး ဖြစ်နေပြန်တယ်)
ဟုတ်!
ကိုဖိုးသက်လေးကို ရှင်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ မိန်းမက မဆိုးမမိုက်ရဘူးလို့ပြောရင် လိမ္မာပီး ပြောစကား နားထောင်မှာလား
ထောင်မှာပေါ့ဗျာ (ကျနော် ရင်တွေခုန်လာတာ အရမ်းပဲဗျာ)
ဂတိပေးရဲလား ကဲ!
အို ဘာလို့မပေးရဲရမှာလဲ ပေးတယ်ဗျာ
ဒါဆို ကိုဖိုးသက်လေးကို ချို..ချို ချစ်တယ်... တဲ့

အဲ့လိုလည်းကြားကော ထမင်းစားပွဲမှာ ထိုင်ပီး ကော်ဖီမော့နေရာကနေ ကျနော် ဆတ်ကနဲထရပ်၊ မတ်တပ်ရပ်လျှက် လက်ကလေးပိုက်နေတဲ့ ဆရာမလေးကို အားရပါးရ ဆွဲဖက်ပစ်လိုက်တော့တာပဲ။ ကျစ်ဆံမြီး အရှည်ကြီးနဲ့ ပါးကွက်ကြား ဆရာမချောချောလေး ကျနော်ရင်ခွင်ထဲမှာ မြှုပ်သွားတဲ့အထိ အတင်း ဖက်ပစ်လိုက်တာ ပေါ့။ ပျော်တာဗျာ။ အမလေး အဲ့ဒီတော့မှ ကိုဖိုးသက်လေး မကောင်းဘူးသိလား ချို့ကို ချစ်တယ်လို့လည်းပြောသေး ပစ်ပြေးသွားတယ်။ ချို့ ဘယ်လောက် ဝမ်းနည်းခဲ့ရလဲ ရှင်လေးသိလား ဆိုပီး ကျနော်ရင်ဘတ်ပေါ် မျက်နှာအပ်ပီး ငိုပါ လေရောလား ဆရာတို့ရယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တသိမ့်သိမ့်တုန်နေတာပဲ။ ရေလည် ဝမ်းနည်းနေတာ ဟီဟီ။ အီဖေကိုယ်ကလည်း.. ဆောရီးပါ ဆရာမလေးရာ ကျနော်စိတ်တိုလို့သာ ရှောင်နေတာ ရင်ထဲမှာတော့ ဘာပြုပါတယ်

ညာပြပါ တယ်ပေါ့။

ကိုင်း! တိတ်တော့ ပါးကွက်တွေ ပျက်ကုန်ပါမီ ငါ့ဆရာမလေးက ကလေးပေါက်စလေး ကျနေတာပဲ ဘာညာနဲ့ ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေကို ကျနော်ပါးနဲ့ပွတ်ပြီး သုတ်ပေးပစ်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးလေးမှိတ်ပြီး ငြိမ်ခံနေရှာတဲ့ မျက်နှာဖူးဖူးလေးကို လက်ဖဝါး ၂ဖက်နဲ့ညှပ်ထားရင်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းရဲရဲလေး ကိုပါ ပလွတ်ကန် စုပ်နမ်းပစ်လိုက်တယ်။ ခြေဖျားထောက် ခါးလေးကော့ပေးလာတော့ ခါးကျင်ကျင်လေးကိုပါ သိုင်းဖက် ကျောပြင်လေးကိုပါ ပွတ်ပေးနေမိတာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ခြံနံဝန်းနဲ့ ဆိုတော့ လေအဝေ့မှာ သစ်ပင်တွေဆီက သစ်ရွက်တွေ လေတိုးတဲ့ အသံ တရဲရဲကလွဲပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေတော့ လုံးဝရှိမန့်တစ်ပဲ။ ဒန်ဒန်ဒန် ပေါ့ဗျာ ဟီဟီ။

ဆက်ဖတ်မယ်ဆို ဆက်ရေးမယ်နော်ဟဲ့ဟဲ့ :P :P

မနေ့ညက ဒီဟာလေး ဆက်ရေးမယ်ဆိုပီး ဖွဲ့စည်းလိုက်တာ ဒေါင်ချာစိုင်းပီး မှောက်သွားတာဗျ။ မမှောက်ခင် ပါမီမ(ဆူပါအိုက်စ်) ကို ချောက်တွန်းတဲ့ပိုစ့် တင်လိုက်သေးတယ် အဟီဟီ။ သောက်ကောင်မ အပါ က ကျနော် ရေးတာတွေဖတ်ပီး ပျင်းလာမီ နှင့်ရည်းစားဟောင်းရေးတာတွေ ဖတ်ချင်တယ်လို့ လာပြောတာကိုး။ အဲ့ဒါကို စပ်မြင်ကတ်ကတ်နဲ့ ချောက်တွန်းလိုက်တာဟီး။ တကယ်တမ်းက ခုရေးနေတဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေး အကြောင်းက **ကျနော်နှင့်ထူးဆန်းသော သစ်သားရုပ်တုလေး** ဆိုတဲ့ဇာတ်လမ်းထဲမှာ ပါခဲ့ဖူးပီးသားဆိုတော့ သူ့မမျှာ ဖတ်ရတာ ဖာမလီး တော့ပူး နေမယ်ဗျ။ ဒါပေမယ့် ဟိုဟာက ဇာတ်လမ်းဆိုတော့ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ဖီးလ်တက်အောင် လျှောက်ရေး ထားတာတွေ ခပ်များများရယ်လေ။ ခုဟာက တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဆိုတော့က ခပ်သောသော ခပ်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ပျော်စရာ ကောင်းတာ လေးတွေချည်းပဲ ရေးပြနေတာဆိုတော့ အပျင်းပြေ ဖတ်ရတာပေါ့လေ ဟုတ်တယ်မလား ပီရီသတ်ကြီး?? စကားမစပ် ဟိုယိမ်းနွဲ့ပါး ဆိုတဲ့သေခါနီးကြီးရေးတဲ့ သိုင်းဇာတ်ကို သွားသွား မဖတ်ကြနဲ့ဗျာ။ သောက်ကျင့်က အတော် ယုတ်ထားတော့က ခင်ဗျားတို့ ဖီးလ်ပျက်လိမ့်မယ် :(သူရေးလိုက်မှ ချို့ကန်းလည်း ဟိုပြဇာတ်ကရတော့မလိုပါ **"ရာသီလာမှ သွေးသောက်မယ်"** ဆိုတာလေ ခွီး!!!!

ဂဲ! ဆက်ကြဦးစို့ ..

မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အချစ်နုလံ ထနေကြတဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးနဲ့ သူချစ်တဲ့ကောင်ဆိုးလေး ဖိုးသက် (ပြောရတာ အရသာရှိလိုက်တာ ဟီ) အပေါ်ပိုစ့်မှာ ရေးခဲ့တဲ့ အခြေနေအတိုင်းဆို ရေလည် ရှိမန့်တစ် နေကြပီ ဆိုတော့ တွယ်များ တွယ်ကြတော့မလားလို့ ခင်ဗျားတို့ တွေးမိပီး မျှော်နေကြမယ်နဲ့တူတယ်။ တကယ်တမ်းက မတွယ်ဖြစ်ဘူးဗျ (ဟာ.. ဒင့်မေဂလွှား အဟုတ်မှတ်ပီး စောင့်ဖတ်နေတာ မအေဘေး ချို့ကန်း) ဒါကအော ဇာတ်လမ်း ရေးနေတာမှ မဟုတ်တာ ညီအကိုတို့ရာ။ ချစ်ကိုယ်တွေ့ပါဆိုနေမှပဲ ဟီးဟီး။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ သူ့အခန်းထဲ ကျော်ဝင်ပီး အဖုတ်လျှက်ပစ်ခဲ့တာကတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ခုမှ အချစ်ဇာတ်လမ်းက စရတာကိုးဗျ။

တကယ်တမ်း ပြောရရင် ဘာမှတောင် မဘာရသေးဘူး။ ဘယ်လိုလုပ် အုပ်တဲ့အဆင့်ထိ ရောက်မှာ တုံးလို့။ ခင်ဗျားတို့လို သူလိုငါလို သမီးရည်းစား စဖြစ်ကြတဲ့ အခြေနေလိုပါပဲ။ ဖွေဖက်ထားပီး ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်နေခဲ့ကြတာနဲ့တင် လူက ကျေနပ်နေပီလေ။ နမ်းတာတော့ နမ်းတာပေါ့။ ကိုယ်လုံးအိအိလေးကို အတင်း ဖွေဖက် တာ၊ နဖူးပြောင်တင်းတင်းလေးကို ပါးနဲ့ပွတ်တာ၊ ကျနော်ရင်ဘတ်ကို ဆရာမလေးက အမြတ်တနိုး တရွှတ် ရွှတ် နဲ့ နမ်းတာလောက်နဲ့တင် ကျေနပ်နေကြတာပေါ့။ လက်ဖဝါးချင်း ကပ်ထားပီး ဆုပ်နယ်ကြ၊ သူ့လက်မောင်း အိုး ဖြူအိအိ လေးတွေကို စိတ်ယားနေတဲ့ ကျနော်က ဆွဲဆွဲပီး ဆတ်ကန်ကိုက်၊ သူကလန့်ပီး အော်၊ ကျမရဲ့ ကိုဖိုးသက်လေးက ပြုံးလိုက်ရင် ချစ်စရာလေးရှင် လို့ခပ်တိုးတိုး ရှက်ဝဲဝဲလေး ပြောရင်း (သည်းခံကြပါခင်ညာ) ကျနော်ပါး ၂ဖက်ကို ဘယ်ပြန် ညာပြန်မွှေး (ကျနော်နှုတ်ခမ်းကို သူမနမ်းရဲဘူးဗျ ရှက်နေပုံရတယ်)၊ ကျနော်ကလည်း ပွဲဈေးမှာ မိုးပျံပူ ပေါင်း ဝယ်ပေးဖို့ ပူဆာတာရလာတဲ့ ကလေးပေါက်စလေးလို အဟီအဟီနဲ့ပြုံးပျော်နေတာပေါ့ဗျာ။ ဒါနဲ့ပဲ ကျောင်းဆင်း ချိန်ရောက်လာတော့ သူ့တပည့်မလေးတွေပြန်လာခါနီးပီမို့ မခွဲချင်ခွဲချင်နဲ့ ကိုဖိုးသက်လေး ပြန်တော့နော် ဆိုပီး

ပြောလာရော။ ပြောတာ ပြောနေတာ ကျနော်ရင်ခွင်ကျယ်ကြီးထဲ ပါးလေးအပ်ပီး အတင်းဖက်ထားတာကို တော့ မလွှတ်ဘူးရယ်။ ပြန်ချင်ဘူး ဆရာမလေးရာလို့ စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာနဲ့ ပြောလိုက်တော့ လိမ္မာပါတယ်ကွာ ချိုလည်း ဘယ်ပြန် လွှတ်ချင်ပါ့မလဲ ခဏနေရင် တပည့်မတွေပြန်လာတော့မှာဟာ ဆိုပီး မျက်နှာလေးက ခပ်ပျက်ပျက် ဖြစ်သွားရှာတယ်။ ဒါဆိုလည်းပီးကောဗျာ လို့ပြောရင်း ဆရာမလေးရဲ့ ခါးကျင်ကျင်လေးကို ခပ်တင်းတင်းဖက်ရင်း နှုတ်ခမ်းနီရဲရဲလေးကို အားရပါးရ စုပီးနမ်းပစ်လိုက်တာ အကြာကြီးပဲ အားရသွားမှ နှုတ်ခမ်းချင်း ဆက်ထားတာ လွှတ်ပေးလိုက်တယ်။ မောလိုက်တာ ကိုဖိုးသက်လေးရာ ချို ခူးတွေမခိုင်တော့ဘူး ရှင်လေး တော်တော်ဆိုးလို့ ပြောရင်း ရင်ဘတ်ကို မနာအောင် ထုလာတယ်။ အဲ့ဒီရှက်ဝဲဝဲရင်ဖိုနေတဲ့ ဆရာမလေးရဲ့ မျက်နှာပေးလေးကို ခုထိတောင် မြင်ယောင် နေမိပါသေးတယ်ဗျာ။

ဒါနဲ့ပဲ ပြီးပျော်နေတဲ့ ကျနော် အိမ်ဘယ်လိုပြန်ရောက်လာမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ မယုံနိုင်စရာ အခြေနေကြီးကိုးဗျ။ တစ်မြို့လုံးသိတဲ့ မျက်နှာထားတင်းတင်း ရူပဗေဒ ဆရာမ ချောချော တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့် လေးက ကိုယ့်ရည်းစားဖြစ်နေပီလေ။ ငါ့လခွေး ချမ်းကိုရာ မင့်ဟာကြီးက ဇာတ်မျှောကြီး ဘာမှလဲ မပါ ပါလားလို့ ကလော် ဆဲချင်နေကြပီလား ညီအကိုတို့။

လာမယ်လေဗျာ။ ဇာတ်ကြမ်းတွေ လာတော့မှာ ခဏစောင့်။ နောက်ရက်တွေမှာ နေ့လည် တစ်နာရီ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံကိုပဲ နားစွင့်နေတော့တာဗျ။ ဆရာမလေးရဲ့အိမ်က ကျောင်းသူတွေ နေ့လည်စာ ထမင်း ပြန်စားပီး ကျောင်းပြန်သွားတဲ့ အချိန်လေ။ နေ့လည်တစ်နာရီထိုးတာနဲ့ အီဖေကိုယ်တို့က လုပ်ကန် ပျောက်သွားတော့ တာပဲ။ ဆရာမလေးအိမ်ကို ပြေးတာလေ။ သုံးနာရီဆယ့်ငါး ကျောင်းဆင်းချိန်အထိ အဲ့ဒီမှာသွားပီး ရင်ဖိုစရာ သမီးရည်းစား သဘာဝ အတိုအဆိတ်လေးတွေ သွားသွား လုပ်နေတော့တာပေါ့။ ပထမပိုင်းရက်တွေမှာတော့ ဖက်တာ နမ်းတာလောက်နဲ့တင် ပွဲကပီးပီးသွားတယ်ဗျ။

ရှေ့ဆက်ပီး မတိုးရဲသေးဘူး။ ဟိုအဖတ် လျှက်လိုက်ကထဲက ကိုယ့်ကို ပြောထားတာဆိုတော့ လန့်နေတာကိုး အဟိ။ နေ့လည်နေ့ခင်း သူလုပ်ကျွေးတဲ့ သွားရည်စာ မုန့်လေးတွေစား၊ ကော်ဖီသောက် ပွေ့လိုက် ဖက်လိုက် လုပ်နဲ့တင် သက်ပြင်းတွေချချပီး ပြန်လာရတာချည်းပဲ။ ဝှေးတော့ နည်းနည်း အောင့်တောင့်တောင့်ပေါ့လေ ဟီး။ ဒီလိုနဲ့တစ်ရက်သား ကျနော်ရောက်သွားတဲ့အချိန် ဆရာမလေး ရေမိုးချိုး အဝတ်တွေလျှော်ပီး ခြံထဲက ကြိုးတန်းမှာ လှန်းနေတဲ့အချိန်ဗျ။ သိတဲ့အတိုင်း ထမီရင်ခေါင်းလျားလေးနဲ့ ရေတွေက စိုထားတော့ကာ ကိုယ်လုံးက တင်းတင်းရင်းရင်းလေး၊ ဒီကကောင်ရေလည် ဖီးလ်ဖြစ်လာတာပေါ့။ မီးတောက်တော့မတတ် မျက်လုံးတွေနဲ့ ထိုင် ကြည့်နေတာ ဟီး။ သူလည်း ရိပ်မိပုံရတယ်ဗျ။ ကျနော်ခေါ်တောတစ်ထောင်အားနဲ့ စိုက်စိုက်ကြည့်နေတာကို မျက်လွှာ လေးချ အောက်နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်ပြရင်း ကိုဖိုးသက်လေးနော် ကိုဖိုးသက်လေးနော်နဲ့ အော်အော်ငေါက်နေတာဟိဟိ။ မထူးတော့ဘူးဆိုပီး ဉာဏ်ဆင်တော့တာပေါ့။ ဆရာမလေး ကျနော်ကို ကော်ဖီဖျော်တိုက်ပါလို့ ပြောလိုက်တော့ ခဏ လေးကွာ ရေချိုးပီးစ ထမီရင်ခေါင်းလျားဖို့ အိမ်ပေါ်တက်ပီး အဝတ်လဲဦးမယ် စောင့်ဦးတဲ့။ ဟင့်အင်း ခုဖျော်တိုက် အရမ်း ဆာနေပီလို့။ ဟွန်း! ဆိုပီး အဝတ်လေ့အလွတ်ကလေး ကိုင်ပီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွားရော။ အနောက်ကနေ အသာလေး လိုက်သွားတဲ့ ကျနော်ကတော့ ထမီရေစိုအောက်က လှုပ်လီလှုပ်လို့ တင်ပါး အိမ်စက်စက် ထွားထွားကြီးကို ကြည့်ပီး ဂလုဂလုပေါ့။ မီးဖိုခန်းထဲရောက်သွားကြတော့ ကော်ဖီနပ်ဖို့ ပြင်နေတဲ့ ထမီရင်ခေါင်းလျား ဆံပင် ဘီးဆံပတ် ကြီးနဲ့ ဆရာမချောချောလေးကို အသာလေး အနောက်ကနေ ပြေးဖက်လိုက်တယ်။

ဟာကွာ! လို့ တစ်ခွန်းပဲအော်နိုင်တယ် တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်တက်သွားရော။ အောက်က မာန်ဖီ နေတဲ့ ကျနော်ခုံးပျံနဲ့ ပထမဆုံးအကြိမ် အနောက်ကနေ တင်ပါးကို ထောက်လိုက်တာကိုး။ အော်တာ အော်တယ် တွန်းတာတွေ ရုန်းတာတွေ မလုပ်ဘူးဗျ။ အနောက်ကနေ အဲ့လို အထောက်ခံထားရတဲ့အပြင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ကွာဆိုပီး ဂျိုင်းအောက်ကနေ လက်၂ဖက်နဲ့လျှို့ တစ်ခါမှ မထိဖူး မကိုင်ဖူးသေးတဲ့ ချိုဗူး၂လုံးကိုပါ ထမီရင်ခေါင်းလျားပေါ်ကနေ အုပ်ကိုင် ပစ်လိုက်တယ်။ ဘီးဆံပတ်ထုံးထားလို့ပြောင်ရှင်းရှင်းလေးဖြစ်နေတဲ့ လည်တိုင်ကျော့ကျော့ ဖြူဝင်းဝင်းလေး ကိုပါ နှုတ်ခမ်းနဲ့ရွှလေးတွေ လျှောက် ဖိနမ်းပစ်လိုက်တော့ အသက်ရှူသံတွေပြင်းလာရော။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ မျက်နှာ

ချင်း ဆိုင်ဖြစ်သွားအောင် ဆရာမလေးရဲ့ ကိုယ်လုံးကို ဆွဲလှည့်ပစ်လိုက်တော့ တဆတ်ဆတ် တုန်နေတဲ့ အောက် နှုတ်ခမ်းကို သွားနဲ့ အတင်းဖိကိုက်ထားတဲ့ ရီဝေဝေ မျက်နှာချောချောလေး။ နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဒူးကို နည်းနည်းကွေးပီး (ကျနော်က ပုဆိုးဝတ်ထားတာ ဆိုတော့ ဒုံးပျံက အတော် ထောင်ထွက်နေတာ) အဖုတ်နေရာ လောက်ကို စိတ်မှန်းနဲ့မှန်းပီး ကပ်ဆောင့်လေး ဆောင့်ထိုး ပေးနေလိုက်တယ်။ လက်၂ဖက်ကလည်း လုံးဝ မထိဖူး သေးတဲ့ ရေစိုထမီအောက်က တင်ပါးဝိုင်းဝိုင်းအိအိကြီးတွေကို စုံကိုင်ပီး အတင်းဆုပ်ချေ နေတာပေါ့။

အသက်ရှူသံတွေ ပြင်းချက်ကဗျာ။ ရှူးရှူးရှဲရှဲကို ဖြစ်နေကြတာ။ အဲ့လိုပွဲကြမ်းနေရင်း လက်မြန် ခြေမြန်နဲ့ သူ့ထမီရင်ခေါင်းလျားကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲချွတ် ပစ်လိုက်တယ်။ ပြေကျသွားတဲ့ ထမီကို အတင်းဆွဲတင်ဖို့ လုပ်ပေမယ့် ကျနော်က အတင်း ဆွဲချပစ်လိုက်တာ ခါးနားအထိ ရောက်သွားရော။ အဲ့ဒီတော့မှ ဒေါ်ခင်ချိုမေရဲ့ အချစ် ပူးကြီး၂လုံးကို သေချာမြင်ဖူးတော့တာ ဆရာတို့ရော၊ နည်းတာကြီးတွေလားဗျာ။ ထွားလိုက်တာ။ တင်းရင်းပီး ဝိုင်းစက် ချက်။ နို့သီးခေါင်းလေးတွေက ပုစိကွေးလေးတွေ။ ဝါဝင်းစိုပြေချက်ကလည်း နေမထိလေမထိ ဘော်လီအင်းကျီ အောက်က သိမ်းထုပ်ထားတာတွေဆိုတော့ ဘာပြောကောင်းမလဲ လူကို မှင်တက်သွားတာ ဖူး။ လက်ဖဝါး၂ဖက်နဲ့ အုပ်ပီး လှမ်းကိုင်လိုက်တာတောင် လက်မဆန့်ဘူးဗျ။ တုန်တုန်ရီရီနဲ့ ကိုင်ကြည့်ရင်း သာသာဖွဖွလေး ဆုပ်နယ် ပေးလိုက်တာ အဟင်း။ ဆိုပီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ပီး ငြီးသွားတယ်။ နို့သီးခေါင်း သေးသေးလေးတွေကို လှိမ့်ပီးချေပေးတော့ တုန်တုန်တက်သွားရော။ လူလည်း ဘယ်လိုမှ မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ဖက်က ချိုပူးတစ်လုံးကို အားရပါးရ အုပ်ကိုင် ထားရင်း ကျန်တဲ့ ချိုပူးတစ်လုံးကို တပြုတ်ပြုတ်နဲ့ နို့ဆာနေတဲ့ကလေးလို အသေစို့ပစ်တာပေါ့။

ဆရာမလေးဆီက ကိုဖိုးသက်လေး.. ရှင် ဘာတွေ လုပ်နေတာလဲ ကိုဖိုးသက်လေး မကောင်းဘူး ကွာ.. အိုကွာ.. အဲ့လို ငြူစူတဲ့ အသံလေးတွေ ကြားနေရပေမယ့် ဂရုကို မစိုက်တော့တာလေ။ ဘယ်ညာ ပြောင်းပီးကို ချို့စို့ပစ်လိုက်တယ်။ အားရပါးရစို့နေရင်း ခါးအထိလျှောကျနေတဲ့ထမီ (သူ့လက်တစ်ဖက်က ပြေနေတဲ့ ထမီကို ကိုင်ထားရင်း ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က ကျနော်ဆံပင်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ထားတာ) အောက်ကို လျှိုပီး ဟိုတခါက လျှက်ထားဖူးတဲ့ ဖုတ်ဖုတ်ဖောင်းဖောင်းဆီကို လက်နဲ့ လှမ်းနှိုက်လိုက်တော့ အရည် ချွဲပျစ်ပျစ်တွေ စီးကျနေမှန်း သိလိုက် ရတယ်။ အဖုတ်ကို တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်ပဲ ပွတ်ပေးရသေးတယ် အတင်းတွန်း လွှတ်ကော။ အဲ့ဒါနဲ့ လူချင်းခွဲလိုက်ပီး ဘာလဲဗျာ? ကျနော်မနေနိုင်တော့ဘူး ဆရာမလေးကို အသားကုန် ချစ်ချင်နေပီဗျာ လို့ ဆူဆောင့် ဆောင့်လေးပြောလိုက်တော့ ခါးရောက်နေတဲ့ ထမီကို ရင်ခေါင်းပြန်လျားလိုက်ရင်း မချိုမချင်မျက်နှာပေးနဲ့ ရှင့်ကို မချစ်ရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောလဲ.. ဒါပေမယ့် ဒီ မီးဖိုခန်းမှာတော့ မဟုတ်ဘူး ချို့အခန်းထဲမှာ.. တစ်မိနစ် အချိန်ပေးမယ် ဒါပဲ.. လို့ပြောရင်း လှစ်ကန်ထွက်ပြေးသွားတယ်ဗျ။

ပုဆိုးအောက်က ဒုံးပျံကြီး ငေါက်တောက်နဲ့ အူကြောင်ကြောင် ငေးရင်းကျန်ခဲ့တဲ့ ကျနော်လည်း အဲ့ဒီတော့မှ သတိဝင်လာတယ်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ လူက လိင်စိတ် တက်လာပီဆို ရင်တွေပူ အာခေါင်တွေ ခြောက်တတ် တာမလား။ မီးဖိုခန်းထဲက ရေအိုးစင်မှာ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်ပီး အသာလေး အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်သွားလိုက် တယ်။ ငါတော့ ငါ့ချစ်ချစ် ဆရာမအပျိုကြီးလေးကို တွယ်ရတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ ရင်ခုန်သံတွေကို မြန်လို့ ဆိုပါ တော့ဗျာ။

အိမ်အပေါ်ထပ်က ဆရာမလေးအခန်းရှေ့ ရောက်သွားတော့ တံခါး ပိတ်ထားတယ်ဗျ။ အသာလေး တွန်းလိုက်တော့ ကျွဲကနဲ ပွင့်သွားတယ်။ အထဲမှာ ဘယ်သူမှလဲ ရှိမနေဘူးရယ်။ အဲ့ဒီမှာဗျာ အခန်းထောင့် အဝတ်ဖြူ အုပ်ထားတဲ့ ဆင်းဂါး အပ်ချုပ်စက်ကြီးက အလိုလို ဘီးလုံး လှည့်သွားတာတွေ့လိုက်တော့ ပြီးပီး အသာလေး အခန်း တံခါး ကို ချက်ထိုး လိုက်တယ်။ ချက်ထိုးပီးမှ အပ်ချုပ်စက်နား ကပ်သွားပီး အုပ်ထားတဲ့ အဝတ်စ ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲဖယ် လိုက်တော့ အပ်ချုပ်စက် အောက်က ခြေနင်းခုံပေါ် လေးဖက်လေး ထောက်ပီး ဝင်ပုန်းနေတဲ့ ဆရာမလေးကို ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရတယ် အဟီး။ ဘီးဆံပတ် ထုံးထားတာ ပြေကျလို့ ဆံပင်ရှည်ကြီးတွေက ကပိုကရီနဲ့ ထမီ ရင်ခေါင်းလျားလေးနဲ့ မျက်လုံးလေးပြူးပီး ပုန်းနေတဲ့ ချစ်စရာ အပျိုကြီးလေး။ အဲ့ဒါဘာလုပ်နေတာလဲ ဆရာမလေး.. ခုထွက်ခဲ့ ဆိုတော့ ဟင့်အင်း! ချို့ ကြောက်တယ် သူများကို ဘာလုပ်တော့မှာလဲ မသိဘူး မလာဘူးတဲ့ ဟားဟား။

၁၆နှစ်သမီး အကြောက်ပိုနေတဲ့ ဟန်ပန်ကလေးဗျာ။ အသာလေးငုံပီး ပုခုံး၂ဖက်ကိုစုံကိုင်ပီး ဆွဲထုတ်တာတော့ အပ်ချုပ်စက် ခြေနင်းခုံကို အတင်းကိုင်ထားပီး တင်းခံနေသေးတယ် တကယ့်ဟာသ။ နောက်ဆုံး အားချင်းမမျှတော့မှ ကျနော်လက်ထဲ ပါလာတော့တာ။ ဆွဲထူမပီးတာနဲ့ ကုတင်ပေါ်ကိုပွေ့ခေါ်သွားပီး ကုတင်စောင်းပေါ် တင်ပေးလိုက်တယ်။ ကျနော်ကို မကြည့်ရဲလို့လားမသိဘူး ကုတင်စောင်းမှာ ခြေချထိုင်ရင်း ကြမ်းပြင်ပေါ် ရပ်နေတဲ့ ကျနော်ကို ခါးကနေအတင်း ဖက်ထားတာ မလွှတ်ဘူး။ ကျနော်လည်း ကျောပြင်လေးကိုပွတ်ပေးနေရင်း ထမီကိုပြန်ဖြေချ။ ချို့ဖူးတွေကို လက်ဆော့ပေးနေလိုက်တယ်။ ခုနက ခဏပြန်ပျော့သွားတဲ့ ခုံးပျံက ပြန်မတ်လာပြန်ပီ။

ဒါနဲ့ မထူးပါဘူးကွာ ဆိုပီး ဆရာမလေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နေရာကနေ အသာလေးနောက်ဆုတ်ပီး ကျနော်ပုဆိုးကို ချွတ်ချပ်လိုက်တယ်။ ပုဆိုးတင် မကဘူး အတွင်းခံဘောင်းဘီကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်တာ။ အောက်က ခုံးပျံက ဖြောင်းကန် ထွက်ကျလာပီး လေထဲမှာ တရမ်းရမ်းရယ်။ ဟာ!! ဆိုတဲ့ အာမေဠိတ်သံလေးနဲ့ ဆရာမလေးခမျာ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြစ်သွားရှာတယ်။ နီရဲရဲထိပ်ဖူးကြီးနဲ့ ခုံးပျံကြီးကို မှင်တက်ပီး စိုက်ကြည့်နေတာ။ ခပ်တည်တည်ပဲ ကျနော်လည်း အပေါ်က ဝတ်လာတဲ့ အင်းကျီကိုပါ ချွတ်ပစ်လိုက်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးတုံးလုံးပေါ့။ ဆံပင်ရှည်တွေ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ တုံကိုဘာဝေ ဖြစ်ပီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတဲ့ ဆရာမလေးဆီ ကပ်သွားတယ်။ အသာလေး ကုတင်ပေါ် ပက်လက်ဖြစ်သွားအောင် တွန်းလှဲလိုက်ပီး ပြေကျနေတဲ့ ထမီကို အတင်း ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ကော။ အဲ့ဒီတော့မှ ဟိုအရင် တစ်ခါက လျှက်ဖူးခဲ့တဲ့ အဖုတ်ဖောင်းဖောင်းကြီးက အမွှေးပါးလျလျလေး အောက်မှာ ဘွားကနဲပဲ။ အရည် လေးတွေတောင် စို့နေတာ။ ပေါင်၂ချောင်းကို ဆွဲဖြိုလိုက်ပီး အရည်တွေစို့နေတဲ့ အပျိုကြီးပေါက်စလေးရဲ့ အဖုတ် ဖောင်းဖောင်းပေါ်ကို ကျနော်ခုံးပျံ အချောင်းလိုက်တင်ပီး ၄-၅ချက်လောက် ပွတ်ပစ်လိုက်တော့ ရှူးရှူး ဆိုတဲ့ အသက်ရှူသံ ပြင်းပြင်းနဲ့အတူ ကျနော်လက်မောင်း ၂ဖက်ကို ဆရာမလေးအတင်း ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင် လာတယ်။ လုံးဝတင်းနေပီဖြစ်တဲ့ ခုံးပျံကို အရင်းကကိုင်ပီး အဖုတ်ဝမှာ တော့ထားလျက်ကနေ ရှေ့ကို ဆတ်ကနဲ တိုးလိုက်တာ ထိပ်ဖူးလေးမြှုပ်ဝင်သွားတယ်။ အိအိနွေးနွေး အရသာလေးနဲ့အတူ ချွပ်ချပ်ချောဆီတွေကြောင့် လျှောလျှော လျူလျူပဲ။ ထပ်ပီး ထိုးထည့်တော့မှ မဝင်တော့ပဲ ခုံးပျံတစ်ချောင်းလုံး ကွေးတက်လာပီး ပလောက် ကနဲ ချော်ထွက်သွားတယ်။ ဆရာမလေးဆီက နာကျင်မှုတစ်ဝက် အားမလိုအားမရတစ်ဝက်ရောလျက်နေတဲ့ အော်သံလေးကြားလိုက်ရတယ်။

အာ!! ကိုဖိုးသက်လေးရာ ... တဲ့

ဒီတစ်ခါထပ်ဖွက်မယ့် သီချင်းလေးရဲ့ရာဇဝင်က (အဲလေ ယောင်လို့) ဟိုဖက်တော့ပစ်က ဟာတွေနဲ့ ရောကုန်ပီ အဟီး။ ဟိုဖက်မှာ လေကန် အာလူးဖုတ်နေတာ များနေပီဆိုလို့ ဒီဖက် ပြန်လှည့်လာတာ ဟဲဟဲ။ အမှန်က ကျနော် ဗီဇ အရ အဲ့လို အရေမရ အဖတ်မရတွေချည်းပဲ တနေကုန် လျှောက်ပြောချင်နေတာဗျ။ ကိုင်းဗျာ.. တန်းလန်းကြီး ပစ်ထား ပေးပီး နှိပ်စက်ထားတာ ပြန်ဆက်ကြပါဦးစို့လား ညီအကိုတို့။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ အီဖေကိုယ်တို့ ချွေးပြန်တဲ့အကွက် ဆိုက်တော့တာပါပဲလား ဆရာတို့ရာ။ ရေလည် တိုင်ပတ် နေတော့တာဗျို့။ ထပ်ပီး ဆရာမလေးရဲ့ အဖုတ်ဝမှာတော့တယ်။ ဖိသွင်းတယ်။ ရမ်ဘိုထိပ်ဖူးတော့မြှုပ်တယ်။ အိကနဲပဲ။ အားနဲ့ထပ်ဖိ ထိုးထည့်လိုက်ရင် ခုံးပျံတစ်ချောင်းလုံး ကွေးကောက်သွားပီး ပလောက်!! ကနဲမြည်သံပေးပီး ချော်ချော် ထွက်ကုန်တာ အဟီး။ ကျနော်အပျိုကြီး ဆရာမလေးခမျာ ကပိုကရိုဆံနွယ်ရှည်ကြီးတွေ ပြေကျနေတဲ့ကြားထဲက ကုတင်ပေါ် ပက်လက် လှန်အိပ်နေရာကနေ တံတောင်ဆစ်၂ဖက်ထောက်၊ အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို တင်းတင်း ကိုက်ရင်း ခေါင်းထောင်ပီး အောက်က အဆီအငေါ်မတဲ့ အပေါက်အလမ်း မတည့်ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စကို အံကြိတ်ပီး ပန်းသွေးရောင် တောက်နေတဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ လှမ်းလှမ်းကြည့်လာပီ။ ကျနော်လည်းကြိုးစားတာပဲဗျ။ မရဘူး။ ခုံးပျံကို ချော်မထွက်သွားအောင် လက်နဲ့ တင်းတင်းဆုပ်ပီး သေချာတော့ပီး ထိုးသွင်းတော့လဲ အမလေး နာလိုက်တာ ကိုဖိုးသက်လေးရာ.. ဆိုတဲ့အော်သံလေး ထွက်လာတာနဲ့ ထပ်မထိုးထည့်ပေးရက်တော့ပဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရပြန်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ထပ်ထည့်ပြန်တော့လဲ ဒီတိုင်းပဲ.. နာလိုက်တာရှင်! ဆိုတဲ့အော်သံလေးကြားတာနဲ့ ဆက် မလုပ်ရဲပြန်ဘူး။ နောက်ဆုံးတော့ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်ပီး ကိုယ်ပါ ကုတင်ပေါ်တက်ပီး ခြေပစ်လက်ပစ်ဝုန်းကန် သူ့ဘေးမှာ လှဲအိပ်လိုက်မိရော။ စဉ်းစားကြည့်ကြပါဗျာ။ ဒီလောက် ချောမောကျက်သရေရှိပီး တောင့်တောင့် ဖြောင့် ဖြောင့် အပျိုကြီးပေါက်စ သန့်သန့်စင်စင်လေးကို စိတ်ရှိတိုင်း ချစ်ခွင့်ရနေတာမှ မအောင်မမြင်ဖြစ်နေတာကိုး။ သူက မလုပ်နဲ့လို့ တွန်းထိုးငြင်းဆန်တာ တစ်ခုမှမလုပ်ဘူးနော်။ ဒါပေမယ့် ဘာလို့မှန်းကိုမသိဘူး သနားစဖွယ်လေး နာလိုက်တာ ကိုဖိုးသက်လေးရာ လို့အော်လာရင် မလုပ်ပေးရက်တော့တာမျိုးဗျာ။ ကျနော်မှာ သူနဲ့မတိုင်ခင်က မမ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးပီး အိပ်လည်း အိပ်ခဲ့ဖူးပီးပါပီ။ လိင်ကိစ္စမှာ မကျွမ်းကျင်ပေမယ့်လို့ အစိမ်းသက်သက်မှ မဟုတ် တော့တာ။ ဒါပေမယ့် မသိဘူးဗျာ ဒီရူပဗေဒဆရာမလေးကိုတော့ တစ်မျိုးပဲ။ မေတ္တာတရားက လိင်စိတ်ကို အနိုင်ယူ ယူနေတာလို့ ပြောရမလားမသိဘူးရယ်။ (ဒီမအေဘေး ချိုကန်း ပလီပြန်ပီလို့ ဆဲချင်လည်း ဆဲကြပါဗျာ) အတင်းကြီး ဆက်မလုပ်ရက်ဘူး။ သနားတယ် အဲ့ဒါပါပဲ။ ဆရာမလေးရဲ့ဘေးမှာ လှဲအိပ်နေရင်းက မျက်နှာလေးကို ဖုံးထားတဲ့ ဆံနွယ်ရှည်တွေကို ဆွဲဖယ်ပီး ငေးကြည့်နေမိတယ်။ မချင့်မရဲဟန်လေးကနေ ကြင်နာ သနားစိတ်တွေယိုဖိတ်နေတဲ့ မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ ကျနော်ကို ငေးနေတဲ့ဆရာမလေးရယ်လေ။ အဝတ်မဲ့ဖြစ်နေတော့တာ အိတ်ထွားကျိုင်းလွန်းတဲ့ ချိုဖူးကြီး ၂လုံးက ထင်းနေတာပဲ ဘေးတိုက်လှဲအိပ်ထားတာတောင် တအားတဲ့ကျမနေဘူး။ ခါးသိမ်သိမ်လေးအောက်မှာ ကားစွင့်တဲ့ တင်ပါးကြီး ဖြူဖွေးနေတာပဲ။ ချက်နက်နက်ကလေးရဲ့ အောက်ခြေမှာက ဆီးခုံအမွှေးခပ်ပါးပါးလေးရယ် အဲ့ဒီအောက်မှာမှ အဆီတဝင်းဝင်းနဲ့ ဖောင်းအိနေတဲ့ အပျိုကြီးအဖုတ်ဖောင်းဖောင်း။

နို့ကြီးတွေကို ချေမွ ဆုပ်ကိုင်ပစ်၊ ဆံနွယ် အရှည်ကြီးတွေကို မွှေးပစ်၊ တင်ပါးကားအိအိကြီးကို ဖျစ်ညှစ် .. အဲ့လိုမချင့်မရဲတွေ အတင်းလုပ်ပစ်လိုက်ပီး ပက်လက်လှန် အိပ်ပီးခဏငြိမ်နေလိုက်မိတယ်။ ကိုယ်ခူးမယ့် ဟန်ပြင် နေတဲ့ စံပယ်ဖူးလေးကို မခူးဆွတ်လိုက်ရတော့ မချင့်မရဲဖြစ်တဲ့ စိတ်တစ်ခုနဲ့ စံပယ်ပင်ရဲ့ အကိုင်းအခက်၊ ရိုးတံတွေကို သိမ်းကြိုးပွေ့ဖက် နှမ်းရှုံ့ပစ်နေမိသလိုမျိုးပေါ့။ (ဟိဟိ မောင်ထင် မောင်ထင်.. အမလေး ငရဲတွေကြီးကုန်တော့မယ် ကန်တော့ပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ :D) ခဏလောက် ကြာတော့မှ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေး ခေါင်းထောင်ထလာပီး ပက်လက် အိပ်နေတဲ့ ကျနော်ကို အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ ငေးကြည့်ရင်း ကျနော်ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ သူ့လက်ချောင်း သွယ်သွယ် လေး တွေနဲ့ စာရေးသလို ဟိုခြစ်ဒီခြစ်လုပ်ပီး ဆော့ကစားနေတယ်။ လိင်ဆာလောင်မှု မပြေပျောက်လို့ နေရထိုင်ရ ခက်နေတဲ့ ကျနော်ကတော့ ကိုယ့်လက်ကို ကိုယ်ခေါင်းအုံးပီး ခပ်တည်တည်နဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို ငေးနေမိတယ်။

ဘာလို့ ဆက်မလုပ်တာလဲ ကိုဖိုးသက်လေး (မပွင့်တပွင့်လေးနဲ့ ရှက်ပဲပဲလေးမေးလာတယ်)
ဆရာမလေး မခံနိုင်မှာစိုးလို့ပါဗျာ(ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးပီး ကျနော်ပြန်ဖြေတယ်)
ဘယ်သူက မခံနိုင်ဘူးလို့ ပြောသလဲရှင်
နာတယ်ဆို?
ဒါနဲ့ပဲ မလုပ်ရက်တော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား
... .. (ကျနော်ခေါင်းငြိမ့်ပြလိုက်တယ်)
ချိုက ကိုဖိုးသက်လေးကို အရိုင်းဆန်လွန်းတဲ့ ဖွတ်တရွတ် ကောင်ဆိုးလေးမှတ်နေတာ သိလား
... .. (ကျနော်ပြုံးပြနေမိတယ်)
တကယ်တမ်း ကျမရဲ့ကိုဖိုးသက်လေးက.. (ပြောရင်း အသံကတိမ်ဝင်သွားရော မျက်ရည်တွေက ပဲနေသေးတယ် ကြည့်နူးနေတဲ့ အပြုံးလေးနဲ့)

ကျမ ကိုဖိုးသက်လေးကို အရမ်း ချစ်မိနေပီကွာ..လို့ အံကြိတ်ထားတဲ့ လေသံလေးနဲ့ပြောရင်း ကျနော် ရင်ဘတ်ပေါ်ကို ပါးအပ်ရင်း ဖိအိပ်လာရော။ ချောမွတ်နေတဲ့ လက်မောင်းအိုးအိလေးနဲ့ကျောပြင်လေးကိုပွတ်ပေးရင်း ကျနော်သူ့ကိုဖက်ထားပေးလိုက်တယ်။ ခဏနေတော့ အပ်ထားတဲ့ ပါးကိုခွာပီး ကျနော်ပါးပြင်တွေကို တရွတ်ရွတ်နဲ့ နှင့်နှင့် သီးသီး နှမ်းတော့တာပဲ။ လက်ထောက်ပီး ကျနော်ကိုဖိုးထားတာဆိုတော့တာ သူ့ချိုဖူးကြီး ၂လုံးက တရမ်းရမ်းနဲ့ ကျနော်ရင်ဘတ်ကို ထိမိနေတာပေါ့။ ပါးတွေကိုနှမ်းပီးတာနဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကျနော်နှုတ်ခမ်းကို သူ့အရင်စပီး စုပ်နှမ်း တော့တာပဲ။ အားရပါးရစုပ်ရုံတင်မကဘူး လျှာချွန်ချွန်လေးလုပ်ပီးထိုးထည့်ပီး လျှောက်မွှေတော့တာ လူကိုယ်

သည်းတုန်အူတုန်ဖြစ်တယ်(နောက်တော့မှ အဲလို လျှာကစားတာ ဘယ်ကတတ်လာတာတုံးဆို ပီး နောက်တောက်တောက် မေးတော့ ရှင်လေရှင် ကျမကို အဲလိုလာလာလုပ်ပီး သင်သင် ပေးထားတာလေတဲ့ ဟီဟီ) ကျနော်လည်း အလူးအလှိမ့်ဖြစ်လာတော့ကာ ကျနော်ရင်ဘတ်နဲ့ထိနေတဲ့ သူ့ချိုပူးထွားထွား ၂လုံးကို လက်တစ်ဖက်နဲ့ ပင့်ကိုင်ထားပီး ချေတော့တာပေါ့။ ကျန်တဲ့လက်တစ်ဖက်နဲ့ ကျောပြင်ကိုပွတ်၊ သူနမ်းစုပ်တာကြမ်းလာရင်ကြမ်းလာသလို တင်ပါး အိအိကို လှမ်းကိုင်ပီး ချေ အဲလိုမျိုးတွေပြန်ဖြစ်လာကြရော။ အရှိန်ပြန်တက်လာကြပြန်ပီဆိုပါတော့ဗျာ။

နှုတ်ခမ်းချင်း နမ်းနေရင်းကနေ အောက်က ထောင်ထလာတဲ့ဒုံးပျံကို မသိသလို ဘာလိုလိုနဲ့ လှမ်းပီး ကိုင်ရော။ ပထမတော့ မရဲတရဲ တုန်တုန်ရီရီရယ်။ နောက်တော့ ခပ်တင်းတင်းပဲ ဆုပ်ကိုင်ထားတော့တာ။ အဲဒီမှာ သူ့လက် အပေါ်က ကျနော်လက်ကို အုပ်ကိုင်ပီး ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လုပ်နည်း ပြပေးလိုက်တော့ သူ သဘောပေါက် သွားတယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ် လျှာကစားရင်း အောက်က ဒုံးပျံလျှောတိုက်ပေးတဲ့ အနေအထားရောက်သွားတယ်။ နဂိုထဲက ရေလည်တင်းထားတဲ့ စိတ်ကြောင့် ဘယ်ကြာကြာခံနိုင်ပါ့မလဲ ကျနော်ပီးချင်လာရော။

အသက်ရှူသံတွေပြင်းလာပီး သူ့နှို့တွေကို ဆုပ်ထားတာ တအားတင်းလာတာကို သတိထားမိ လို့လား မသိဘူး နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နေတာကိုရပ်ပီး ခွာလိုက်တယ်။ မျက်နှာချင်း ကပ်ထားရာကနေ ကျနော် မအောင့် နိုင်တော့ဘူး ဆရာမလေးရာ မြန်မြန်လေး မြန်မြန်လေး.. လို့ ဖီလင် တအားတက်နေတဲ့လေသံနဲ့ပြောမိလိုက်တော့မှ အောက်က လျှောတိုက်ပေးတာ တဖတ်ဖတ်နဲ့မြန်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ဘယ်လိုမှမအောင့်နိုင်တော့လို့ ဟားး ထွက်ပီ ထွက်ပီ လို့ပါးစပ်က အော်လိုက်မိတော့ လက်က လျှောတိုက်ပေးနေလျက်နဲ့ ကိုယ်ကိုမတ်ပီး ထိုင်လျက်နဲ့ အောက်က ဒုံးပျံကို ဆရာမလေး လှမ်းကြည့်နေတုံးမှာပဲ ဖွေးကနဲ ဖွေးကနဲ နေအောင် ကျနော်ဟာတွေက ပန်းထွက်လာပါလေရော လားဗျာ။ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေးနဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ်ဟာ လက်နဲ့ပီးလိုက်ရပေမယ့်လို့ အိစလံဝေသွားအောင်ကို ကောင်းတယ်။ ထွက်လိုက်တဲ့ဟာတွေကလည်း များချက် အဟီး။ သူ့လက်တွေကို အကုန် ပေပွကုန်တာပဲ။ ပန်းထွက် ထွက် လာချင်း သူ့ကိုယ်လုံးလေးက ဆတ်ကန်တောင် တုန်သွားသေးသလိုပဲ။ (အပျိုကြီးက ယောကျ်ားနဲ့ တစ်ခါမှ မတစ်ခါ ဖူးတော့ ဒါမျိုးလည်းမြင်ဖူးတာမှ မဟုတ်တာ ဟီဟီ) လန့်သွားဟန်တူပါရဲ့။

ဝှင်းလုံးချွတ်ချထားတဲ့ သူ့ထမီးလေးကို ယူပီး လက်ကိုသုတ်၊ဒုံးပျံက ရွဲနေတဲ့ ချွပ်ချွပ်တွေကို အကုန် ပြောင်အောင် သုတ်သင်ပေးနေရင်း သုတ်ထွက်သွားပေမယ့် မပျော့မမာ နီရဲရဲတင်းပြောင်နေဆဲဒုံးပျံထိပ်ဖူးကို ဆတ် ကနဲ ပါးစပ်နဲ့ကောက်ငုံပီး ပြုတ်ဆိုကောက်စုပ်ပီး ချက်ချင်း ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တော့ ကျနော်မှာ အလန့်တကြားနဲ့ အံ့ဩ မှင်တက်သွားမိသေးတယ်။ လူလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူးရယ်။ ရှက်ပြီးလေးပြီး နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြလာရင်း...

ဘာလဲ.. မကျေနပ်ဘူးလား ရှင်လည်း ချို့ဟာကို အဲလိုလုပ်တာပဲ ဟွန်း တဲ့ ချစ်စရာလေးဗျာ ကျနော် မှာ မအောင့်နိုင်တော့ပဲ အဟား ကနဲ အော်ရယ်လိုက်ရင်း သူ့ကို အတင်းဆွဲလို့ပီး ဖက်ထားလိုက်မိတယ်။ အဲဒီလို ဖက်ထားရင်း ရင်ခွင်ထဲကနေ ခေါင်းလေးမော့ပီး အတည်အပေါက်နဲ့ မေးလာသေးတယ်။ ကိုဖိုးသက်လေး ချို့တို့ ၂ယောက် အိမ်ထောင်ပြုလို့ဖြစ်ပါ့မလားတဲ့။ ဟမ်! ဘာလို့မဖြစ်တာတုံး ဆိုတော့ ဟိုလေ! ဝင်မှ မဝင်တာ.. ဘယ်လို လုပ်မလဲတဲ့.. ကျနော်မှာ ရယ်လိုက်ရတာဗျာ။ သူကတော့ ဘာရယ်တာလဲ..ဟုတ်တယ်လေ.. ရှင်လေးကလဲ မလုပ်ရက်.. ကျမဟာလည်း အပေါက်ကကျဉ်း.. ထိပ်ဖျားလေးနဲ့တင်နာလိုက်တာ ဘယ်လုပ်ပီး ဘယ်လို ကလေး မွေးကြမတုံးတဲ့။ အတည်အပေါက်နဲ့ ပြောနေတာဗျာ။ ကျနော်မှာ သူ့ကိုဖက်ဖက်ပီး တဟားဟားနဲ့ ကို ဖြစ်ရော။ ခဏ ငြိမ်ကျသွားပီး ဆတ်ကနဲ ကိုယ်လုံးလေးကို တွန့်ပီး ကိုဖိုးသက်လေး.. ရှင့်ဟာကြီးက ကြီးလွန်းတာကော မဖြစ်နိုင် ဘူးလားတဲ့ မေးလာပြန်တယ်။ ကျနော်မှာ မအူမလည် ကလေးမလေးနဲ့ တွေ့နေရသလိုလိုဖြစ်ပီး တဟီးဟီးနဲ့ ဟုတ်ပူး ဆရာမလေးဟာက အပေါက်ပိတ်နေတာ ဖြစ်မယ်လို့ နောက်လိုက်တော့ ဟမ်! ဟုတ်လား တဲ့ အဟီး။

အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒီလောက်ပါပဲ။ အဆုံးစွန်ထိ တွယ်ပီထင်ပီး ဝင်ဖတ်တဲ့ ညီအကို တွေတော့ ဆဲချင်နေကြမလား မသိဘူး။ တကယ့် လက်တွေ့ဘဝနဲ့ အောဇာတ်လမ်းက မတူဘူးဗျာ။ ပထမ အကြိမ်မှာ လျှောကန်ဆိုတာ အာလူးဗျာ။ ၂ယောက်စလုံး အတွေ့အကြုံရှိပီးသားဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့။ တကယ်

တမ်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ကြပီး ဘာမှအတွေ့အကြုံမရှိကြတဲ့ စုံတွဲတွေမှာတော့ မလွယ်လှပါဘူးဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ (ယုံချင်ယုံ မယုံချင်နေ) နောက်ထပ် တစ်လလောက်နီးပါး ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ဖြစ်နေကြရော။ ဖင်တုံးလုံးချွတ်ပီး တစ်ကိုယ်လုံး မမြင်ဖူးတဲ့နေရာ မကျန်တဲ့အထိတော့ အဆင့်ရောက်လာကြပြီဆိုတော့ကာ သူကျနော်ကို လက်နဲ့ လုပ်ပေးတာ၊ နောက်ပိုင်း ပါးစပ်နဲ့စုပ်ပေးတာ၊ ကျနော်ကလဲ ဖုတ်ဖုတ်လျက်၊ အစိစုပ်ပေး .. အဲ့လိုနဲ့ပဲ ၂ယောက်သား စိတ်ဖြေဖြေနေတာပေါ့။ ထည့်တော့ ထည့်ကြည့်ကြတာချည်းပဲ မရဘူးရယ်။ တစ်ပတ်ကို တစ်ခါလောက်တော့ ထည့်စမ်းကြည့်တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အဝတင်ပဲ၊ ထိပ်ဖူးမြှုပ်၊ ထပ်ထိုးထည့်ရင်အော်၊ သနားတော့ရပ်ပစ်လိုက်နဲ့ သံသရာကိုလည် နေတာ ဟီးဟီး။ အဲ့လိုဖြစ်ပီး နောက်နေ့ဆို ဆရာမလေးခမျာ ရေဆေးရင်တောင် အဖုတ်က စပ်ဖျင်းဖျင်းနဲ့ သွေးစလေးတွေ တွေ့တယ်တဲ့။ ကျနော်က ဘာမှမဖြစ်ရဘူး ကျနော်ချစ်သူ ဆရာမလေးက စိတ်ဓာတ်တွေကျလို့ပေါ့။ ကျမ အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်တော့ဘူးလား မသိပါဘူး ဆိုတာချည်းပဲ ညည်းနေတာ အဟီး။ ကျနော်ကတော့ တဟားဟား ပဲ ရယ်နေလိုက်တယ်။ အပျိုကြီးခွတီးခွကျလေးကိုး တကယ်တမ်း ကျနော်လုပ်ချင်ရင် (နာချင်နာ မနာချင်နေ စိတ်မျိုးထားလိုက်ရင်) မဝင်ပဲ နေမလားဗျာ။ ချစ်လွန်းလို့ သနားလို့ပါဆိုနေ ထားလိုက်ပါတော့။

ဘုမသိ ဘမသိ အဆင်ပြေချင်တော့လဲ နေ့ခင်းဖက်ကြီး သူ့ဆီရောက်သွားရင်း ဒိန်ချဉ်သောက်ချင်တယ် ကိုဖိုးသက်လေးရာ လို့ပူဆာလို့ ဒိန်ချဉ် ထွက်ဝယ်ပေးပီး ပြန်ရောက်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း နေ့ခင်း ဖက်ဆိုတော့ သူ့အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်ထဲပေါ့။ မီးဖိုဆောင်အနောက်က တရုတ်စကားပင် အရိပ်အောက်က ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ် ဒိန်ချဉ်သောက်ရင်း ပူးကပ်နေကြရာကနေ ကျနော်က ဘေးမှာထိုင်နေရင်း ချို့ဖူးတွေ ဘာတွေကို လက်ဆော့၊ ဂုတ်ပိုးတွေ နားရွက်တွေကို လျှောက်နမ်းနေတာဗျာ။ ကိုဖိုးသက်လေး ငါဒိန်ချဉ် ကောင်းကောင်း သောက်ပါရစေ .. လက်မဆော့နဲ့ကွာ ဆိုပီး ဟောက်လာတယ်။ အိမ်နောက်ဖေး ဆိုပေမယ့် အနောက်ဖက်မှာ ချုံတွေသစ်ပင်တွေနဲ့ အရှေ့ဖက်က မြင်ကွင်းကိုတော့ မီးဖိုဆောင်က ကွယ်ထားတော့ လုံခြုံတဲ့မြင်ကွင်း ဖြစ်နေတာဗျာ။ သူတုန်းတုန်း လွှတ်နေပေမယ့် ကျနော်က ပိုမိုဆိုးလာတယ်။ အတင်း လျှောက်နှိုက်တော့တာပဲ။

ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲကွာ ဘာညာနဲ့ ပထမတော့ ညောင်သေးတယ် နောက်တော့ ငြိမ်ပီး မသိချင်ယောင်ဆောင် ဒိန်ချဉ်အေးအေးလေးကို တရွတ်ရွတ်နဲ့သောက်ရင်း အနှိုက်ခံနေရောဟီးဟီး။ ဒိန်ချဉ်တစ်ခွက်လည်း ပြောင်ကော တင်ပလင်ခွေထိုင်နေတဲ့ ဆရာမလေးရဲ့ထမီကိုဖြေပီး အဖုတ်ကိုစမ်းလိုက်တာ အရည်တွေလည်းရွှဲနေပီ။ ကိုင်း! ဒိန်ချဉ်လည်းကုန်ပီ ဟိုဒင်းလည်းဖြစ်လာပီ အိမ်ပေါ်သွားကြမလား ကိုဖိုးသက်လေး ..ဆိုပီး မချီမချဉ် ရုပ်ကလေး နဲ့ မေးလာတယ်။ (အဖုတ်လျက် ခံချင်ပီပေါ့လေ ဟီး) အဲ့ဒီအချိန်မှာ ကျနော်က ရေလည်တောင်နေပီဗျာ။ ခုလိုခြံဝင်းထဲကြီးမှာ ပေါ်တင်ကြီး လျှောက်နှိုက်နေရတာကို ဖီးလ်တက်နေတာဆိုတော့ကာ ထမီကို အတင်း ဆွဲလှန်ပစ်လိုက်ကော။ ကိုဖိုးသက်လေး.. ဘာလုပ်တာလဲ သူများမြင်လိမ့်မယ်လို့ အော်ရော ဟီးဟီး။ မရတော့ဘူးဗျာ လူကို စိတ်တအားထလွန်းလိုက်တုန်လာတာ။ ဒါနဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ဆွဲလို့ချ၊ ထမီ ဆွဲလှန်လိုက်တော့ (နေ့ခင်းကြောင်တောင်ခြံထဲမှာ ကြီးနော်) အဖုတ် ဖောင်းဖောင်းကြီး သွားကနဲပဲ။ ဘာမှပြောမနေတော့ပဲ ကျနော်ပုဆိုးကိုဖြေချ ခုံးပျံ မာတင်းတင်း ကိုဆွဲထုတ်ပီး အရည်စို့နေတဲ့ အဖုတ်ဝမှာတော့ပီး အခါတိုင်းလို ဖိသွင်းကြည့်လိုက်တယ်။ အရင်လိုပဲ မျှော်လင့်ထားတာဗျာ။ ထိပ်ဖူးလေးမြုပ်ရုံ ရသေ့စိတ်ဖြေလေးပေါ့။ အဲ့ဒီမှာ မမျှော်လင့်ထားပဲ အဆုံးထိ ပလွတ်! ဆိုပီး ဝင်သွားရောဗျာ။ လူကို ဟာကနဲကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ ခုနက ဟာကွာဘာညာနဲ့ညောင်နေတဲ့ ဆရာမလေးခမျာလေး အီး ကနဲအော်ပီး ကြပ်လိုက်တာကွာလို့ တစ်ခွန်းပဲအော်ပီး ငြိမ်ကျသွားရော။

နှစ်ပေါင်းများစွာသာ ကြာသွားခဲ့တယ် ကျနော်ဘယ်ဖက် ရင်အုံတစ်ခုလုံးဟာ အဲ့ဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်တွေး လိုက်တိုင်း တဆတ်ဆတ် တုန်နေသေးတယ် ညီအကိုတို့ရာ။ နားရွက်တွေ ပါးပြင်တွေဟာ ထူပူ တက်လာတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးလည်း ကတုန်ကယင်ကြီးရယ်။ ခင်ဗျားတို့ စဉ်းစားကြည့်ကြပါ။ အတော်များများသော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အတွေ့အကြုံက ခါးသီးခဲ့ကြတာများတယ်။ သူတို့ချစ်ဦးသူတွေရဲ့ ပထမဆုံး အကြိမ်တွေကို ဆိုလိုတာပါ။

ကွဲပြားတာက ခပ်များများ ၉၀%ဆိုပါတော့။ ကိစ္စပီးတာနဲ့ တဖက်သားမိန်းကလေးခမျာ ငါတော့ အပျို မဟုတ်တော့ပါလားဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းစိတ်တွေ၊ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ နာကျင်မှုတွေ အကုန်ပေါင်းပီး မျက်ရည်ကျတာတို့၊ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပစ်လိုက်တာတို့ ဖြစ်ကြတာချည်းပဲဆိုတာ ကျနော်ကြားဖူးခဲ့တာကိုးဗျ။ ကျနော်နဲ့ ကျနော်ချစ်မြတ် နီးတဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးတို့ရဲ့အဖြစ်အပျက်က အဲ့လိုတွေမှ မဟုတ်ခဲ့တာကိုး။ ဆက်လုပ်လို့မရရင် ရှေ့ဆက် မတိုးတော့ပဲ အောင့်အီးသည်းခံ၊ လိင်ဆာလောင်မှုကို ရှေ့တန်းမတင်၊ အရိုင်းမဆန်ခဲ့မိလို့လားတော့မသိဘူး တကယ်တမ်း အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြတဲ့အခါ အင်မတန် ကြည်နူးရတဲ့အပြင် **"သေတောင်မပေးဘူး"** ဆိုတာလိုဖြစ်ခဲ့ရတာဗျ။ ကျနော် မှတ်မိသလောက်ပြန်ပြောရရင်..

တရုတ်စကားပန်း အပွင့်ဖြူလွှလွှတွေ ငြွေကျထားလို့ မွှေးမြိမ့် ရနံ့လေးသင်းနေတဲ့ အဲ့ဒီကွပ်ပျစ် ကလေးပေါ်မှာပေါ့ဗျာ လေအေးအေးလေးတွေက တဖြူးဖြူးရယ်။ သစ်ရွက် လေတိုးသံတွေက ဆူညံနေတာက လွဲလို့ ခြံဝင်းကြီးထဲ လူသံသူသံတွေ တိတ်လို့။ ကျနော်ချစ်တဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးက ကွပ်ပျစ်ကလေးပေါ်မှာ ပက်လက်ကလေး ဖွေးဖွေးဖြူတဲ့ ပေါင်တံလှလှလေး ပျောင်းကို အတင်း ကားထားပေးတယ်။ ထမီက ခါးအထိ ရောက်အောင် လှန်တက်နေပီ။ အိမ်နေရင်းဝတ် ရှပ်အနက်ရောင်လေးက ကြယ်သီးတွေပြတ်ပျက်ထွက် ဝါဝင်းဝင်း ချိုဖူးကြီးတွေက တစ်ခြမ်းစီပေါ်လို့။ သူ့ပေါင်ကြားထဲမှာ ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်ထားတဲ့ ကျနော်မှာ အောက်ပိုင်းဗလာနဲ့ .. အရည်တွေရွှံ့နစ်နေတဲ့ အပျိုကြီးပေါက်စလေးရဲ့ အဖုတ်ဖောင်းအိအိလေးထဲ စီးစီးပိုင်ပိုင် ထိုးခွဲ ဝင်ရောက်နေတဲ့ ခုံးပျံ့မာတင်းတင်းနီရဲရဲကြီးရဲ့ အဝင်အထွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူလိုက်၊ ဆရာမလေးရဲ့ ခါးကျင်ကျင်လေးကို လက် ဖက်နဲ့စုံကိုင်ထားရင်း ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်ကို ဖြေးဖြေးလေးပဲ လုပ်နေမိတာပေါ့ဗျာ။

လင်းလင်းချင်းချင်း နေ့လည်ခင်းကြီးမို့ မူလက တစ်ယောက်ယောက် တွေ့သွားမလားဆိုတဲ့ စိုးထိတ် တဲ့စိတ်က ပယောက်စလုံးမှ ရှိတော့ဟန် မတူတော့ဘူး။ ခြံထဲ လူဝင်လာရင်တောင် ကိုယ်က အရင်အသံ ကြားရပေမယ့် ကိုယ့်ကိုမမြင်နိုင်တဲ့ မီးဖိုဆောင် အကွယ်လေးမှာပါဆိုတဲ့ စိတ်အပြင် အောင်မြင်တော့မယ် ဆိုတဲ့ စိတ်က ကြီးစိုးထားပီမို့လား မသိဘူး အသံထွက်ပီးကို ညည်းညူနေကြတာဗျ။ ဟား... ဆိုတဲ့ လေမှုတ်ထုတ်သံရယ် ... ရှိ... ဆိုတဲ့ လေရှူသွင်းသံတွေဟာ ပယောက်စလုံး ဆီကနေ အကျယ်ကြီးပဲထွက်ကုန်ကြပီ။

ဆ..ဆရာမလေး!! နာလားဟင် နာရင်ပြောနော်
တစ်...တစ်ဆိုဆိုကြီး ကိုဖိုးသက်လေးရာ!! ချိုလေ.. ချို မောလိုက်တာ သေမလိုကြီး ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူးဟာ အင်း... (ပက်လက်ကလေးလှန်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းလေးကိုကိုင်ထားတဲ့ ဆရာမလေးက တုန်တုန် ရီရီနဲ့ပြန်ပြောလာတယ်)

ဝင်တယ်သိလား အဆုံးထိ.. အိနေတာပဲ အထဲမှာ.. ဖူး... !! (ကျနော်အဲ့လိုပြောလိုက်တော့ အသာလေး ခေါင်းထောင်ထလာပီး အောက်ကိုလှမ်းကြည့်တယ် အရည်တွေနဲ့ပြောင်လက်နေတဲ့ ကျနော်ခုံးပျံ့က ဖြေးဖြေးချင်း သူ့အဖုတ်ထဲဝင်လိုက်ထွက်လိုက်)

အဟင်း... !! မနာဘူး .. ဒါပေမယ့် တစ်ဆိုဆိုကြီးနဲ့ မောလာပီ ချို ငိုချင်သလိုလိုဖြစ်လာတယ် ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ် .. အမေ .. ဘယ်လိုကြီးမှန်းမသိဘူး ကိုဖိုးသက်လေးရာ

နည်းနည်းလေး မြန်ကြည့်မယ်နော်.. မခံနိုင်ရင်ပြောနော် ဆရာမလေး(ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ဆီးခုံချင်း ရိုက်သံ ဖန်းကနဲထွက်လာတဲ့ အထိ ပျက်လောက် ခပ်သာသာဆောင့်လိုက်မိတယ်)

အင်း... ရှိ...

ပထမဆုံးအကြိမ် အားပါပါ အဆောင့် ိုး ခံလိုက်ရလို့လားမသိဘူး အလန့်တကြားလေးနဲ့ သူ့ခါးကျင်ကျင်လေးကို စုံကိုင်ထားတဲ့ ကျနော်လက်ဖျံတွေကို လက်နဲ့ဖမ်းဆုပ်လာတယ်။ နာများ နာသွား ရှာလေ သလားလို့ စိုးရိမ်သွားတဲ့ ကျနော်က သူ့မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်လိုက်တော့ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ပြတ်ထွက်မတတ် ကိုက်ထားရင်း ခေါင်းငြိမ့်ပြတယ်။ (ဘာမှမဖြစ်ဘူး မနာဘူးပေါ့လေ) အဲ့ဒါအပြင် ကျနော်လက် ဖက်စလုံးကို ဆွဲယူ သွားပီး ရုပ်အင်းကျီ ဟပြီထဲထိုးထည့်ပေးတယ်။ ချိုဖူး အိစက်စက်ကြီး အပေါ်အုပ်ပီး ကိုင်ခိုင်းထားတာ။ အင်းကျီ

ရင်ဘတ် ဟပြီထဲကနေ ဘရာပျော့ပျော့ကို လိမ္မော်သီးအခွံနွာတဲ့အခါ လှန်သလို ဆွဲချပြီး လက်၂ဖက်နဲ့ အုပ်ကိုင် ထားရင်း နို့သီးခေါင်း သေးသေးလေး၂ခုကို လက်ညှိုးလက်မနဲ့ညှပ်ပြီး လှည့်ပေး ချေပေးရင်း အောက်က ပုံမှန်လေး ဆက် ဆောင့်နေလိုက်တယ်။

မိန်းမ အတွေ့အကြုံ အတန်ငယ်ရှိခဲ့ဖူးပြီဖြစ်တဲ့ ကျနော်အတွက် ဒီအခြေနေဟာ အစစအရာရာ အဆင် ပြေသွားပီဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်ပီ။ ပေါင်ကြား၂ခုထဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ထားရင်း နို့လုံးကိုစုံဆွဲပြီး ဖြေးဖြေးချင်း ဆောင့်တဲ့အရှိန်ကိုတင်တော့တာပဲ။ ထစ်ထစ်ထစ်ထစ်အရသာနဲ့ စီးကနဲစီးကနဲဝင်ဝင်သွားတာဘယ်လို အရသာ မှန်းကို မသိပါဘူးဗျာ။ ၁၀မိနစ် ၁၅မိနစ်လောက်ကြာလာတော့ အတော်ကြီးကို အဝင်အထွက်က အဆင်ပြေသလို ငြိမ်ငြိမ်ညောင်းညောင်း ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ်မဟုတ်တော့ပဲ ကြမ်းလာတော့တာပေါ့။ သိပ်တောင် မကြမ်းလိုက်ရပါဘူး ဗျာ။ အတင်း ကော့လှန်တက်သွားတယ်။ အမေရေ!! လို့အတင်းအော်လာတယ်။ ပက်လက်အိပ်ထားရာကနေ ရုန်းကန် ပီး အတင်း ထထိုင်ဖို့ကြိုးစားလာတယ်။ ဘာလဲဆိုတာ သိလိုက်တဲ့ ကျနော်က အတင်းရုန်းပီး ထထိုင်မလိုလိုတွေလုပ်၊ ကပေါက်တိ ကပေါက်ချာ အော်သံတွေ ထွက်လာတဲ့ ဆရာမလေးအပေါ် မှောက်အိပ်ချပစ်လိုက်တော့တာပဲ။ ကျနော် ကိုယ်လုံးနဲ့ အတင်း ဖိထားတာကိုတောင် တွန်းထိုး ရုန်းကန်နေတာ (သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်မိနေမှန်းတောင် သိပုံ မရ တော့ဘူး ထင်တယ်) ကိုဖိုးသက်လေး... ကိုဖိုးသက်လေး... ဆိုတာတွေပဲ ဆက်တိုက်ရွတ်နေတာဗျာ။ ပေါင်၂ချောင်းနဲ့ ကျနော်ခါးကိုလည်း အသေညှစ်ပီးလိမ်ထားတော့တာ။ ဒါတင်မကဘူး ကျနော်ခုံးပျံ့ကိုလည်း အထဲက ညှစ်ထားချက်က တင်းကြပ်နေတာပဲ။

အဲ့ဒီတော့မှ မပီးအောင်စိတ်ကို အတင်းထိန်းထားတဲ့ ကျနော်လည်း မရတော့ဘူး စိတ်ကို လျှော့ချ ပစ်လိုက်ပီး ဆရာမလေးနဲ့ ဂျိုင်းအောက်ကနေ လက်၂ဖက်ကိုလျှို ပုခုံးလေးကို စုံကိုင်ပီး (သူ့ပေါင်၂ချောင်းနဲ့ အညှပ်ခံ ထားရတဲ့ကြားထဲကနေ) ကြိတ်ကြိတ်ပီး တစ်ချက်ချင်းပဲ ကလော်ဆောင့်လေးဆောင့်ရင်း ၄-၅-၁၀ချက်အတွင်း မှာ ကို အဖုတ်အတွင်းသားနံရံနုနုလေးတွေရဲ့အထိအတွေ့ရဲ့ အရသာရှိမှုကိုခံစားရင်း ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ တစ်ကိုယ် လုံး အကြောတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်တက်သွားတဲ့အထိ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ အရည်တွေ ကုန်သွားပီဆိုတာ သိနေ လျှက်နဲ့တောင် အဖုတ်ထဲခုံးပျံ့တပ်ထားလျက် တဖီဖီနဲ့ညှစ်ညှစ်ထုတ်နေမိတုံး။

အပေါ်မှာရေးခဲ့သလိုဗျာ သူများတကာတွေများ ဒီအချိန်ဆို မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက် ဇာတ်လမ်း တွေ ဖြစ်နေလောက်ပေမယ့် ကျနော်နဲ့ရူပဗေဒဆရာမလေးတို့အခြေနေက တစ်မျိုးရယ်။ ၂ယောက်လုံး ကျေနပ်တဲ့ အဆင့် ထိ ကံကောင်းထောက်မစွာနဲ့ ရောက်သွားကြပီနော်။ ပီးလဲပီးသွားကြပီ။ လူမြင်နိုင်တဲ့ နေရာကြီးမယ် သောင်းကျန်း ရင်း ဖြစ်သွားကြတာ။ အဲ့ဒီမှာ ခုံးပျံ့ကလည်း ဒေါသတကြီး ပန်းထုတ်လိုက်ရပီးတော့ နည်းနည်း ပြန်ပျော့လာပီ လုံးဝကြီးတော့ အယောင် မလျော့သေးဘူး။ အဲ့ဒါကို ၂ယောက်စလုံးက မချွတ်ချင်ဘူးရယ် အဟိ။ ကျနော်က မှောက်အိပ်နေရာကနေ ပါးလေးကို ရွတ်ကနဲနမ်းပီး ထထိုင်ဖို့လုပ်တယ်နော် သူက အတင်းဖက်ထားတယ် မထနဲ့ဦးပေါ့။ ကျနော်လည်း စိမ်ထားပီး ဖိမိခံနေလိုက်တယ်။ နောက်တော့မှ သူလည်း တွေးမိမယ် ထင်တယ်.. မဟုတ် သေးပါဘူး လူမိနိုင်တဲ့အနေအထားကြီး ထမှဖြစ်မယ်ဆိုပီး သူက ကျနော်ကို တွန်းပီးထဖို့ လုပ်ပြန်တယ်။ ကျနော်က အတင်းဖိထားပြန်တယ်။ နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ်ပီး အောက်က၂ချက်ခုချက်လောက် ညှောင့်လိုက်သေးတာဟီး။ ပီးတော့ မျက်နှာချင်းခွဲ၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်ပီး ပြုံးပြနေကြတာဗျာ။ အောင်ပီ အောင်ပီ ပေါ့လေအဟိ။ ကိုင်း ခင်ဗျားတို့ဘယ်လိုမြင်လဲ? ပျော်စရာကြည်နူးမကောင်းဘူးလားဗျာ။

ကျနော်ဘဝမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီးရှိခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ။ အင်မတန် မျှော်လင့် တောင့်တနေတဲ့ အရာတစ်ခုခုကို ရလိုက်တာမျိုးတွေအပြင် သေတွင်းကလွှတ်ခဲ့တာမျိုးတွေလည်း တစ်ပုံကြီးပဲ (ဥပမာ ပြောရရင် အဲ့ဒီခေတ်ကနာမည်ကျော် ရှမ်းသင်္ကြန်တစ်ခုမှာ မူးမူးနဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကွက်ထဲ ရေလာကစားတဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ် ကိုကိုတွေ မူးရူးပီး အမျိုးသမီးတွေကို လက်သရမ်းတာကနေ အုပ်စုလိုက် ခုတ်ကြထစ်ကြ၊ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြရင်း ကျနော်နဲ့ လုံးထွေးနေတဲ့ ကိုကိုက ရင်ဘတ်ပေါ်တက်ထိုင်ပီး ထိုးတာခံနေရတော့ မနိုင်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာရိပ်မိပီး

လက်ပစ်ပစ်ပစ်ကိုဖြတ်ပစ်လိုက်တယ်.. ကျနော်ကိုလည်းမလွှတ်ဘူးအဟီး လက်ပစ်ပစ်ပစ်က ပြုတ်သွားပီ..လက်က ညှစ်ထားတာကို လွှတ်ပစ်လိုက်လို့ကတော့ ဥယျာဉ်လုံးအသေပဲ.. နှစ်ဖက်လုံးက လူတွေလည်း ပြေးကုန်ပီ.. ကုသိုလ် ကံ အကြောင်းတရားလေးကြောင့်သာလျှင် မသေခဲ့တာပေါ့ဗျာ) မဆိုင်တာတွေ လျှောက်အာလူးဖုတ်မိပြန်ပီ အဟီး။ ပြောချင်တာကဗျာ အဲ့လို တစ်စက္ကန့်အတွင်း သေသွားနိုင်တဲ့ အခြေနေက ကံကောင်းထောက်မပီး လွှတ်ခဲ့တာမျိုးတွေတုံးကတောင် စိတ် သိပ်မလှုပ်ရှားသလိုလိုပဲ။ ခုလို ကိုယ်ချစ်တဲ့ ဆရာမလေးနဲ့ အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်သွားတဲ့ အရသာက တစ်ဘဝလုံးမှာကြုံခဲ့တဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေထက် အပိုကြီးသာနေတယ်ဗျာ။ ကျနော် ပြောချင်တာ ညီအကိုတို့ သဘောပေါက်မလားတော့ မသိဘူး အဟီး။ နားမလည်ဘူးဟ နင့်ဟာက မဆီမဆိုင်ကြီးလို့ ပြောမယ် ဆိုလည်း ကျနော် မရှင်းပြ တတ်တော့ဘူး။ ဆိုလိုချင်တာက ဘဝတစ်ခုလုံးမှာ အဲ့ဒီတုံးက ကွပ်ပျစ်ပေါ် ဖြစ်ခဲ့တာလေးလောက် ဘယ်အရာကမှ ကျနော်ကို ပိုမိုတဲ့ စိတ်မလှုပ်ရှားမှု မပေးနိုင်တော့ဘူး အဲ့လိုဗျာ။

ချိုကန်းတို့ထုံးစံအတိုင်း ချော်တောငဲ့မိသွားပြန်ပီ ချောဒီး။ ဆက်ပြောမယ်။ တော်တော်ကြာတော့မှ အပျိုကြီးဖုတ်ဖုတ်နဲ့ သန်မြန်ဆီချာတိတ်လေးရဲ့ဒုံးပျံဂဟေ ဆက်ထားတာကို ဆွဲချွတ်ပစ်ကြတယ်။ အဝတ်တွေ ဘာတွေကို နေသားတကျ ဝတ်ပီးတော့မှ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ယောက် ဖက်တွယ်ထားရင်း တရုတ်စကားပင် ပင်စည်ကို မှီပီး ထိုင် ပြီးချိုချိုမျက်နှာပေးလေးတွေနဲ့ **"မောင်မောင်မမချစ်မ"**(အောဝတ္ထုနာမည် ဟီး) ဂိုက်ပေးလေးတွေနဲ့ သာယာနေကြတာဗျ။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိတာ။ ပျော်နေကြတာပေါ့လေ။ ဘယ်လိုနေလဲ ဘာညာပေါ့။ အပြန် အလှန် ဗျူးနေကြတာ။ ဥယျာဉ်စလုံးက စိုးရိမ်နေတဲ့ပုံရယ်ဗျ။ သူများငါ့ကို ကျေနပ်ရဲ့လား ဆိုတာမျိုး (တကယ်ချစ်တဲ့သူတွေက အဲ့လိုပဲထင်ပါရဲ့ဗျာ)

ဆရာမလေး .. ဘယ်လိုနေလဲဟင် ကောင်းလားဗျာ?
ဟီး သိပ္ပံလေ ငိုချင်သလို ရယ်ချင်သလိုကြီးရယ် မောတာဟာ.. ကိုဖိုးသက်လေးကော
ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဟောဟဲ ဖြစ်နေတာလေ ဟိ(ဟောဟဲဆိုတာကို လျှာလေးထုတ် ရင်ဘတ်လေးဖိပီးလုပ်ပြနေတယ်
သေချင်းဆိုးမလေး ဟားဟား)

ဟား (စိတ်ယားလာလို့ ဟားကနဲအော်ရင်း အတင်းဆွဲဖက်ထားလိုက်မိတယ်) ဆရာမလေး
ကကော ဘာထူးလို့လဲ အတင်းရုန်းပီး ထထိုင်လာတာလေ အဲ့ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်?

လုပ်လုပ်လုပ်လုပ်ကြီးဟာ **"အာကာတ"** ထဲရောက်သွားတာလိုလိုကြီး (အာကာသလို့
ပြောချင်တာ သူက "သ" သံ မထွက်တတ်ဘူး အဟီး)

အမယ် အာကာသ ထဲရောက်ဖူးသလိုလို ဟားဟား
ကိုဖိုးသက်လေးနော် ဟွန်း (ကျနော်လက်မောင်းကို ရှက်ပြီးလေးပြီးစိစိနဲ့ ထုလာတယ်)
အရမ်းပျော်တာပဲဆရာမလေးရာ
တူတူပဲ (ပြောရင်း ကျနော် ရင်ခွင်ထဲ အတင်းတိုးဝင်လာတယ်) ကိုဖိုးသက်လေး ကျမ ရှင့်ကို
ရှင်နဲ့တူနဲ့ စာတတ် ပေတတ် ဖဲသမားသေးသေးလေး မွေးပေးမယ်သိလား အဟိ
ဟင့်အင်း မလိုချင်ပူး
ဟမ်! ရှင်နော် ချို့ကို အပျော်ကြံတာလား ဒါဆို အု!! (စွာတာတာအသံလေးကို လက်ဖဝါးနဲ့
လှမ်း ပိတ်ပေးလိုက်တာ)

ကျနော်က ဆံပင်နက်နက်ရှည်ရှည်လေးနဲ့ စွာတေးမလေးပဲလိုချင်တာ.. ပါးဖောင်းဖောင်း
အသားဖြူ ဆွတ်ဆွတ်.. မျက်နှာထားက မာမာ ကျနော်ကိုပိတ်ပိတ်ဟောက်တဲ့.. ရူပဗေဒဆရာမသေးသေးလေး
အဲ့ဒါမျိုး လေးရရင် သေပျော်ပါပီဗျာဟီး

ဟေ့အေး! မရဘူးဟာ ဖဲသမားသေးသေးလေးပဲမွေးမယ်
ရူပဗေဒဆရာမသေးသေးလေးပဲ ယူမယ်
မရဘူး!
ရဒလယ်!

အဲ့လိုအချို့အချင်းချင်းနဲ့နေကြတုံးမှာပဲ ကျောင်းဆင်းတဲ့ သံချောင်းခေါက်သံကြားလိုက်ရတယ်။ ကျောင်းက မလှမ်းမကမ်းမှာကိုး။

သူတပည့်မလေးတွေပြန်လာတော့မယ်လေ။ ဂယောက်သား အချစ်နုလံ ထနေရာကနေ ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ရတယ်။ အမှန် ကတော့ ဘယ်ခွာချင်ကြပါ့မလဲဗျာ။ ပြန်ချင်ဘူး ဆရာမလေးရာလိုပြောတော့ ကျမလည်းရှင့်ကို ပြန်လွှတ်ချင် ဘူးရယ်လို့ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ပြောရင်း.. ညဖက်ကြရင် တိတ်တိတ်လေး ဟိုးအရင်ကလို ပြန်လာခဲ့မလားတဲ့ အပြီး ချို့ချို့လေးနဲ့ပြောလာတယ်။ ဟိုဒင်းလုပ်ရမှ လာမယ် လို့ပြန်ဖြေလိုက်တော့ ဟွန်း!! ဆိုပီး မျက်စောင်းက ထိုးလိုက်သေး တယ်ဟိ။ ပီးတော့မှ ရှင့်ကို ညဖက်ခေါ်ပါတယ်ဆိုမှ ဘာလုပ်ချင်တယ်ထင်လို့တုံးတဲ့.. အဲ့လိုပြောပီး ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ မျက်နှာ လွှဲထားတယ်။ ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေတဲ့ မျက်နှာလေးက ပန်းသွေးရောင် တောက်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဒါပဲကွာ .. လစ်တော့ သူများမြင်ကုန်မယ် ချို့ ရေသွားချိုးတော့မယ် ပြန်တော့လို့ လှမ်းပြောပီး လှစ်ကနဲပြေးသွားတယ်။ ကျနော်လည်း ပွဲဦး ထွက်မှာ ပိုလန်ကို သိမ်းလိုက်နိုင်တဲ့ ဂျာမန်နှုတ်ခမ်းမွှေးကြီးရဲ့ စတိုင်နဲ့ ရင်ကိုကော့ခေါင်းကိုမော့ပီး အိမ်ကို သုတ်ချေ တင် လာခဲ့တယ် (ဒူးတော့ နည်းနည်း ချောင်ချင်နေတယ် ဟီးဟီး) အိမ်ခဏပြန်ပီး မျက်နှာပြ အလုပ်တွေကူလုပ် လိုက်ဦး မယ်ဗျာ။ ဒီနေ့ညဖက် ဆရာမလေးဆီပြန်သွားရင် တိုက်ပွဲတွေနဲ့ရင်ဆိုင်ရဦးမှာမလား။ စစ်ဦးဘီလူးဆိုတာကိုး။ အချစ်ဒုတိယကမ္ဘာစစ်က ခုမှစမှာလေဟဲဟဲ။

ကိုင်း! ညီအကိုတို့ သူများတွေကတော့ အပျိုရည်ပျက်ပျက်ချင်း ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် မသိဘူး။ ချို့ကန်းတို့ ရူပဗေဒဆရာမလေးတို့တုံးကတော့ မနာမကျင်၊ မကွဲမပြီနဲ့ ကြည်နူးစရာ ဘယ်လို ကောင်းတယ် ဆိုတာလေး ဆက်ရေးပြပါဦးမယ်။ ဘာလို့ဆို အဲ့ဒီညက ပထမဆုံးအကြိမ် ဆရာမလေးနဲ့ တစ်အိပ်ယာထဲ အိပ်မိခဲ့တာ ကိုး။ ကျနော်အတိကျလေး စိကာပတ်ကိုးရေးပြပါဦးမယ်ဗျာ။

ခင်ဗျားတို့ကိုချစ်တဲ့ မောင်ချိုကန်း

တကယ်တမ်း ပြောရရင် အဲ့ဒီတုံးက ကျနော်အသက်ကလေးမှ ၂၀မပြည့် တပြည့်ရယ်ဗျာ။ ဆရာမ လေးက ၂၆-၂၇ ထင်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် တခြားသူတွေလို သမီးရည်းစားဖြစ်ကြ ချစ်ကြပြုကြလောက်တင် မကဘူးရယ်။ ကျနော်ပြောခဲ့သလိုပဲ သူက ခပ်ထက်ထက် စွာစွာရှုတင်းတင်း အရှက်အကြောက်ကြီးတဲ့ ဆရာမလေး၊ ကျနော်က ခပ်ဆိုး တေတေနဲ့ လူရမ်းကားလေး.. အဲ့လိုအခြေနေတွေကနေ ချစ်မိခဲ့ကြလေတော့ကာ အရူးအမူးဆိုကြပါတော့ဗျာ။ ငယ်ရွယ်မိုက်မဲတဲ့ အရွယ်မို့လား မသိဘူး ဆရာမလေးကို ချစ်မိပီဆိုတာနဲ့ ရချင်နေတာဗျာ။ ရချင်တယ်ဆိုတာ တစ်ခါထဲ အိမ်ထောင် ကျပစ်ချင်တာပြောတာ။ သူနဲ့ကျနော် ချစ်သူဖြစ်ပီဆိုကထဲက အဘွားတို့၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့ကို ပေါ် တင်သွား ပြောထားတာမျိုး။ ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေနဲ့ သားသားနဲ့ ချစ်နေကြပီလို့ ဟိဟိ။ ဘယ်သူကယုံမှာတုံး။ ဟဲ့ အရူး နင်ဖြစ်ချင်တာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ သူများ သိကွာကျနေမယ်တဲ့ ဟီး။ ဟိုကဖြင့် ရုပ်ချော ပညာတတ် ဆရာမလေး လာကြောင်းလှန်းတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိတွေကို ပုံလို့ နင့်လို အော့ကြောလန် ကလေးပေါက်နစကိုများ စဉ်းစား နေပါဦးမယ် ဆိုလား။ မယုံရင်လည်းပီးကော ကြည့်ထားလိုက်ပါ တနေနေတော့ မိန်းမ လိုက်တောင်းပေးဖို့ ပြင်ထားကြ ပါလို့ ရာဇသံ ပေးထားလိုက်တယ် အဟိ။ အဲ့ဒီနောက်ပိုင်းကျနော် အမူအရာတွေက ထူးခြားလာတာကို အိမ်သားတွေ သတိပြုမိလာတယ်။ ကိုရွှေဘနဲ့ပေါင်းပေါင်းပီး တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု မကောင်းတာတွေ လျှောက်လုပ်ကြတာတွေကို လျှော့လာတာမျိုး (အသုဘဖဲဝိုင်းတို့၊ အရက်ဆိုင်တို့ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မသွားဖြစ်ကြတော့ဘူး)

ထစ်ကနဲရှိ ပွဲဆူတတ်တဲ့ အကျင့်တွေ ဖျောက်စပြုလာတာမျိုး၊ ကျနော်မူလဗီဇက ကိုယ်နဲ့ဆိုင်ဆိုင် မဆိုင်ဆိုင် မတရားဘူးထင်ရင် ဝင်ဝင်ပါတယ်ဗျာ။ **Don Quixote**: ဝတ္ထုထဲက ပေါတောတော သူရဲကောင်းပေါ့လေ။ ဥပမာ ပြောရရင်ဗျာ ညဖက်မြို့လယ်ခေါင်မှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်ကမှန်းမသိတဲ့ကောင်တွေကအတင်း ဂျစ်ကားပေါ် ဆွဲတင်နေတာမြင်တော့ ဟော့ရောင်တွေ ကောင်မလေးကို လွှတ်လိုက်ပေါ့ ဟီး။ ရုပ်ရှင်ထဲကအတိုင်းဆို

နောက်ယှက်နေတဲ့ကောင်တွေနဲ့ ကျနော်နဲ့ ချကြနက်ကြ၊ ကောင်မလေးက အမလေး ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ အကိုရယ် ဘာညာပေါ့။ တကယ်တမ်းကြတော့ အဲဒီကောင်တွေနဲ့ ကျနော် ပြဿနာ တက်ပီဆိုတာ မြင်သွားကြတာနဲ့ ကျနော် ဘော်ဒါ တွေက အုပ်စုလိုက်ဝိုင်းလာ၊ ဆော်ကြချကြတွေဖြစ်၊ သူတို့ဂျစ်ကားပေါ်ဆွဲတင်နေတဲ့ ကောင်မလေးက ဈေးငြိမရတဲ့ ဖာသယ်မ ဖြစ်နေ၊ တစ်မြို့လုံး သတင်းပျံ့သွားတဲ့ အခါ ဖိုးသက်တို့ကောင်တွေ ဖာသယ်မ လုရင်း မြို့လယ် ကောင်မှာ ရိုက်ကြတယ်ပေါ့ အဲဒါမျိုးတွေပျံ့ ဟီး။ အဲလိုမျိုးတွေဖြစ်လာရင်လည်း မဖြေရှင်းဘူး မင့်တို့ဖာသာ ထင်ချင်သလို ထင်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ရယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂွတိုက်ချင်တဲ့ အရွယ်လေးကိုးဗျာ။

တကယ်တော့ အဲဒီတုန်းက ကျနော်ဟာ မြင်းရိုင်းတစ်ကောင်ပဲ။ ဆင်ခြင်တုံတရား ပြည့်ဝမီး အကိုင် အတွယ် တတ်တဲ့ ဂျော်ကီဆရာမလေးနဲ့တွေ့ပီးတဲ့နောက်မှာ ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့တာပေါ့။ ရေစက် ပြင်ပေးရင်း ချစ်သူစဖြစ်ခဲ့ရတဲ့နေ့ကစပြီး ဆရာမလေးကို ဇနီး တော်ချင်တယ်ဗျာလို့ တောင်းဆိုလိုက်တိုင်း ပြုံးစိစိနဲ့ ဖဲရိုက်ကျွေးမှာလား ကိုဖိုးသက်လေးဆိုပီး ဇာတ်လမ်းစလောတော့တာဗျ။ ဟိုဟာမလုပ်နဲ့ ဒါမလုပ်နဲ့ တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူးနော်။ မထိတထိနဲ့ သူဖြစ်စေချင်တဲ့အခြေနေ ရောက်အောင် ပဲ့ပြင်သွားတာ။ ကျနော်တို့က မိရိုးဖလာ ကုန်သည် တွေဆိုတော့ အိမ်အလုပ် ပွဲရုံအလုပ်တွေကို အသားကုန် ဝင်လုပ်ပီး ကြိုးစားတော့တာကိုး။ ပိတ်ထားတဲ့ ကျောင်း ပြန်ဖွင့်မဖွင့်ဖို့ကလည်း မရေရာတော့တဲ့အချိန်ဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ဆိုတဲ့စကားလုံးကိုမေ့ထားလိုက်ပီ။ အိမ်အလုပ်တွေ အကုန်တတ်ကျွမ်းပီး ငါ့ခြေငါ့လက်ဖြစ်တဲ့နေ့ မိန်းမ ယူမယ်ပေါ့ဗျာ။ ကျမရဲ့ကိုဖိုးသက်လေးက တော်လိုက်တာရှင် လိမ္မာလာပီကော ဆိုတဲ့စကားလေးရယ် ဒါမှချို့ကောင်လေးဆိုပီး အတင်းဖက်ထားရင်း မွေးမွေး ပေးတာလေးနဲ့တင် လူက မြှောက်တက်နေပီဆိုပါတော့။ အဲလိုအခြေနေတွေကြောင့်ပဲ ကျနော်ကို အလိုလိုက်လာရာ ကနေ အပေါ်ပို့စကားပြောခဲ့သလို လက်လွန်ခြေလွန်အဆင့်ထိ ရောက်လာတာလို့ဆိုရမယ် ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ကာ သူများသမီးရည်းစားတွေနဲ့ မတူတာတွေဖြစ်ကုန်တယ်ဆိုပါတော့။ မတူဘူးဆိုတာက ဒီလိုဗျ။ အတော်များများသော စုံတွဲတွေပထမဆုံးလိင် ဆက်ဆံဖူးစဉ်က ကျနော်တို့ပြောသလိုတွေ မပြောဖူးထင်တာပဲ။

ကလေးမွေးမယ်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာတွေလေ။ ချစ်ကြ ကြိုက်ကြ ကလူကျီစယ်ကြရင်း ဖိုမသဘာဝ အရ လိင်ဆက်ဆံဖြစ်သွားကြတယ် ဆိုတာလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တာပဲ။ ကျနော်နဲ့ရူပဗေဒဆရာမလေးတို့ ပထမဆုံး အကြိမ်ဖြစ်ခဲ့စဉ်က အဲလိုတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။ ကလေးတွေ ဘာတွေ မွေးချင်နေကြတာ အဟီး။ ဘယ်လိုကြီးမှန်း မသိဘူး။ သူက ကျနော်နဲ့တူတဲ့ ခပ်ဆိုးဆိုး သားလေးလိုချင်၊ ကျနော်က ရူပဗေဒဆရာမလေးနဲ့တူတဲ့ သမီးလေးလိုချင် အငြင်းတွေတောင် ပွားကုန်ကြတာဗျာ။ အောင်အောင်မြင်မြင် ပထမဆုံးဖြစ်သွားတာနဲ့တင် ကြည်နူးပီး စိတ်ကူးတွေ ယဉ် ကုန်ကြပီ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးရယ်။

ချော်တောငဲ့ရရင် အတ္တဘဝမှန်ဝါဒီ တွေပြောတဲ့ "ဖြစ်တည်မှု" မတူဘူး ဆိုတာဗျာ .. လူနဲ့ အရာဝတ္ထု တွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှုက ကွဲပြားတယ်။ ဥပမာ ဓားတစ်ချောင်းကို ထုမယ့် ပန်းပဲဆရာဟာ မလုပ်ခင် ဓားရဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ကို အရင်တွေးတယ်။ ဘယ်အရွယ်အစား၊ ဘာပုံစံ၊ ဘယ်လို သံအမျိုးအစားနဲ့ လုပ်မယ်ပေါ့။ အဲလို ယူဆ ချက်က အရင်လာပီးမှ ဓားတစ်ချောင်းဆိုတာ ဖြစ်တည်လာတာ။ လူတွေမှာတော့ အဲလိုမဟုတ်ကြဘူး။ လူယောကျ်ားနဲ့ မိန်းမ လိင်ဆက်ဆံကြတယ်။ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ အရင်မတွေးဘူး လိင်စိတ်သက်သက်နဲ့ လိင်ဆက်ဆံရာကနေ လူသားတစ်ယောက် ဖြစ်တည်လာတယ်။ အဲဒီမှာ အနှစ်သာရနဲ့ဖြစ်တည်မှု ကပြောင်းကပြန်ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် လူနဲ့ အရာဝတ္ထုတွေရဲ့ ဖြစ်တည်မှု ကွဲတယ် ဘာညာပေါ့။ (သေချာတော့ မမှတ်မိပါဘူး ငယ်ငယ်က ဖတ်ဖူးတာ တော်ကြာ ကန့်တို့ဟိုက်ဒေးဂီးက ဘာပြုတယ် ညာပြုတယ်ဆိုပီး ကိုပေါကြီး ဝင်ဗျင်းမှာလည်း ကြောက်ရသေး မောင်ချမ်း ရှီး နေတာနော် ဟီးဟီး) ပြောချင်တာက အဲဒါအယူအဆက ကျနော်နဲ့ရူပဗေဒဆရာမလေးတို့အတွက် မမှန်ဘူး အဲဒါပဲ။ စပီး လုပ်ကြကထဲကို ရှင်နဲ့တူတဲ့ဟာလေးလိုချင်တာ.. ဆရာမလေးနဲ့တူတဲ့ဟာလေးလိုချင်တာ အဲလိုတွေဖြစ်ပီး ပျော်နေကြတာဗျ။ ပန်းပဲထုသလိုပေါ့အဟီး။

အဲဒီမှာ ဘာကွာသလဲဆိုတော့ကာ ဒီအပေါက်ထဲ ဒီအတံ သွင်းကြတာချည်းပါပဲ။ တစ်ချက်ချင်း သွင်းရင်း သူမျက်နှာ ကိုယ့်မျက်နှာလေး စိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ လိင်ဆက်ဆံလို့ ရလာတဲ့ ဖီလင်တစ်ခုထဲတင် မက

ဘူး မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ပျာ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်ကိုဖြစ်ပီး ကြည်နူးလိုက်ရတာ အရမ်းပဲ။ ကျနော် ပြောတာတွေက ခင်ဗျား တို့ အတွက် နားလည်ရခက်ချင် ခက်နေလိမ့်မယ်။ အဲ့ဒီတုန်းက ခံစားချက်က ကျနော် ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုင်း! တော်ပါပီ အုပ်တဲ့ဟာလေးတွေ ဖတ်ချင်လို့ပါဆိုနေ မဆိုင်တာတွေ အာလူးဖုတ်တာ များကုန်ပီထင်တာ အဟီး။ အပေါ်ပိုက်က အဆက်ကလေး ဆက်ပြောကြစို့။ မူးမူးနဲ့ လျှောက်ရွှီးတာ လက်လွန်သွားတယ်။ ဆောရီးပဲ ညီအကိုတို့။ အဲ့ဒီညက ဆရာမလေးဆီပြန်သွားတဲ့အကြောင်းလေး ဆက်ပြောမယ်နော်။

အိမ်ပြန်ရောက်ပီး ဖိန့်ဖိန့်နဲ့ ဂိုဒေါင်မှာ လော်လီတွေ ကုန်လာတင်တာကို တာလီမှတ် ဘာညာ တွေ ဝင်လုပ်ပေးတာ မိုးစုံစုံ ချုပ်သွားတယ်။ အားလုံးပီးတော့မှ ရေမိုးချိုး ထမင်းစား၊ တနေ့တာ လုပ်ငန်းဆောင်တာ တွေကို အဒေါ်တွေဆီ ရီပို့တင်၊ လူလိမ္မာလေးအထွာနဲ့ ဧည့်ခန်းထဲထိုင်နေတဲ့ အဘွားကို ဇက်ကြောလေး ဘာလေး ပလက်ကင်ဆွဲ၊ စကားစမြည်ပြော အစရှိတာလေးတွေ လုပ်ပီးတော့မှ အိမ်သာတက် သွားတိုက် ခြေလက်ဆေး ခပ်တည် တည်နဲ့ အိပ်ယာဝင်တော့မလိုလို လုပ်ပီး လူပျိုဆောင်ဖက် ဝင်လာခဲ့တယ်။ (အိမ်မကြီးမှာ လူကြီးတွေနေပီး ခြံပိုင်းထဲမှာပဲ နောက်ထပ် အိမ်တစ်ဆောင် ဆောက်ထားပီး ကျနော့်ဟာသာ တစ်ယောက်ထဲ အိပ်တာ) နည်းနည်းလေး လူခြေတိတ် ညဉ့်နက်လာတော့မှ တံခါးကို အသာလေးဖွင့်ပီး လစ်ထွက်လာခဲ့လိုက်တယ်။

ဆရာမလေးအိမ်ဖက်ကို ပုန်လျှိုး ကွယ်လျှိုးမိုးလာခဲ့တာပေါ့။ နေ့လည်က အဆင်ပြေထားတာ ဆိုတော့ လူလည်း အပျော်လွန်နေတော့ကာ လမ်းမနဲ့ခြေထောက် ထိတယ်လို့တောင် မထင်ဘူး လှစ်ကနဲ လှစ်ကနဲကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဆရာမလေးရဲ့ခြံဝင်းထဲ ကျော်ဝင်လိုက်ပီးတာနဲ့ ခြေသံလုံလုံနဲ့ အိမ်ဘေးကနေ ပတ်ပီး နောက်ဖေး လှေကား ကနေ အသာလေး အသံမြည်အောင် တက်သွားလိုက်တယ်။ အိမ်အပေါ်ထပ် နောက်ဖေးတံခါးမကြီးက သာသာလေး စေ့ရုံစေ့ထားပေးတာကိုး။ ဟိုတခါကလို အပင်ပေါ် တွယ်တက်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ဟီး။ ဆရာမလေး အိပ်ခန်းရှေ့ ရောက်တော့ မီးရောင်လေး ထွက်နေတာနဲ့ တံခါးကို အသာလေး ဖိတွန်းကြည့်လိုက်တော့ ပွင့်သွားတယ်။

အခန်းထဲရောက်သွားပီး တံခါးကို ဂျက်ထိုးလိုက်တယ်။ ဘေးဘီဝဲယာကို အသာလေး အကဲခတ် လိုက်တော့မှ ကုတင်ပေါ်မှာ နံရံကိုမှီပီး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်နေတဲ့ဆရာမလေးကို မီးချောင်းရောင် ဖွေးဖွေးအောက်မှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ ကုတင်ဘေးက စာကြည့်စားပွဲပေါ်မှာ တရုတ်ကက်ဆက်ကလေးနဲ့ သီချင်း မတိုးမကျယ်လေး ဖွင့်ထားသေးတယ်။ ကျနော် အမှတ်မမှားဘူးဆိုရင် ဟယ်ရီလင်းရှဲ့ အချစ်ရယ် ပေါင်မုန့်တစ်လုံးရယ် .. ဘဝကို ငါရောင့်ရဲတယ်.. ဆိုတဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ် ထင်ပါတယ်။ ကုတင်နားကပ်ပီး ရပ် လက်ပိုက်ပီး ကြည့် နေလိုက်တော့ ဖတ်လက်စ စာအုပ်လေးကိုချ အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ လက် ၂ဖက်ကို ကမ်းပေးတယ်။ ကိုဖိုးသက်လေး ချို့ဆီ လာပါဦးကွယ် ဆိုတဲ့ ဟန်ကလေးပေါ့ဗျာ။ ကျနော်လည်း ဟန်ကို မဆောင်နိုင်ပါဘူးဗျာ။ ကုတင်ပေါ် အတင်းတက်ပီး အိစက်စက် ကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲဖက်ပစ်တော့တာပါပဲ။ သနပ်ခါး ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လိမ်းထားလို့လား မသိဘူး မွှေး လိုက်တာမှ အရမ်းပဲ။ ရေမိုးချိုး ခေါင်းလျှော်ထားတော့ ဆံနွယ် အရှည်ကြီးတွေဆီက တရော်ကင်မွန်းနံ့လေးကလည်း သင်းမြမြရယ်။ သူ့အမြဲဝတ်နေကြ အိမ်နေရင်း ရုပ်အင်းကျီလေးကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ ကြယ်သီးဖြုတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ အောက်က ဘာမှ မဝတ်ထားဘူးဗျ။

ဝါဝင်းနေတာပဲ ချို့ဗူး ထွားထွားကြီးတွေက။ မီးရောင်အောက်မှာဆိုတော့ အပျိုကြီးက ရုက်သွား လား မသိဘူး။ ကျောဖက်ရောက်နေတဲ့ ဆံပင်အရှည်တွေကို ရင်ဘတ်အရှေ့ဖက်ကိုဆွဲယူပီး ချို့ဗူးတွေကိုဖုံးလိုက်ရင်း အောက်နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ပြလာသေးတယ်။ ဘယ်ရမလဲဗျာ နေ့လည်က အရသာခံပီး ချစ်ခဲ့ရတာ မဟုတ်တော့ ခုလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှာ အားရပါးရ ဖင်တုံးလုံးချွတ်ပီး ချစ်တော့မှာဆိုတော့ ဆံပင်တွေကို ဆွဲဖယ်ပစ်ပီးကို အသေချာ ကြည့်တော့တာပေါ့။ လက်နဲ့ပင့်ကိုင်ပီး အသေအချာကို လေ့လာတော့တာ ဟိဟိ။ တထွေးကြီးဗျာ အိစက် စက်ကြီး ကိုင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ။ သူ့လက်ကိုဆွဲယူပီး ကျနော့်ပုဆိုးကိုဖြေချ၊ အောက်ကမာန်ဖီ စပြုလာတဲ့ ရပ်ဘို ထိပ်ဖူးကိုလည်း ကိုင်ခိုင်းထားလိုက်တယ်။ "အရမ်းဖြစ်လာပြန်ပီ မြန်လိုက်တာ" လို့တိုးတိုးလေး ကပ်ပြောလာတယ်ဗျ။ ကျနော့်ကောင် တအား တောင်လာတာကိုပြောချင်တာ အဟိ။ သူ့ကိုပြန် မဖြေအားတော့ဘူး။ ချို့ဗူးကြီး ၂လုံးကို ဘယ်ညာ ပြောင်းစို့ရင်း အလုပ်များနေပီလေ။ အပေါ်ကလည်း စို့နေသလို သူ့ထမီလေးကို ဖြေပီး အဖုတ်ကိုလည်း

လှမ်းကလီကြည့်တယ်။ စိုအိအိဖြစ်နေပြန်ပီဗျ။ ကျနော် မရောက်လာခင်ကထဲကကို စိတ်ကူးယဉ်နေတယ် နေမယ်။ ကျနော်အင်းကျီကို ဆွဲမပီး ရင်ဘတ်ကို လက်ဖဝါးတစ်ဖက်နဲ့ ပွတ်ပေးနေပြန်တယ်။ လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကို ပွတ်ပေး၊ နောက်တစ်ဖက်က ဝှင်း ထုပေးနေတော့ကာ အတော် ဖိမိကျတာကလား ဗျာ။ ကျနော်ကလည်း ချိုဖူးကို ချေရင်း စို့၊ အဖုတ်နှိုက်နဲ့ အလုပ်ကိုများနေတာ။

အဲ့လိုတစ်ဆင့်ချင်း အရသာခံနေရာကနေ ဆရာမလေးက ကျနော်ကို အတင်းတွန်းလှဲ တော့တာပဲ။ အိပ်ယာပေါ် ကျနော် ပက်လက်ဖြစ်သွားတယ်။ ရင်ဘတ်ဟပြီဖြစ်နေတဲ့ သူ့ရှုပ်အင်းကျီကို ချွတ်ပစ်လိုက်၊ ခါးက ထမီလေးကိုပါ ဝှင်းလုံး ချွတ်ပစ်လိုက်တော့ ဖင်တုံးလုံး ဖွေးဖွေးလေးကိုဖြစ်ကရောပဲ။ ကျနော်အင်းကျီနဲ့ ပုဆိုးကိုပါ ကူချွတ် ပေးလိုက်တော့ ကျနော်ပါဖင်တုံးလုံးပေါ့။ ပီးတာနဲ့ ပက်လက်လှန်နေတဲ့ ကျနော်ကို တက်ခွတော့တာပဲ။ တက်ပီး ထည့်တာလည်း မဟုတ်ဘူးရယ်။ ကျနော် မာတင်းနေတဲ့ ခုံးပျံအချောင်းလိုက် ပိုက်မှာ ကပ်နေတာကို အဖုတ်နဲ့ ဖိပီး တက်ပွတ်နေတာဗျာ။ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကိုမသိဘူး ခံရတာ။ အဖုတ်အမြောင်းလိုက်နဲ့ ခုံးပျံအချောင်းကို ဖိကပ်ထားတာ စိုအိအိကြီး အဲ့ဒါကိုဖိပီး တဖွီဖွီနဲ့ပွတ်တာ။ ကျနော်လည်း သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပစေဆိုပီး လွှတ်ထားပေး လိုက်တယ်။ ငုံ့ငုံ့ပီး ကျနော်နှုတ်ခမ်းကိုလည်း စုပ်သေးတယ် အောက်ကလည်း ဖိပီးပွတ်သေးတယ် ရှုပ်နေတာပဲ။ တအင်းအင်းနဲ့လည်း ညည်းသံလေးက ထွက်နေသေးတာ။ ခဏကြာတော့ ကျနော်လည်း မအောင့်နိုင်တော့ဘူး။ လက်ထောက်ပီး ထထိုင်၊ ဆရာမလေးကို ဆွဲလှဲပီး လှဲအိပ်ခိုင်းလိုက်ကော။ ပီးတာနဲ့ ပေါင်ကြားထဲ ဒူးထောက်ပီး တန်းထည့်တော့တာပဲ။

ဖြေးဖြေးချင်းပေါ့။ ဝင်တယ်ဗျာ။ စီးပီး အိကနဲ့ အိကနဲ့ပဲ တစ်ဝက်လောက်ထိ ပုံမှန်ပဲဝင်ချသွားတယ်။ ပြန်ထုတ်တယ် ထပ်ဖိထည့်တယ်။ ဂျချက်လောက် လုပ်ပီးတာနဲ့ အဆုံးထိ ဆောင့်ချလိုက်တာ ဆီးခုံချင်းကပ်တဲ့အထိပဲ။ ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ လူကိုငြိမ့်နေတာပဲ။ အသာလေး ကိုယ်ကိုကိုင်း ခေါင်းငုံ့ပီး လက်တစ်ဖက်ချိုဖူးကိုချေ၊ ကျန်တဲ့ ချိုဖူး တစ်လုံးကို စို့၊ ဖွဖွလေး မနာအောင် ကိုက်ကစားရင်း ဖိမိနဲ့ ဦး တော့တာပဲ။ ခုမှဒုတိယ အကြိမ်မြောက် အရသာခံရတာ ဆိုတော့ မြန်မြန် မပီးချင်ဘူးလေ။ ဒါကြောင့် မကြမ်းပဲ ဖိမိနဲ့ လုပ်တော့တာ။ သူကလည်း ကျနော်ကျောပြင်ကို သိုင်းဖက်ပီး ပွတ်သပ်ဆော့ကစားလိုက်၊ ကိုဖိုးသက်လေးရာ.. ချစ်လိုက်တာကွာ ဆိုပီးနားရွက်နား ကပ်ပြောလိုက်နဲ့ အချစ်သည်း ပြနေတော့ကာ ဘယ်လိုမှန်း မသိပါဘူးဗျာ။ မိနစ် ၂၀လောက် အဲ့လိုလေး ဦး နေရင်းနဲ့ ဆရာမလေး ကျနော် ကို အတင်းဖက်တွယ်လာရင်း တွန့်တွန့်တက်၊ သက်ပြင်းမောကလေး ခပ်ရှည်ရှည်ချသွားတာနဲ့ ကျနော်လည်း အောင့်ထားသမျှ လျှော့ချလိုက်တယ်။ ပူနွေးနွေး အချစ်ရည်တွေက အဖုတ် အသစ်စက်စက်ကလေးထဲ နွေးကနဲ နွေးကနဲ ပန်းကုန်ရော။ ဒီလိုနဲ့ငြိမ်ပီး ဖိမိယူနေလိုက်ကြသေးတယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ ဆွဲချွတ်ပီး ထမီနဲ့ ကျနော်ခုံးပျံကို သေချာသုတ်ပေး၊ သူ့အဖုတ်က အရည်တွေပါ ပြောင်အောင် သုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ အဝတ်တွေတော့ ပြန်မဝတ်ဖြစ်ကြတော့ပဲ ဖင်တုံးလုံးလေးတွေနဲ့ဖက်အိပ်ပီးမှိန်းနေကြတာတာပေါ့။

ကျနော် ခဏလောက် အိပ်ပျော်သွားသေးသလား မသိဘူး။ တော်တော်ကြာတော့မှ ကျနော် မှိန်းနေရာကနေ ဆတ်ကနဲဖြစ်လာတယ်။ စကထဲက ကျနော်အဖုတ်လျှက်တာကို ရှက်ရှက်နဲ့ ခံလာတဲ့မိန်းမက ပြီးစိစိနဲ့ ကျနော် ပေါင်ကြားထဲဝင်ပီး ခုံးပျံကို လျှာနဲ့ဆော့နေတာဗျာ။ သန်တုံးမြန်တုံး အရွယ်ဆိုတော့ ချက်ချင်း ပြန်တောင်လာ တော့တာပေါ့။ ပထမဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ သေချာတော့ ဘယ်လုပ်တတ်ပါ့မလဲ။ တခါတခါသွားနဲ့ ခြစ်ခြစ်မိတိုင်း လူကို တွန့်တွန့် တက်သွားတယ်။

ဒါနဲ့ အသာလေး သူ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကို ဆွဲယူပီး ကျနော်ပါးစပ်နဲ့ စုပ်ပြလိုက်တယ် အဟီး။ သွားနဲ့ ခြစ်တာ မဟုတ်ဘူး နာတယ်။ နှုတ်ခမ်းနဲ့သွားတွေကို ဖိပီး ကာထားပီး စုပ်ရတယ် ဆိုတာမျိုး လုပ်ပြလိုက် တယ် (ချမ်းကို နင်လုပ်ဖူးလို့လားတော့ လာမမေးကြေး ကြိုပြောထားတယ်နော် ဟိုမသာကြီးတွေကို ကြောက်လို့ ဟီးဟီး) အဲ့ဒီတော့မှ အဆင်ပြေသွားတာ သွားနဲ့မခြစ်မိတော့ဘူး။ တော်တော်ကြီး မခံနိုင်တော့ပဲ မာတင်းလာတော့မှ ကုတင်စောင်းမှာ တင်ပီး ထပ် ဦး တယ်။ ကျနော်က ကြမ်းပြင်မှာ မတ်တပ်ရပ် သူ့ကို ကုတင်စောင်းမှာ ပေါင်ကြား ပက်လက် အိပ်ခိုင်း ပီးတော့ပေါ့။ နို့လုံးကို စုံကိုင်ပီး ဆောင့်ဆောင့် ဦး တော့တာပဲ။ လူကို အိမ်မို့နေတာပဲ ကောင်းချက်။ အရှက်သည်းလွန်းတဲ့ အပျိုကြီး ပေါက်စလေးကို မီးချောင်း အလင်းရောင် အောက်မှာ ဖင်တုံးလုံးချွတ်ပီး အားရပါးရ ဦး ပစ်တာ

ကိုး ဟီး။ နို့တွေမှာ လက်ချောင်းရာတွေတောင် ထင်သွားမလား မှတ်ရ။ အားရပါးရညစ်ချေပီး အောက်ကလည်း ကော်ကော်ပီး ကို ိုး ပစ်တာ။ သူကလည်း ကြမ်းလိုက်တာဟာ.. ကြမ်းလိုက်တာဟာနဲ့ ကိုဖြစ်နေရော။ အဲ့ဒီမှာတင် နောက်ထပ် တစ်ချို့ ထပ်ပီး သွားပြန်တယ်။ ပီးသွားလို့ ခပ်တင်းတင်းဖက်ပီး မိုန်းနေကြရင်းလည်း ခဏခဏ မေးတယ်။ ကိုဖိုးသက်လေး ချို့ကိုချစ်လား ချို့ကိုချစ်လားနဲ့။ ကျနော်ကလည်း တရွတ်ရွတ်နမ်းရင်း ချစ်တာပေါ့ဗျာ ချစ်လို့ စစချင်း မှာတင် ဖုတ်ဖုတ်လျှက်ပစ်တာ မှတ်မိတယ်မလားလို့ ရယ်ချင်လျှက်ပက်ကျိအသံနဲ့ပြောလိုက်တော့.. အကျင့်ပုတ်လေး ပါးစပ်ကြမ်းလိုက်တာ ဆိုပီး အတင်းပါးစပ်ကို လက်ဖဝါးနဲ့လာလာပိတ်တယ်ဟီး။

ဒီလိုနဲ့ပဲ အိပ်လိုက်၊ နို့လာလိုက်၊ ထမီး ိုး လိုက် လုပ်နေကြတာ မိုးလင်းတဲ့ အထိပဲ ဆိုပါတော့။ ယောကျ်ားနဲ့ မတွေ့ဖူးတဲ့ အပျိုကြီးပေါက်စ တောင့်တောင့်လေးနဲ့ လူပျိုပေါက် ကလေးကိုးဗျာ။ အသေအကြေ လုပ်နိုင်တာပေါ့။ သွားပါပီတော်.. လူကို ဖွတ်ဖွတ်ကို ကြေပါကောလားရှင် တဲ့ ပြုံးစိစိလေးနဲ့ ပြောပုံလေးကို မှတ်မိနေပါသေးတယ်လေ။ မနက်ဝေလီဝေလင်းအထိ စုစုပေါင်း ဖါလောက်ရှိမယ် ထင်တာပဲ။ နားလိုက် ိုး လိုက်လုပ်နေကြရင်း မိုးကို လင်းသွားတာ အဟိ။ ဖင်ကိုကျိမ်းပီး လူကိုမျှောနေတာပဲ တဲ့ဟီးဟီး။ (အဖုတ်လို့ မပြောရဲဘူး ရှက်နေတာ) ဆရာမ လေး ကျနော်ကို ကြောက်သွားရောလားလို့ မေးတော့ အို! ကြောက်နေပါဦးမယ် ဒါအကုန်ပဲလား အားမရ လိုက်တာ တော် ဆိုပီး မျက်နှာပြောင် ချော်ချော်လေး လုပ်ပြပီး နောက်နေသေးတာဗျာ ဟားဟား။ မိုးလင်းခါနီးလေးမှ အသာလေး အိမ်ထဲ ပြန်လာခဲ့လိုက်တယ်။ စစချင်းဆိုတော့ ပိုဇေရှင်စုံအောင် မစမ်းရသေးဘူးဗျာ။ တကယ်တမ်း ဆရာမ လေး ရဲ့ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ခါးကျင်ကျင်လေးနဲ့ တင်ပါးအိအိကားကားလေး ဆံပင်အရှည်ကြီးက တင်ပါးဖုံးတဲ့အထိရှည်လို့ ဆိုတော့ကာ လေးဖက်ထောက်ပီးသာ ဆော်လိုက်ရလို့ကတော့ ဆိုတာမျိုး တွေးခဲ့တာတွေ လက်တွေ့ အကောင်အထည် မဖော်ရသေးဘူး။ နောက်နေ့တော့ တွေ့ပီပေါ့လေအဟိ။

ရပ်ထားတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်။ ဆက်ဆွဲလိုက်မယ်ဗျာ။ ဒါထက် ဒီနေ့ ဖွတ်စပုတ်မယ် သတင်းတစ်ခု တွေ့လိုက်လို့ ထိုင်ရယ်နေမိသေးတယ် ညီအကိုတို့ရာ။ ချာတိတ်တစ်ကောင် ဆရာမကို ခိုးပြေးလို့ဆိုလား ဟိဟိ။ ဒီကောင်လေးကြည့်ရတာ ချမ်းကိုရဲ့ ဆရာမလေးစီးရီးစ်တွေ အဖတ်လွန်ကုန်တာလား ဘာလားပေါ့ ဟီး။ ကိုင်း! ဆက်ရအောင်လား

အဲ့လို ချစ်ရေးချစ်ရာတွေ အလွန် အဆင်ပြေခဲ့ကြပီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာတော့ မမထားနဲ့အပါ တို့ (ဆူပါအိုက်စ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ပါ) မိုးမမြင် လေမြင်ပေါ့။ အီဖေကိုယ်ကလည်း ထစ်ကနဲဆို ဖြောင်းကနဲ ထထောင်တတ်တဲ့ အရွယ်မို့လားဗျာ။ သူကလည်း မောင်ဆိုးဆိုးလေး တစ်ယောက်လို ချစ်တာပါ သိလား ဘာညာနဲ့သာ ပြောနေတာ လူလစ်လို့ ကျနော်အနား ကပ်ပီးလက်ဆော့လိုက်တာနဲ့ အောက်က ရွှန်စ်နေပီ အဟိ။ (သိပ်မခံချင်ရှာဘူး) စ အဆင်ပြေပြေချင်း တစ်ရက်နှစ်ရက်မှာဆို မီးပွင့်မတတ် အုပ်မိခဲ့ပေမယ့် (၂ယောက်လုံး အပျော်ကြီး ပျော်နေကြတာ) နောက်ပိုင်း ရက်တွေကြတော့ နည်းနည်း လျှော့လိုက်ရတယ်။ ဆရာမလေးက မနိုင်ရင်ငံတွေ လျှောက်လုပ်တာ အရေးမကြီးဘူး ကြာရင်ရိုးကုန်အီကုန်မယ် ကိုဖိုးသက်လေး.. တဲ့အဟီး။ ရှင်လေးက ကလေးပဲရှိသေးတာ ကျမကိုရိုးသွားလို့ ပစ်ပြေးသွားရင် ချို့သေလိမ့်မယ်ဆိုလားဗျာ။ အဲ့လိုပြောလာရင် စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ ဘာမပြောညာပြော အတင်းဖက်ဖက် နမ်းပေးလိုက်တယ်။ ငြိမ်ခံနေပီး လွှတ်ပေးလိုက်တော့မှ ဪ! မိချို့မေ ညည်းလဲ တသက်လုံးအရှက်ကြီးသမျှ ခုတော့ ရှုံးပါပေါ့လားတဲ့ သူ့ဖာသာသူ ရေရွတ်ရင်း ကျနော်ကို ချစ်မဝတဲ့ မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးတွေနဲ့ ငေးကြည့်နေတတ်ပြန်တယ်။ ကျနော်ကလည်း မပေးရင် အတင်းမယူပါဘူး။ တကယ် ချစ်တာကိုး။ တခါတလေ သူ့အိမ် ရောက်သွား ပေမယ့် လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပဲ စကားလေး ဘာလေး ထိုင်ပြော။ သူ့အိမ်မှုကိစ္စလေးတွေ လုပ်နေတာကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ထိုင်ငေးကြည့်ရင်း ကြည့်နူးနေတာပါပဲ။ ပြန်ခါနီးမှ နဖူးလေးကို ရွတ်ကနဲ မွှေးမွှေးပေး၊ ကိုဖိုးသက်ရဲ့ ဇနီးလောင်း ဆရာမလေး တာ့တာ ဆိုပီး နောက်တောက်တောက်လုပ် နှုတ်ဆက်ပီးပြန်ခဲ့တာမျိုးပေါ့။ အဲ့ဒါက လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက်လေးနေရတဲ့ သမီးရည်းစားဘဝမှာပေါ့ဗျာ။ ယူဂျီအချစ်ပေါ့ဟီး။ နောက်သိပ်မကြာလိုက်ဘူး မြေပေါ်ရောက်သွားရော။ ကျနော်တို့ အချစ်ဇာတ်လမ်းကို ပြောပါတယ်။ နားတွေရှုပ်ကုန်ပီလားမသိဘူး။

ကျနော် မူလ ပင်ကိုယ်စိတ်က တစ်ခုခုဆို ဇွတ်လျှောက်လုပ်တတ်တဲ့ သောက်ကျင့်ရိုတယ်ဗျာ။

တိတ်တိတ်လေး လူမသိသူမသိကြိုက်နေတာ ဥလလောက်ကြာမယ် ထင်တယ်။ တစ်ရက်သား ကျနော်တို့ အိမ်က ကထိန် ခင်း ရောဆိုပါတော့။ နက်ဖန်ကထိန်ဆိုရင် ဒီနေ့လိုက အချက်အပြတ်ဘာညာကိုး။ ခြံကကျယ်တော့ ခြံထဲမှာပဲ ဆွေမျိုးမိတ်သဟာတွေနဲ့ တရုန်းရုန်း ချက်ကြပြတ်ကြဖြစ်နေတယ်။ ကြုံလို့ပြောရရင် ကျနော်အဘွားမှာ မောင်နှမ ၁၄ ယောက် ရှိတယ်။ အဲ့ဒီ၁၄ယောက်က ပေါက်ဖွားလာတာတွေ အကုန်ပေါင်းလိုက် ဘယ်လောက် အမျိုးတွေ များလိုက်မလဲ စဉ်းစားသကြည့်ကြပေတော့ အဟီး။ ဒါတောင် ဟိုဖက်ဒီဖက်တွေ မပေါင်းထည့်ရသေးဘူး။ ထားလိုက်ပါတော့။ အဲ့ဒီမှာ မိသားစုကထိန်ဆိုတော့ ခင်ရာမင်ရာတွေပါ ချက်ရေးပြုတ်ရာမှာ လာကူကြတဲ့အခါ ကျနော်ရူပဗေဒ ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေကလည်း ကျနော်ဒေါ်လေးဘော်ဘော်ဆိုတော့ ဟင်းရွက်လှီးတဲ့ခါးလေး ကိုင်ပီး မနက်ခင်းကထဲ စက်ဘီးလေးနဲ့ ရောက်လာပီး လာဝင်ကူနေတယ်ဆိုပါတော့။

ပထမတော့ ကျနော်လည်း ကိုရွှေဘတို့နဲ့ အသားငါးခုတ်ထစ်၊ ဒယ်ကြီးမွေ ဟိုလုပ်ဒီလုပ် ကာလသားတွေ စုစုနေရာမှာ ခပ်တည်တည် လုပ်နေသေးတယ်။ ဆရာမလေးက ကြက်သွန်နွာ၊ ဟင်းရွက်လှီးတဲ့နေရာမှာ ကျနော်အမျိုးထဲက ကြီးဒေါ်တွေ၊ အမဝမ်းကွဲတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာပေါ့။ ကျနော်ကို တစ်စက်ကလေးမှ လှည့်မ ကြည့်ဘူး ရယ်။ ဒီကောင်က သူများ ကိုယ့်ကို အခါတိုင်းလို ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့နေတဲ့ အကြည့်မျိုးနဲ့ တစ်ချက်တစ်လေ ရှိုးလာ မလား မျှော်နေတာ သောက်ဖက်တောင် မလုပ်ဘူး။ လူက နည်းနည်း ကျွဲမြီးတိုလာရော ဆိုပါတော့။ ဒါနဲ့ နေ့လည်ထမင်း စားချိန် ရောက်သွားတော့ ချက်ပြုတ်တဲ့လူတွေ ထမင်းဟင်း စားသောက်ပီး ထုံးစံအတိုင်း ခဏနား ကွမ်းဆေး လက်ဖက်လေး၊ ရေနွေးကြမ်းလေးမော့ တဝါးဝါး တဟားဟား လုပ်နေကြတဲ့အချိန်၊ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးနဲ့ ခြံထဲဆင်းထိုင်ရင်း လက်ဖက်ရည်အချိုလေးမော့၊ ဆစ်ကလက်လေး တစ်ဖွာဖွာနဲ့ တပြုံးပြုံးလုပ်နေတဲ့ အာဏရှင် မယ်မယ်ခင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်(ကျနော် အဘွားကို ပြောတာပါ အဟီး အားလုံးက ကြောက်ရတာကိုး အဲ့ဒီအဘွားကြီးကို :D) အဲ့ဒီမှာကျနော်ခေါင်းထဲက ဘတ်သီးဖျတ်ကနဲလင်းသွားတယ်။ လူတွေကလည်းစုံနေတယ်လေ။ မထူးပါဘူးပေါ့။

ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ် ရှည်ရှည်၊ သနပ်ခါးပါးကွက်ကျား တစ်ပတ်နွမ်း ခါးတို အင်းကျို ကျောက်စိမ်းရောင်၊ ထမီအဝါဖျော့ဖျော့လေးနဲ့ လူတွေကြားထဲ အပြုံးချိုချိုလေးနဲ့ထိုင်နေတဲ့ ရူပဗေဒ ဆရာမလေး အရှေ့ သွားရပ်ပီး လက်ဆွဲပစ်လိုက်ကော အဟီး။ လန့်သွားတဲ့မျက်နှာလေးကို ခုထိတောင်မြင်ယောင်မိသေး။ မသိမသာလေး ရုန်းသေးတယ်။ ဘယ်ရမတုံး အတင်းကိုဆွဲထူမ ပီး အဘွားရှေ့ကို ခေါ်သွားလိုက်တယ် ဟဲဟဲ။ လူတွေကလည်း ဟာကနဲဖြစ်ပီး ဝိုင်းကြည့်နေကြတာပေါ့။ ဆစ်ကလက်လေး လက်ကြားညှပ်ပီး ပါးစပ် အဟောင်းသားနဲ့ ကြည့် နေတဲ့ အဘွားကို ဘွား! ဒါသားရဲ့ချစ်ချစ်လေ သိတယ်မလား ဆရာမလေးကို အဟဲ .. ဆိုပီး မျက်နှာပြောင်တိုက် ပစ်တာ။ အဘွားက ဟေ! အဟုတ်လား? ဆိုပီး အံ့ဩနေတဲ့ပုံစံနဲ့ဖြစ်နေရော။ ဒေါ်ခင်ချိုမေလေးခမျာ ခေါင်းလေးငုံ့ မျက်နှာလေးက ဆီးရွက်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ် ဟားဟား။

ကျနော်သာ လက်အတင်း မကိုင်ထားရင် ထွက်တောင် ပြေးမလားပဲ။ အသားကဖြူဆွတ်ဆွတ် ဆိုတော့ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းတဲ့အထိ ရှက်နေတာ။ ဆရာမလေး နို့ ကျမမြေးလေးပြောတာ ဟုတ်ကဲ့လား.. ဆိုပီး အဘွား လှမ်းမေးတာကို ပြန်မဖြေရဲရာဘူး ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့ ခေါင်းငြိမ်ပြတယ်။ အလိုတော်.. ထူးဆန်းချက် အဟေးဟေး လို့ပြောပီး အဘွားက မျက်လုံးတွေ ပိတ်သွားမတတ် ရယ်နေပါလေရော။ သူ့မြေး ပေါက်လွှတ်ပဲစားလေးကို ဘယ်လို လုပ်ကြိုက်သွားပါလိမ့် ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့လေ။ ကျနော်လုပ်ပေါက်ကြောင့် ခြံထဲကလူတွေကလည်း တခွံခွံတခပ် ခပ်နဲ့ တီးတိုး သဖန်းပိုးဖြစ်ကုန်ကြပီ။ အဘွား..ဆရာမလေးကို သဘောကျတယ်မလား? ဆိုပီးမေးလိုက်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်က ကျပျတော် ကျပျ၊ ကျက်သရေရှိပီး ချောချောလှလှကလေးပဲဟာ ငါ့မြေးလို လူဆိုးကို ဘယ်လို ထိန်းမလဲ ကြည့်ချင်စမ်းပါဘိ တဲ့။ ဒါဆို သဘောတူတယ်ပေါ့? လို့ထပ်မေးလိုက်တော့ အဘွားက ငါ့မြေးသဘောပါအေ ကလေးမလေး အတွက်တော့ စိတ်မကောင်းဘူးဟဲ့ ဟေးဟေး ဆိုပီး နောက်နေပြန်သေးတာ။

အဲ့ဒီတနေ့ခင်းလုံး ရှိသမျှလူအကုန် ကျနော်နဲ့ရူပဗေဒဆရာမလေးကိုပဲ ဝိုင်းစနေကြတာ ဒေါ်ခင်ချိုမေလေးခမျာ ခေါင်းတောင် မဖော်နိုင်ရာတော့ပါဘူး။ ကျနော်ကိုလည်း ဇွတ်လျှောက်လုပ်ရမလားဆိုပီး အတော် ဒေါဖောင်း သွားပုံရတယ်။ အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ ရှိကြည့်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာ ဟီးဟီး။ ကျနော် အဒေါ်

တွေက အစ ဟဲ့တူမလေး ဘာညာနဲ့ ဝိုင်းကြပ်တာခံနေရတော့ ရှက်ရှာမှာပေါ့။ နဂိုက မျက်နှာကျောမာမာနဲ့ အပျိုကြီး ဟန် ရှုတင်းတင်းလေး အထွာနဲ့ နေလာတာကိုး။ အချက်အပြုတ်ကိစ္စတွေ ပီးခါနီးတော့ ဆရာမလေးပြန်ဖို့ပြင်တယ်။ စက်ဘီးလေးထုတ် အဘွားကို နှုတ်ဆက်နေတုန်း ကျနော်ကလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့ အမျိုးတွေရှေ့မှာ သုတ်ကနဲ့ထပ် လိုက်သွားတော့တာ။ အချစ်ကို အိမ်လိုက်ပို့လိုက်ဦးမယ်နော် ဘာညာနဲ့ သောက်ခွက်က ပြောင်လိုက်သေး ဟီး။ အမျိုး တွေ တဝါးဝါး တဟားဟား လုပ်နေတဲ့ကြားထဲကနေ ဆရာမလေးရဲ့ စက်ဘီးကို ဆွဲလုပ်ီး လာ ချို့! မောင်လိုက်ပို့မယ် လို့ အဟိ အဘွားရှေ့မှာ အဲ့လိုပိတ်ပက်ပြောပစ်တာ ဒေါ်ခင်ခင်ကတော့ တဟေးဟေးနဲ့သဘောတွေကျနေတာပေါ့။

မှတ်မှတ်ရရ အဲ့ဒီညနေက ဘဝမှာ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ကိုယ့်ချစ်သူ ဆရာမလေးကို စက်ဘီးနဲ့ တင်နင်းပီး လူရှေ့သူရှေ့ ပေါ်တင် တွဲပစ်လိုက်တာပေါ့။ အိမ်ကို တန်းမပြန်ဘူးရယ်။ မြို့ကိုပတ်ပီး စက်ဘီး လျှောက် နင်းပစ်သေးတယ်။ တလောကလုံး သိစေသတည်းပေါ့။ တစ်မြို့လုံးက မြင်ကုန်ရော။ ကျနော်ကလည်း ပြုံး ပြုံးကြီး ရယ် ဟိဟိ။ ဗိုက်ကျောကတော့ ပြတ်ထွက်မတတ်ပဲ ဆရာတို့ရေ။ စက်ဘီး ကယ်ရီယာ အနောက်ကနေ ထိုင် လိုက်လာတဲ့ ဆရာမလေးက အသားကုန် ဆွဲဆွဲ လိမ်တာလေ။ အလိုလေး အမလေး တ တ ရင်း နင်းတာပဲ။ မြို့လယ် ခေါင်မှာ ညနေစောင်းမှဖွင့်တဲ့ ဘဲသားဆန်ပြုတ်တွေ ဘာတွေ ဝင် သောက်ပစ်သေးတာ။ (ဆန်ပြုတ်သောက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး ကြားတာကြားတာ အဟီး) မျက်စောင်းလေး တစ်ထိုးထိုးနဲ့ ကျနော် ဘာပြောပြော စကားကိုပြန် မပြော တော့ဘူး။ အပျိုကြီး ဆရာမလေး ရှက်ရမ်းရမ်းနေတာ ဟဲဟဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ အိမ်အောက်ထပ်မှာ စက်ဘီးထောင်နေတုန်း သူ့ဖာသူ ကျနော်ကို မစောင့်တော့ပဲ အိမ်အပေါ်ထပ် အခန်းထဲ ပြေးတက်သွားတယ်။ တန်ဆောင်တိုင်ပွဲတော် ကာလဆိုတော့ သူ့ကျောင်း သူ တွေလည်း အိမ်ခဏပြန်နေကြတော့ လူရှင်းနေတယ်။ ကျနော်လည်း ချော့မှရတော့မယ်ဆိုပီး အသာလေး လိုက် သွားတယ် ဆိုပါတော့။ အခန်းထဲရောက်သွားမှ ကောင်းကောင်း အဆူအဆောင့် ခံရတော့တာပျို့။ ကိုဖိုးသက်လေး ရှင်ကျမကို ဘာလို့ အရှက်ခွဲတာတုန်း ဘာပြုတယ် ညာပြုတယ်ပေါ့။ ကျနော်ခြံထဲ ချက်ပြုတ်တဲ့နေရာ ကူလာတာ ဆိုတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ညစ်နေတာတွေကြောင့် ရေချိုးတော့မယ့် ဟန်နဲ့ အဝတ်လေးတွေချွတ် ထမီရင်ခေါင်း လျား လေးနဲ့ ကျစ်ဆံမြီးဆံပင်လေးကိုခွေပီး ခေါင်းပေါ်တင် ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ညောင်နေတာ။ ကျနော်ကလည်း ဘယ်လို စိတ္တဇမုန်းကို မသိဘူး။

အဲ့လို ဆူဆူဆောင့်ဆောင့်လေး လုပ်နေတဲ့ မိန်းမဆို သိပ်သဘောကျပီး အုပ်ချင်တာ ဟိဟိ။ ကြာပါ တယ်ကွာ ဆိုပီး ဘာမှပြန်မပြောတော့ပဲ ရေချိုးဖလား။ ဆပ်ပြာခွက်၊ ကြေးတွန်းတဲ့ သပွတ်အူလေးတွေ စင်ပေါ်က လှမ်း ယူနေတဲ့ ဆရာမလေးကို အတင်း နောက်ကနေ ဝင်ဖက်ပစ်လိုက်တယ်။ လွတ်စမ်းကွာ.. သူများတစ်ကိုယ်လုံး နံနံစော်စော်နဲ့ ရွံစရာကြီး ခုလွှတ်ဆိုပီး ရုန်းတယ်။ ဟင်းအင်း မလွှတ်ပူးဗျာ ဆိုပီး အတင်း ဂုတ်ပိုး ဝင်းဝင်းလေးကို တရွတ် ရွတ်နဲ့ နမ်းပစ်တယ်။ ထမီရင်ခေါင်းလျားကို ဆွဲဖြေချပစ်တယ်။ ဟာကွာ ဟာကွာ နဲ့ ဆူဆောင့်ဆောင့်နဲ့ အော် တယ်။ ကိုယ်ကိုတွန့်လိမ့်ပီး ရုန်းတယ်။ ဘယ်ရမလဲ အနောက်ကနေ သိုင်းဖက်ထားရင်း ချို့ပူးတွေကို နှိုက်ပစ်၊တင်ပါး လုံးအိအိလေးကို ကပ်ညှောင့်ပစ်လိုက်တယ်။ ဟင်း! ကနဲတစ်ချက်ဖြစ်သွားပီး လက်ထဲ ကိုင်ထားတဲ့ဟာတွေကို စင်ပေါ် ပြန်တင်၊ ကျနော်ဖက်ထားတာကို ရုန်းထွက်သွားပီး ကုတင်ပေါ်တက် ဝုန်းကနဲ လှဲအိပ်ချလိုက်တယ်။

ကျောပေးလျက်ကလေး ခွေခွေလေး ဟီး။ ဆူအောင့်အောင့်လေးဆို အသေ အုပ်ပေးချင်တဲ့ ကျနော် လှစ်ကနဲ ကုတင်ပေါ် တက်ပစ်လိုက်ကရော။ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ဆရာမလေး ဟိုဖက်ကိုလှည့် ထမီ ပြေလျော့လျော့ လေးနဲ့ ခွေခွေလေး လုပ်နေတာကို အသာလေး ဘေးတိုက်လှဲအိပ်ပီး အနောက်ကနေ ချို့ပူးကိုလှမ်းနှိုက်တော့ ပုတ်ချ တယ်။ ရတယ်လေ ဆက်မနှိုက်တော့ဘူး။ အောက်က ထမီကိုဆွဲလှန်ပစ်လိုက်တယ်။ ဖင်ဖွေးဖွေးကြီး ဘွားကနဲ ပေါ် လာကော။ ကျနော်ရှေ့ပန်ကို အတွင်းခံနဲ့ ရောပီး ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ လူက သောက်ရမ်းတင်းနေပီဆိုတော့ ခုံးပျံက ငေါက်ကနဲပဲ။ လူကို အောက်နည်းနည်းလျှော ခုံးပျံကို အရင်းကနေကိုင်ပီး တင်ပါး ဖွေးဖွေးအိအိကြီးနဲ့ ပွတ်လိုက်၊ ဖင် ၊ ခြမ်းကြားထဲ အမြောင်းလိုက် လျှောတိုက်လိုက် လုပ်ပေးရင်း ဆော့နေလိုက်တော့ စိတ်ကောက်နေတဲ့ ဆရာမလေး ဆီက အသက်ရှူသံ ခပ်ပြင်းပြင်းတွေ ထွက်လာပီ။ ခုံးပျံကို ကိုင်၊ ဖင် ၊ ခြမ်းကြားထဲက အဖုတ်ကို ထိပ်ဖူးနဲ့ ပွတ်သလို

လို ထိသလိုလို ၃-၄ချက်လောက် သွားသွား ဆွပေးလိုက်တော့ တင်ပါးက ကော့ကော့ စပြုလာတယ်။ အဲ့လို ဖြစ်လာတိုင်း အသာလေးပြန်ဆွဲထုတ် တင်ပါးပေါ်ကို ခုံးပျံ့အချောင်းနဲ့ တဖတ်ဖတ်ရိုက်ပီးဆော့နေလိုက် ၂ခါလောက်လုပ်လိုက်တော့ ကျွတ်! ဆိုတဲ့ စိတ်မရှည်သံလေးထွက်လာရော အဟီး။

ဆရာမလေး

ဘာလဲ?

ချစ်ရတော့မလားဟင်

အဝိုတွေ.. ဟွန်း! အင့် (ခပ်ဆောင့်ဆောင့် အဲ့လိုအပြောမှာ စူဖောင်းဖောင်း အရည် စို့နေတဲ့ အဖုတ်ထဲ ခုံးပျံ့ကို ဖိ .. ခါးကို ကော့ပီး သွင်းပစ်လိုက်တာ)

အိမ်မ့်သွားတာပဲဗျာ။ ကောင်းလိုက်တာ။ ဘေးတိုက် တစ်စောင်းလေး ကပ်ညှောင့်ညှောင့်ရင်း လုပ်နေရတာ လူကို ဖိကျနေရော။ သူလည်း ခံလို့ကောင်းလာမှန်း သိသာလာတယ်။ ကျနော်လက်ကို လှမ်းဆွဲပီး သူ့ချိုဖူးတွေပေါ် တင်ပေးတယ်။ အဲ့ဒါနဲ့ပဲ ချိုဖူးတွေကို လှမ်းဆွဲရင်း ကော့ကော့ ိုး နေလိုက်တယ်။ ၁၀မိနစ်လောက် အဲ့လို လေး လုပ်နေရင်း ခါးနည်းနည်း ညောင်းလာတော့ ဆွဲထုတ် ပစ်လိုက်တယ်။ ခံလို့ကောင်းတုံး ဘာလုပ်တာလဲ ဆိုတဲ့ အလိုမကျတဲ့ အကြည့်လေးနဲ့ ဆတ်ကနဲ လှည့်ကြည့်လာတယ်။ ကျနော်လည်း ဘာမှကို ပြောမနေတော့ဘူး ခါးအထိ လှန်တက်နေတဲ့ သူ့ထမီးလေးကို အတင်း ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တော့ တင်ပါးပြွေပေးလာတယ်။

သူ့စိတ်ထင် လှေကြီးထိုး လုပ်တော့မယ် ထင်နေလားမသိဘူး ပက်လက်လှန်ပေးတဲ့ အပြင် ခေါင်းက ပြေကျလာတဲ့ ကျစ်ဆံမြီး အခွေလေးကို ခေါင်းရင်းဖက် ဖျတ်ကနဲ လွှဲတင်လိုက်သေးတယ်။ ကာမဂုက် မီးတောက် လာလို့လားမသိဘူး ၂ယောက်လုံး ချွေးစက်ကလေးတွေ စိုစပြုလာတယ်။ ဒါပေမယ့် သနပ်ခါးနဲ့ ချွေးရောထားတဲ့ သူ့ကိုယ်သင်းနံ့လေးက ချိုအိအိလေးရယ်။ ပက်လက်လှန်ပေးနေတာကို တန်းမထည့်သေးပဲ ခုံးပျံ့တရမ်းရမ်းနဲ့ ဒူးထောက်နေတဲ့ ကျနော်ကို ဘာလုပ်နေတာလဲဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ လှမ်းကြည့်လာမှ..

လေးဖက်ထောက်ပေး

ဟာကွာ.. ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ(မျက်နှာလေးရှုံ့ပြတယ်)

ဟေ့အေး.. လေးဖက်ထောက်ပီး ိုး ချင်တာကြာလှပီ ကျစ်ဆံမြီးတွေကိုဆွဲ တင်ပါး ဝိုင်းဝိုင်း

ကြီးတွေကို ဖြိပီးလုပ်မယ်

အဲ့ဒါ လူလုပ်တာနဲ့ မတူဘူးကွာ တော်ဘီ (စူပုပ်ပုပ်လေး လုပ်ပြတယ် စိတ်အိုက်သွားသ

လို လိုနဲ့)

ဆရာမလေး ကျနော်ကို ချစ်တယ်ဆို အလိုလိုက်တယ်ဆို..

ကျွတ်! အတတ် ဆန်းလွန်းတယ် (ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လေးဖက် ထောက်ပေးလာတယ်

အဟီး)

ခါးက ကိုင်းကိုင်းလေး လုပ်နေတော့ အဆင်မပြေဘူး။ ဒါနဲ့ လက်နဲ့ဖိချပစ်လိုက်တော့မှ ဟားး တင်ပါးထွားထွား ဖြူဖြူကြီးက ဝုန်းကနဲပဲ အနောက်ကို ထွက်လာတာဗျာ။ ခါးလေးက သေးကျင်ကျင်လေး ဆိုတော့ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပေတော့။ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘူး ဖင် ၂ခြမ်းကိုဖြိပီး အဖုတ်ဝကို တော့ ဖိသွင်း တော့တာပဲ။ အမလေး ကျွတ်ကျွတ်! လို့ အော်သံထွက်လာသလို ကျနော်နားထဲကလည်း လေတွေတောင် ထွက်လာတယ်။ ကြပ်လိုက်တာဗျာ။ ဖြေးဖြေးချင်းပဲ အထုတ်အသွင်း လုပ်နေရတယ်။ အဲ့ဒါတောင် ကိုဖိုးသက်လေး ကိုဖိုးသက်လေး ကြပ် လိုက်တာ ကြပ် လိုက်တာဖြေးဖြေး ဖြေးဖြေး ဆိုပီး အော်ရင်း နည်းနည်း ရုန်းနေသေးလို့ တင်ပါးလေးပွတ်၊ ကိုယ်ကို နည်းနည်းကိုင်းပီး ချိုဖူးတွေ လှမ်းကိုင် အဲ့လိုလေးတွေ လုပ်ပီး ချော့ နေရသေးတယ်။ အချက် ၂၀-၃၀လောက် အသွင်း အထုတ် လုပ်လိုက်မှ တော်တော်လေး အဆင်ပြေလာတယ်။ အဲ့ဒီမှာတင် သူ့အဖုတ်က ရှုံ့ပွပွတွေဖြစ်လာပီ။ သူ့ပီးတော့မယ်ဆိုတာ ရိပ်မိလိုက်တော့ ဖင်တုံး အိအိတွေကို ကိုင်ပီး ခပ်သွက်သွက် ဆောင့်ပေးနေမိပီ။ နောက်ပိုင်း

မြန်လာတဲ့အပြင် ဆောင့်ချက်တွေပါကြမ်းလာတယ်။ နို့တွေကိုပါ လှမ်းဆွဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းချေပြီး တဖန်းဖန်းဆောင့် ခိုး ၊ နည်းနည်း ညောင်းလာရင် ကျစ်ဆံမြီး အရှည်ကြီးတွေကိုပါ လက်နဲ့ရစ်ပီးဆွဲ(တအားတော့ မဆွဲပေးရက်ဘူး) စိတ်ကူး ထဲက အတိုင်း အရိုင်းဆန်ဆန် လုပ်လိုက်ရတော့ ကြာကြာကို မအောင်နိုင်တော့ပါဘူး။ မီးကုန်ယမ်းကုန် ပိတ်ပိတ် ဆောင့်ရင်း ကျနော် အချစ်ရည်တွေကို ပန်းထုတ်ပစ်လိုက်မိတယ်။ လူတစ်ကိုယ်လုံးကို ဓာတ်လိုက်သလိုပဲ ကျင်တက် သွားပီး သုတ်တွေ တထုတ်ထုတ်နဲ့ ပန်းထည့် ပစ်လိုက်မိတာဗျာ။ ပီးသွားပီ ဆိုတာနဲ့ ကျနော်လည်း လက်က လွှတ် လိုက် ရော ဆရာမလေးနဲ့ မှောက်လျက်ကလေး ကုတင်ပေါ် ဝုန်းကနဲပဲ။ အဖုတ်နဲ့ဒုံးပျံ တပ်ထားလျက် ဖိကျသွားရင်း သူနားရွက်ကလေးတွေကို ဖွဖွကိုက် ချစ်တယ်နော် ဆရာမလေးလို့ မောနေတဲ့ကြားထဲက ပြောလိုက်မိသေးတာဗျ။ ဆရာမလေးမချာ တစ်ကိုယ်လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်ပီး ပီးသွားတဲ့ အရသာ၊ အရှက်အကြောက် ကုန်တဲ့အထိ ဖင်ကုန်း ဆံပင် ဆွဲပီး အ ခိုး ခံလိုက်ရပီဆိုတဲ့ အသိစိတ်ရယ် ပေါင်းပီး တိတ်တိတ်လေးမှိန်းနေလိုက်တာ အသံကို တိတ်လို့ ပေါ့လေ။

အဟီး:D ဒီကိုယ်တွေ့ ကို ဆက်မရေးဖြစ်တာ လေလောက် ရှိသွားပီဆိုတော့ကာ အဆက်အစပ်ကော ရှိကြ သေးရဲ့လား မသိဘူး။ မမှတ်မိတော့ရင် ပြန်နွေးလိုက်ကြဦး ညီအကိုတို့။ ဆက်ပါပီ။

အဲ့ဒီလို လူသိရှင်ကြားဖြစ်ပီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ကျနော်နဲ့ ကျနော်ရူပဗေဒ ဆရာမလေးဟာ ခင်ဗျား တို့ အသေချာ မသိလောက်တဲ့ တောင်တန်းတွေ ဝန်းရံထားတဲ့ မထင်မရှားမြို့ကလေးမှာ လူတကာ ငေးမော အားကျရတဲ့ စုံတွဲလေး ဖြစ်လာတယ်ပေါ့ဗျာ။ ငချိုကုန်းရယ် ကြွားပြန်ပီလို့ ဆိုချင်လဲ ဆိုကြပါတော့၊ ကြွားလက်စနဲ့ ဆက်ကြွား ပါရ စေ တော့။ ပေတိပေစုတ်ဖြစ်ကတတ်ဆန်း နေတတ်တဲ့ ကျနော်ပုံစံတွေ ပြောင်းလာတာကိုးဗျ။ ရှည်လျားလွန်းတဲ့ ဆံပင် ကို မဖီးမသင် အဝတ်အစား ဖြစ်သလို ဝတ်တတ်တဲ့ ကျနော်ပုံစံက အမြဲတမ်း လမ်းသရဲရုပ် ပေါက်နေ တတ် တာကနေ ဆရာမလေး လက်ချက်နဲ့ ဆံပင်ဝတ်ထောက်၊ ဘေးခွဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ညှပ်(ကိုဖိုးသက်လေးက ခုမှ ရေလည် သန့်သွားတယ် ကျမ ကောင်ချောလေး ဆိုပီး ချောမော့တော့ ပျော်တာပေါ့ဗျာ<< သည်းခံပီးဖတ်ပါ 🙄) ကျနော်ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကအစ မာတင်ရှပ် အဖြူမီးအိုး ထိုးပီးသား လက်အဖျားကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခေါက်၊ အောက်က သော့တံဆိပ် ကုလားပုဆိုး အပြာနုနုလေးနဲ့၊ တခါတလေ အဲရိုးစပွဲရှပ်နဲ့ ဂျင်းပင်နဲ့.. ပွဲရုံမှာ အလုပ် လုပ်တဲ့ အခါ ခေါင်းလောင်းဘောင်းဘီနဲ့ ဂျင်းရှပ်ကြပ်ကြပ်ကလေးကို တစ်ထောင်ဆစ် အထိခေါက် အဲ့လိုလေးတွေပေါ့ဗျာ။ သူဆင်တာဗျ။ သူက ဒါဝတ်ဆို ဝတ်ရတာမျိုးပေါ့။ ကျနော်ချစ်သူ ဒီဇိုင်နာ ဆရာမလေး။ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း သန့်သန့်ပြန်ပြန်နဲ့ လူတကာ ငေးလောက်အောင် ဝတ်စား ဆင်ယင် တတ်တာကိုး။ ဆံပင်အရှည် တစ်ထွေးကြီးကို ကျစ်ဆံမြီး အရှည်ကြီး တန်းလန်းချ၊ ခါးတိုအင်းကျီ၊ ထမီအဆင် လှလှလေး ပိပြားအောင် ဝတ်၊ ပါးကွက် လှလှလေးနဲ့ ခေါင်းမှာ စံပယ်ပန်းတွေ ဝေနေအောင် ပန်ချင် ပန်ထားတတ်တာမျိုး ဆိုတော့ကာ အလုပ်အားလို့ ကျနော်တို့ယောက် ညနေဖက် စက်ဘီးလေးနဲ့ မြို့ပတ်ကြပီဆို တစ်မြို့လုံး ဝိုင်းငေး နေကြတာရယ်ဗျ။ စုံတွဲ မိုက်မိုက်လေးပေါ့။ ပြောရရင် ဒဏ္ဍာရီ ဆန်ကုန်မယ် ထင်တယ် အဟီး။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသွားပီးတဲ့နောက် မွေးရပ်မြေကို ကျနော်ပြန်သွားတဲ့အထိ အဲ့ဒီ ခေတ် ကိုမိတဲ့ လူတွေက ကျနော်ကိုမြင်ရင် တဖွဖွနဲ့ စမြို့ပြန်ကြတုံးပဲ။ (အမလေးနော်! အဲ့ဒီတုံးက ကိုဖိုးသက်နဲ့ ဆရာမလေး မြို့ထဲ စက်ဘီးနင်းပီး ဘဲသား ဆန်ပြုတ်လာသောက်မယ့် ညနေစောင်း အချိန်ကို မျှော်နေရတာ ကျမတို့ ကလေးတွေ ကော၊ အမတွေ အဒေါ်တွေက အစ.. ဟဲ့ဟဲ့ ဟိုမယ် လာပီ လာပီဆိုတာနဲ့ အိမ်ရှေ့ ဝရံတာကနေ ထွက်ထွက် ငေး ကြတာ ဖြူဖြူချောချော အင်မတန် လိုက်ဖက်တဲ့ စုံတွဲကလေးကိုး အားကျစရာပေါ့ ဘာညာပေါ့ဗျာ အဟီး)

ကျနော်အိမ်က လူကြီးတွေကလည်း ဆရာမလေးလက်ချက်နဲ့ လူရုပ်ပေါက်လာတဲ့ ကျနော်ကိုကြည့်ပီး သဘောတွေ ကျ နေကြတာပေါ့လေ။ အဖွားကဆို ဆရာမလေး ဆရာမလေး ကျမ မြေးချွေးမလောင်း လေးဆိုတာ ပါးစပ် ဖျားက မချတော့ဘူး။ အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ အတင်း ဝင်ခိုင်း ထွက်ခိုင်း နေတော့တာပဲ။ နောက်တစ်ခုက ကျနော် ဇာတ်လမ်းတွေ ဖတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ညီအကိုတို့ သတိထားမိမယ် ထင်တယ်။ ကျနော်ဟာ ငယ်စဉ်က အင်မတန်

violence ဖြစ်တဲ့ ချာတိတ်ဗျ။

နှုတ်ကြမ်းသလို လက်ကလည်း ပါတတ်တယ်။ "သစ်သားရှုပ်ထု"ဇာတ်လမ်းထဲက ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးရဲ့ငယ်ငယ်က ယောကျ်ားလေး သူငယ်ချင်း ဆိုတာလေ။ အဲ့ကောင်ကို ကျနော်ချစ်သူနား ပွတ်သီး ပွတ်သပ် လုပ်ရပါမလား ဆိုပီး (ခေါင်ရည်မူးမူးနဲ့) လက် လိမ်ချိုးလိုက်မိတယ်။ အူတိုတာပေါ့ဗျာ။ မူးမူးနဲ့ သွား သောင်းကျန်းတုံးက သောင်းကျန်းပီး ဆရာမလေး ဒေါပွတော့ လစ်ပြေး၊ ၃-၄ရက်လောက် ရှောင်နေလိုက်တယ်။ နောက်တော့ မနေနိုင်ပါဘူး။ တစ်ညနေ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သွားတွေ တော့ စကားကိုပြန် မပြောတော့ဘူး။ ဒေါဖောင်း နေတာ။ တနေကုန် ပေကတ်ပီး အိမ်မပြန်ပဲ ကပ်နေ နေတော့မှ နောက်ဆုံး စိတ်ဆိုး ပြေသွားတယ်။ အဆစ် အနေနဲ့ ပါး တစ်ချက်တော့ အချခံလိုက်ရတယ် အဟီး။ စိတ်ဆိုး မပြေသေးတာကို ချောတယ် ဆိုပီး မီးဖိုခန်းထဲ ကျောပေးရင်း ဟင်းချက်နေတဲ့ ဆရာမလေးကို ဂျိုင်းအောက်က လက်လှိုပီး ချိုဗူး သွားနှိုက်လိုက်တာ။ (မသိဘူးလေဗျာ အဲ့ဒါမျိုး လုပ်ရင် မိန်းမတွေက စိတ်ကောက်ပြေတယ် ဆိုလား ကိုရွှေဘ မြှောက်ပေးတာ ဟီး) တစ်ခါထဲ ဆတ်ကနဲ လှည့်လာပီး ဟင်းမွှေနေတဲ့ ယောင်းမကို ညာလက်ကနေ ဘယ်လက်ပြောင်းကိုင်... ငဲ့ကို ဘာမှတ် နေသလဲဟင် ဆိုပီး ညာလက်နဲ့ အားရပါးရလွှဲပီး ပါးပိတ်ချပစ်တာ မျက်လုံးထဲ မီးကိုပွင့်ကရောပဲ။ အီဖေကိုယ်တို့က အဲ့ဒီ ချာတိတ်အရွယ်ကထဲက မူယာ မာယာက ခပ်များများ ရယ်ဗျ။ အဲကို တင်းတင်းကြိတ်ပီး ကျန်တဲ့ ပါးတစ်ဖက်ကို ထပ်ထိုးပေးရင်း

"မကျေနပ်သေးရင် ထပ်ချလိုက်ဦး တစ်ဖက်ကျန်သေးတယ်"

... .. (ဒေါသထွက်နေရာက ကြောင်ကြည့်နေရော)

"ဟိုနေ့က ရန်ရှာမိတာ ချစ်လွန်းလို့ပါဗျာ" (အသံက တုန်ခါ အက်ကွဲ ဝိုသံတွေ ဘာတွေပါလို့ ဟိ အော်စကား စာရင်း ဝင်သွားမယ်)

... .. (မျက်နှာပျက်သွားပီ ငါတော့ ကလေးကို ပါးရိုက်မိပီဆိုတဲ့ နောင်တ မျက်လုံးတွေနဲ့ငေး)

"ဆရာမလေး ပြောဖူးပါတယ် ကျနော်က ဘာမှ မသိနားမလည်သေးတဲ့ ချာတိတ်လေးပါဆို ကျနော် မှားပါတယ် ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ဂတိပေးတယ် ကျနော်ဖက်ကတော့ ကျနော်ချစ်တဲ့ ဆရာမလေးကို ဘယ်တော့မှ လက်နဲ့တောင် မရွယ်ဘူး သိလား"

... .. (မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲပီး ခြေတုန်လက်တုန်နဲ့ ကျနော်ရှေ့မှာ ဆောက်တည်ရာ မရဖြစ်နေပီ)

"ကျနော်က ချစ်ရတဲ့ ကောင်ကိုးဗျာ တုန်နေအောင်ကို ချစ်တာသိလား" (ပြောရင်း ဆတ်ကနဲ လှည့် ထွက် ပစ်လိုက်တယ် စိတ်ထဲမှာတော့ အမလေး .. ကိုဖိုးသက်လေး မသွားရဘူးဆိုပီး အော်ခေါ်ပါစေပေါ့ အဟိ)

အော်တော့ မခေါ်ဘူး။ မီးဖိုခန်း အပေါက်ဝ အရောက် လူက အပြင်မရောက်လိုက်ဘူး။ အနောက်ကနေ အတင်းဖက်ပီး ဆွဲထားတာ။ ကျောပေးထားတော့ ကျနော်မျက်နှာ သူ ဘယ်မြင်မလဲ။ ကြိတ်ပြီးလေး ပြီးနေတာပေါ့။ ငါက ပေါ့ ဟဲဟဲ။

အမလေး ပြန်လှည့်ပီး ရင်ချင်းအပ် ဖက်ထား လိုက်တော့ ငိုလိုက်တာ တသိမ့်သိမ့်ကို တုန်နေရော။ ချို့ကို စိတ်နာသွားပီလား ချို့မကောင်းဘူးနော် ချို့မကောင်းဘူး ကိုဖိုးသက်လေး အရမ်း နာသွားပီလား ဘာညာနဲ့ မျက်ရည် တွေ ကြားထဲကနေ ကျနော်ပါးကို မော့ပီး လက်ဖဝါးနဲ့ ဖွဖွပွတ်ရင်း ချောချက်။ ကိုယ်ကလည်း ခိုင်ကြောင် တွေ ပြန်ပစ်တာပေါ့ အသာစီး ပြန်ရထားပီ မဟုတ်လား ဟဲဟဲ။ မနာပါဘူး ဒါလေးများ။ ဆရာမလေး ဓားနဲ့ ထိုးတောင် ခံရဲတယ်။ ချစ်တာကိုး ဒါပေမယ့် ရင်ထဲတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ငဲ့ကိုရိုက်ရက်တယ်လို့ ကျည်ကနဲဖြစ်သွားတယ်။ စိတ် မဆိုးပါဘူး။ ခု ကျနော် အိမ်ပြန်တော့မယ်ဗျာ လွှတ်တော့.. ဘာညာပေါ့။ အို! မပြန်ရပါဘူး ချို့ကိုစိတ်နာသွားပီ ကိုဖိုးသက်လေး ပစ်သွားတော့မှာ ချို့သိတယ် ဒီမယ်ကြည့်စမ်း ချို့မျက်နှာကိုကြည့် (အံကြိတ်ပီး မျက်နှာ မော့ထား လိုက် တယ် သူက အတင်း ကျနော်မျက်နှာကို လက်ဖဝါး ၂ဖက်နဲ့ ညှပ်ပီးငုံခိုင်း) ချို့ကို ချစ်တယ်ဆို၊ ချစ်တယ်ဆို၊ ခွင့်လွှတ်နော် မသွားရဘူး ချို့သေမှာ သိလား ပြတ်ပြတ် (အတင်း ခြေဖျားထောက်ပီး နမ်း)

မီးဖိုခန်းထဲ အဲ့လိုတွေဖြစ်ပျက်ပီး သကာလ။ တအင့်အင့် ရှိုက်သံတွေ တဖြေးဖြေး တိုးတိတ်လာ။

တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ကျနော်ကလည်း မူလက သွန်နီ လုပ်နေရာကနေ လျော့သွား။ အဲ့ဒီ နောက်မှာတော့ တူးနေတဲ့ကြက်သားအာလူးဟင်း မွေးမွေးလေးနဲ့ နယ်ဖတ်ထားတဲ့ ထမင်းလေးကို ခွံနေတဲ့ မျက်ရည်စီးကြောင်းနဲ့ မျက်နှာငယ်ငယ် ရူပဗေဒ ဆရာမလေးရယ်။ သူ့ခွံကျွေးတာကို ခွံခွံကြီးစားနေတဲ့ ဇာတ်လိုက်ကျော် မောင်ဖိုးသက် ရယ်ပေါ့။ ကလေးဆိုးကြီးလို မူနွဲ့နွဲ့ရယ် ဟီး။ ဆရာမလေးခမျာလည်း ကလေးထိန်းနေရသလိုဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့ဗျာ။ ထမင်းပလုတ်ပလောင်း စားရင်း ပြန်ဆူလိုက်သေးတာ။ ခင်ညားကိုချစ်ရတာလဲ မတန်ပါဘူးဗျာ။ ဇာတ်လမ်း အစမှာ ကထိက သနပ်ခါးတုံးနဲ့ အထုပ်ခံ၊ ခုလည်း ပါးအချစ်ရနဲ့ လူကို ခံဖက်ချည်းပဲဖြစ်နေတယ်လို့။ အဲ့ဒီတော့မှ ငိုမဲ့မဲ့ ဆရာမ လေးက ပြုံးရယ်လာတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါနင့်ကို ချစ်ပါတယ် ကိုဖိုးသက်လေးရာတဲ့။ ငါ့လမ်းသရဲအချစ်တုံးလေးလို့ ပြောရင်း ထမင်းဆက်ခွံနေတယ်။

ညစာ စားသောက် ဆေးကြောပီးတော့မှ အချစ်နလံထကြတယ်။ အိမ်အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းထဲဝင် ကုတင် ပေါ်မှာ လဲလျောင်းရင်း ပွတ်သီး ပွတ်သပ်ကလေး နေကြတာပေါ့ဗျာ။ ရန်ဖြစ်ပီးတော့ ပြန်ချစ်ကြရတာလည်း ဖီးလ်တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။ ကျနော် ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ သူက ကျနော်ထက် ၆-၇နှစ် နီးပါးကြီးတယ်။ အရှက် အကြောက် ကြီးတယ်။ အဲ့လိုတွေထဲကမှ စွန့်စားပီး ချစ်ခဲ့ရတာ ဆိုတော့ကာ ခုလို အကြောင်းတရားတွေကြောင့် ကျနော် ထားသွားမှာဘာညာ စိုးပုံရတယ်။ (အပျိုကြီးလေးရဲ့ သောကပေါ့ဗျာ) အတင်းကို ချောနေတော့တာ။ သူ့ဖာသူ တတွတ်တွတ်နဲ့ ချော၊ ကျနော်သောက်ကျင့်ကလည်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူ့ချောနေတာပြုံးပြုံးကြီးခံ၊ ချောတဲ့ အနေနဲ့ တရွတ်ရွတ် မွှေးတာခံရင်း မသိမသာ ထမိကိုဖြေလျော့ရင်း အဖုတ် နှိုက်တော့တာပဲ ဟီး။ နည်းနည်း လက် ဆော့ပီးတာနဲ့ လေသံမာမာနဲ့ ပိတ်ဟောက်လိုက်သေးတာ။

"ပါးချစ်ရတာ မကြေဘူးသိလား"(ဘလောက်နိပ်စိတွေကို ဖြုတ် ဘရာစီယာအောက်က ချိုဖူးကို လှမ်း နှိုက်ရင်းပြော)

... (မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဘေးတိုက် လှဲအိပ်ရင်းက ပါးကို လာကိုင်ရင်း ပွတ်ပေးနေတယ်)

"လျော်ကြေးပေး"

"ဟုတ်"

ဘာဆက်ဖြစ်လဲဆိုတာတော့ ကိုယ့်ဖာကိုယ်ဆက်တွေးကြပေတော့ဗျာ။ 🤔

အကယ်၍ ဒီဇာတ်လမ်းကို ဖတ်နေတဲ့ ခင်ဗျားဟာ ချမ်းကိုရေးခဲ့သမျှ စာတွေသာဖတ်ဖူးခဲ့မယ်ဆိုရင် ရူပဗေဒ ဆရာမလေးနဲ့ သူချစ်တဲ့ လူဆိုးလေးဖိုးသက်တို့ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကိုကြိုသိနေကြမှာပါ။ ကျနော် ရေးခဲ့ဖူးတဲ့ **"ကျနော်နှင့် ထူးဆန်းသော သစ်သားရုပ်ထုလေး"** ရဲ့ဇာတ်သိမ်းခန်းကို မှတ်မိကြသေးမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲ့ဒီ ဇာတ်လမ်း မှာ ရူပဗေဒသင်တဲ့ ဒေါ်ခင်ချိုမေဟာ သူချစ်တဲ့ ကိုဖိုးသက်လေးနဲ့ ချစ်စခန်း အဖွင့်လွန်ရာက အမေဖြစ် တဲ့သူက မိသွားခဲ့ပီး ညားကြလေသတည်းပေါ့။

ဟိုးအရင် ကျနော်ရေးသမျှ ဇာတ်လမ်းတွေ ၃-၄ပုဒ်ရဲ့ ဇာတ်သိမ်းတွေဟာ ပျော်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိခဲ့ကြတော့ တချို့ ကျနော်ညီအကိုတွေက အင်မတန် ရက်စက်တဲ့လူဗျာ ဘာညာဆိုပီး စကားတင်း ဆိုခဲ့ကြတာမို့ ထူးဆန်းသော သစ်သားရုပ်ထုလေးရဲ့ ဇာတ်သိမ်းကို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သိမ်းခဲ့ပါတယ်။ ဇာတ်ရုံဖြစ်သူ ချောချော တောင့်တောင့် မမဝါဟာ ကျနော်ချစ်တဲ့ ကိုတပ်ကြပ်ကြီးကို ညွှန်းဆိုထားတဲ့ ဇာတ်ကောင် "ဘကြီးထောင်"နဲ့ ညားလေသတည်း လုပ်လိုက်သလို တစ်ဖက်ကလည်း ဗိုက်ကလေးပူလာတဲ့ ကျနော်ရူပဗေဒ ဆရာမလေးဟာ အိမ်ထောင် ဦးစီး ကိုဖိုးသက်လေးကို နိုင်ထက်စီးနင်း လုပ်နေဟန် ချစ်စဖွယ်လေး ဖြစ်အောင် ရေးပြမိခဲ့ပါတယ်။ ချစ်ခြင်း တပ်ပီး ဖဲရိုက်ချင်တယ် ပူဆာတဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင် ဆရာမလေးနဲ့ ညအိပ်ခါနီးတိုင်း **"ဟောလီးဝုဒ်"** ဆွဲပေး ရတယ် ဘာညာကနေ.. မွေးလာတဲ့ ကလေးဟာ ဒေါ်ခင်ချိုမေ့လို ဆံပင်လှလှ အိအိလေးနဲ့ ချစ်စဖွယ် တီတီတာတာ ပြောတတ်ပီး ဖိုးသက်လို ဇွတ်တရွတ်ဆန်တဲ့ သမီးချောလေး ဖြစ်လာပါစေဆိုပီး စိတ်ကူးယဉ်နေဟန်နဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပိတ်သိမ်းခဲ့တာ ခင်ဗျားတို့မှတ်မိကြမှာပါ။

ဒါပေမယ့် လက်တွေ့ဘဝက အဲလိုမှ မဟုတ်ခဲ့တာပဲလေ။ ခုကျနော် ခင်ဗျားတို့ကိုပြောပြနေတဲ့ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေး ဆိုတာ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်း မဟုတ်ဘူးပဲ။ ဘဝ ထိုထိုမှာ မကြုံချင်သော်လည်း ကြုံဖူးခဲ့ရသော မဆုံချင်သော်လည်း ဆုံခဲ့ရသော ဖြစ်ချင်တာတွေ မဖြစ်ခဲ့ရပဲ ဖြစ်ချင်သလိုတွေ လျှောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခုရယ်လေ။ ဒီကိုယ်တွေ့ကို စရေးကာစက အင်မတန်အာရုံစူးစိုက်နေတဲ့ ကျနော်ကို ခင်ဗျားတို့ သတိထားမိခဲ့ကြမလားပဲ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ငယ်ဘဝ ပြန်ရောက်သွားသလို ခံစားနေရတာကိုး။ ဟာသလေးတွေဖောက် တဟီးဟီးတွေနဲ့ လျှောက်ရေးပြခဲ့သမျှ နောက်ပိုင်းရောက်လာတဲ့အခါ ဆက်မရေးရဲတော့ဘူးရယ်။ ကွန်ပြူတာရှေ့ထိုင် ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေ ပြန်တွေးကြည့်မိတဲ့ အခါ ကျနော်မျက်လုံးတွေဟာ ညအမှောင်ထဲထဲကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ ငေးနေမိရင်း နောက်ဆုံး သက်ပြင်းချချ ကွန်ပြူတာ ပြန်ပိတ်လိုက်ရတာတွေ များခဲ့တယ်။ ခုနောက်ဆုံးအနေနဲ့ ကျနော် မပီးပီးအောင် အားတင်းပီး ရေးလိုက် ပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ ဖတ်ချင်တဲ့ အိပ်ယာပေါ်က အချစ်စခန်းတွေ မပါတော့ပါဘူး။ စိတ်မရှုပ်ချင်ရင် ဆက်မဖတ်ပဲ ဒီနေရာတင်ပဲ ရပ်လိုက်ပါတော့။ ဇာတ်သိမ်း လိုက်ပါတော့မယ်။

အပေါ်မှာ ရေးခဲ့သလိုပါပဲ ကျနော်နဲ့ဆရာမလေးဟာ ရန်ဖြစ်လိုက်ပြန်ချစ်လိုက်နဲ့ ကျနော်တို့မြို့ကလေးရဲ့ လူတွေ ငေးမော အားကျရတဲ့ စုံတွဲလေး အဖြစ်၊ မိဘအသိုင်း အဝိုင်းက အစ ဘာမှ ပြောစရာ မလိုတော့အောင် အဆင်ပြေနေခဲ့ကြတဲ့ နောင်အခါမှာ ပျော်ရွှင်စရာ ညားကြလေသတည်း ဆိုတဲ့ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက ဇာတ်သိမ်း မျိုးကို မျှော်လင့်ကြတဲ့ အခြေနေမျိုးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခင်ဗျားတို့သိတဲ့အတိုင်း ပိတ်ထားတဲ့ တက္ကသိုလ်တွေ ပြန်ဖွင့်တယ်ဗျ။ ကျနော်ဟာ အိမ်အလုပ်မှာ လုံးဝ နှစ်မြဲနေခဲ့ပီးသားဖြစ်နေပီ။ ဆိုလိုတာက အရာရာ ကိုယ့်ခြေကိုယ့်လက်နဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်လိုကို ဖြစ်နေတာ။ မိရိုးဖလာ ကုန်သည်ပွဲရုံ ဘာညာမှာ လက်လွှတ်လို့ရတဲ့ အနေထားဖြစ်နေခဲ့ပီ။ မကြာခင် မိန်းမ ယူတော့မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကလဲရှိနေပီ။ ပြဿနာက ဘာလဲဆိုတော့ကား ကျောင်းပြန်တက်ဆိုတဲ့ အမိန့်ဗျ။ အမိန့်ဆိုတာ ကျနော်အဖွားတို့ ကြီးဒေါ်တို့ဆီက လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေ ဆီက လာတာ။

ငွေကျကုန်ရော ဆိုပါတော့။ မတက်ချင်တော့ပါဘူးဆိုတာ လက်မခံဘူးရယ်။ ကိုဖိုးသက်လေးက ကလေးပဲ ရှိသေးတာ မတက်လို့ ရမလားဆိုပီး ကျွိုင်ရှာကော။ ကိုယ်တို့ တောမြို့လေးမှာကလည်း အဲဒီခေတ်က အဲဒီကျောင်းကို တက်ခွင့်ရတာဆိုလို့ ဒီဇာတ်လမ်းအစမှာ ပြောထားတဲ့ ကျနော်နဲ့ဖိုးတေ တို့၂ကောင်ပဲ ရှိတာဆိုတော့ နှမြောတယ် ဘာညာပေါ့။ ဘွဲ့ရတော့လည်း အချိန်တန် အိမ်ပြန်ပီး အိမ်အလုပ်ကို ဦးစီးရမှာပဲ မဟုတ်လား ဆိုပီး ကျနော် သွားမတက်ဘူးဗျ။ ပေကတ်ပီး နေ နေတာ။ နောက်ဆုံး ဘွဲ့မရ ရင် ရှင်လေးကို မယူဘူးတဲ့ စွီးတယ်လို့မှပဲဗျာ။ ကျနော်က ဒီလိုပြောတယ် ဒီမယ် ဆရာမလေး ခင်ညာ အသက်၂၆.. ကျနော်က အေးဆေး တော်ကြာ ကျောင်းလည်း ပီးကော ခင်ဗျားလည်း၃၀ကျော်ရော နော် စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်၊ ဒီကြားထဲ ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားပီ အသစ်တွေ လို့ ကတော့ ကျန်ရစ်ဖြစ်ကုန်မယ်ပေါ့။ အဲဒါကို ဘာပြန် ပြောလဲဆိုတော့ လျှာမရှည်နဲ့ သွားတက်ဆို သွားတက်ချေ.. အသစ် တွေ့တယ်ကြားလို့ကတော့ ဓားနဲ့လိုက်ထိုးမယ် ..ရှင့်ကို ပညာရေး တစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျမကို လက်ထပ်တာမျိုး အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ ကျနော် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲဗျာ ကိုယ်က သူ့ကို ချစ်တဲ့အပြင် ကြောက်လည်းကြောက်ရတာကိုးဗျ။

ဒါပေမယ့် ကျောင်းမပီးခင် ယူမယ် ဘာညာတော့ ဂတိထားရတာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ အထုပ်အဝှမ်း တွေ ပြင်ရတော့တာပဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အိမ်တိုင်ယာရောက် လာစီစဉ်ပေးတာ။ အဝတ်အစားတွေ၊ အသုံးအဆောင်တွေက အစ သူ့ စိတ်ကြိုက် ထုပ်ပိုး မှာစရာရှိတာတွေ မှာပေါ့။ စာကြိုးစား..အဆောင်တကာလည်ပီး ဖဲရိုက်တယ်ကြားလို့ကတော့ ပါးကွဲမယ်သာမှတ် ဘာညာ ဆိုတာကို ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ မှတ်မိပါတယ် ဆရာမပေါ့။ သူ့ဓာတ်ပုံလေးကို စာကြည့်စားပွဲပေါ် တင်ထားရမယ် ညအိပ်ခါနီးတိုင်း နှမ်းပါ ဆိုတာမျိုးတွေလည်း ပါသေးတယ်။ ကျနော် "ချိုဖူးတွေ ဘာလေ ဆာရင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ" လို့ စူပပ်ပုပ်မျက်နှာနဲ့ ညောင်တော့ လျှာမရှည်နဲ့ ချို ရှင့်ကို တိတ်တိတ် လေးလာလာ ကျွေးရင် ပီးတာပဲမလား သစ္စာတော့ ဖောက်မယ်မကြံနဲ့ ၂လောင်းပြိုင်တဲ့ ဟီးဟီး။ ကျောင်းတက်ရမယ့်မြို့ကိုမသွားခင် တစ်ပတ် လောက်ကထဲက အိမ်မှာ ညမအိပ်တော့ပဲ ဆရာမလေးဆီ သွားသွားအိပ် ညစဉ်ညတိုင်း အရူးအမူး အချစ်ကြမ်းခဲ့သေးတာပေါ့ဗျာ။ အားရပါးရချစ်ကြပီး အမောဖြေနေကြတုံး ခပ်တည်တည်ကြွေကွဲနေတဲ့အသံနဲ့ ဆရာမလေးရဲ့

ဆံပင်တွေဆီက ချိုအီအီအနံ့လေးတွေ မနမ်းရှိုက်ရတော့ရင် ကျနော်ရူးကုန်မယ်ထင်ပါရဲ့။ မသွားလို့မရဘူးလားဆိုပီး ချွဲလိုက်ရင် ရော့ တစ်ခါထဲ အဝနမ်းသွား ကျမကို ဘာမှ အကြောင်းပြချက် လာမပေးနဲ့ဆိုပီး ဟောက်တယ်ဗျ

အဲ့ဒီနောက်ဆုံးညတွေက ကျနော် မှတ်မိနေတာလေးတွေ ရှိသေးတယ်။ ကျနော်ကို အပေါ် ကနေ တက်ပီး ရင်ဘတ်ပေါ် လက်ထောက်ထားရင်း အတင်းချစ်တယ်။ ဖရိုဖရဲ ဆံနွယ်ရှည်တွေကြားထဲကနေ တဟင်း ဟင်းနဲ့ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်တွေ ပြောရင်းပေါ့။

ချို ကိုဖိုးသက်လေး ကို ချစ်တယ် အရမ်းချစ်တယ် ကျမကို ချစ်တယ်မလား ချစ်တယ်မလား အမြဲ သတိရကြေးနော် ဟင်း ဟင်း ချစ်လိုက်တာကွာ ကျွတ် ဟင်း.. အောက်နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက် ကျနော်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တဖန်းဖန်း ဆောင့်ချရင်း အဲ့လိုတွေ အော် နေခဲ့တာဗျ။ ခုချိန်ထိ မျက်စိထဲက ပျောက်မသွားသေးတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ ဆိုပါတော့ဗျာ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ ထွက်တော်မူ နန်းက ခွါခဲ့ရပါတယ်။ ဇာတိမြို့ကလေးရယ် မိုက်ဖော်မိုက်ဖက် အပေါင်း သင်း တွေရယ် (ကိုရွှေဘ အပါအဝင်ပေါ့) ကျနော်ချစ်တဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေးဒေါ်ခင်ချိုမေရယ်ဟာ အဝေးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့။ ကျောင်းတက်ရတော့လည်း ကျနော်အတွက် သိပ်မထူးသလိုပါပဲ။ အတန်းဖော် တွေ ကြည့်ရတာ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့ ကလေးပေါက်စတွေနဲ့ တူနေတာကိုး။

ထားလိုက်ပါတော့ အများသူငါတွေလို ကျောင်းတက်တယ် စာလုပ်တယ် အားရင် အခန်းအောင်းပီး စာဖတ်တယ် ဂစ်တာ တီးတယ်ပေါ့။ ဆရာမလေးဆီ တစ်ပတ်ကို စာတစ်စောင် မှန်မှန်ပို့တယ်။ (အဲ့ဒီခေတ်က နယ်ကို ဖုန်းခေါ်ဖို့ဆိုတာ သိတယ်မလား မဖြစ်နိုင်တဲ့ခေတ်) စာထဲမှာ စကားဝှက်တွေ ဘာတွေတော့ ပါတာပေါ့။

"ဆရာမလေးချို ကျနော် သာကူသောက်ချင်စိတ်တွေ အရမ်း ဖြစ်နေတယ်ဗျာ" (ကျနော် တို့ချင်း စကားဝှက်နဲ့ အဖုတ်လျှက်တာကို ပြောတာ ကိုယ်က အဲ့ဒါတွေ နှမြောလို့ မျိုမျိုချတာ ဟိဟိ)

အဲ့လိုလေးတွေတော့ ထည့်ထည့် ရေးမိတာပေါ့။ ဆရာမလေး ခင်ဗျား ဂတိမတည်ဘူး ဟုတ် လား။ ရိက္ခာတွေ လာပို့မယ်ဆို ဘယ်မှာတုံး ဘာညာ အဲ့လိုလေးတွေ။ ဒါနဲ့ စာသင်နှစ် တစ်ခု ပီး ကရော။ ကျနော်စိတ် တွေ မောင်းတင်ပီး တောမြို့လေးဆီ ပြန်ပြေးခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမှာ ကျနော်ရူပဗေဒဆရာမလေးကို ဘယ်တော့မှ ပြန် မတွေ့ ရတော့ပါဘူး ဗျာ။ ပြန်မတွေ့တော့ဘူးဆိုတာက ချာတိတ်ကလေး ကျနော်ကို ညာပီး လင်ယူသွားတယ်လို့ မထင်ကြပါနဲ့ (အဲ့လိုဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ဖြေသာပါဦးမယ်လေ) ကျနော်ကို ဂတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း စာမေးပွဲတွေအပီးကို ချိန်ဆ နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ အတူတူ ပျော်ရအောင်ဆိုပီး လိုက်လာခဲ့တဲ့ ဆရာမလေးဟာ မတော်တဆမူ တစ်ခုနဲ့ လမ်းမှာ ကွယ်လွန် သွားခဲ့ပါပီ။ ကျနော်မြင်တောင် မြင်လိုက်ရပါဘူး။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း အဖြစ်ဆိုးခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ကျနော် ပြန်မပြောချင်တော့ပါဘူး။ **"နတ်သမီးပုံပြင်"**ဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲ မူးယစ်ဆေး စွဲနေတဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စိတ်ကူး ယဉ်တဲ့ ဇာတ်ကွက်တွေမှာ ကျနော်ရေးပြဖူးတယ် ထင်တာပဲ။ ဇာတ်သိမ်း ကတော့ အဲ့ဒါပါပဲဗျာ။ အရွယ်နဲ့မမျှအောင် ကျနော် ရင်ကွဲခဲ့ရပါတယ်။ တစ်မြို့လုံးက လူတွေ ကျနော်ကို မြင်ရင် သနားတဲ့ အကြည့်နဲ့ ငေးနေကြတာကိုလည်း ပြုံးပြုံး တုံ့ပြန်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ အပြင်ပန်းကြည့်ရင် အင်မတန် မာကျောတဲ့ ချာတိတ်လေး ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင် နေခဲ့ ရတာဗျ။ နောက်တော့လည်း မူးယစ်ဆေးရဲ့ သားကောင် ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲလေ။

မူးယစ်ဆေးသုံး ကိုယ့်စိတ်ကူးယဉ် ကမ္ဘာလေးထဲ ကျနော်ဆရာမလေးချို နဲ့တွေ့ အဲ့လိုနဲ့ ဆိုးသွမ်း လာလိုက်တာ.. ဆေးဖိုးမရှိတော့ အိမ်က အဖွားရဲ့အတွင်းပစ္စည်းတွေ ခိုးပီးပြေး၊ သင်းချိုင်းကုန်း ဇရပ်ကို အိမ်လုပ်ပီး နေ၊ ကိုရွှေဘတို့ ဝိုင်းဖမ်းပီး အိမ်ပြန်ခေါ်လာ၊ ငယ်ငယ်က ကျောင်းမှာ ဆုရတိုင်း အဖိုးဖြစ်သူဆုချထားတဲ့ ဒေါ်လာ ပြား တွေ ဗီရိုထဲကနီးပီး ပြန်ထွက်ပြေး လုံးချာလည် လိုက်နေခဲ့တော့တာပဲ။ ဘာလို့များ အဲ့ဒီတုန်းက မသေသွားခဲ့ပဲ ခုထိ သက်ဆိုး ရှည်နေခဲ့တာလဲမသိပါဘူးလေ။

အကယ်၍ ကျနော်ဟာ ဆရာမလေး ဒေါ်ခင်ချိုမေနဲ့ ညားခွဲမယ်ဆိုရင် ခုခါမှာ သာယာ အောင်မြင် တဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေမှာ သေချာတယ်လို့ ရိုးရိုးကလေး ယုံတယ်ဗျ။ ခုလို လူလေလွင့် တစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ လမ်းပေါ် ရောက်နေမယ် မထင်ဘူး။ ပြန်စရာ အိမ်မရှိ၊ တွယ်တာစရာ မိသားစုမရှိ ကိုယ့်ကို ကိုယ် ဘဝကို နေပျော် မပျော် မသေချာ မရေရာတော့တဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ယုံကြည်နေတယ်။ အခုကိုယ်တွေ့လေးကိုရေးတဲ့အခါ ခပ်သောသောလေး ရေးလာရာကနေ တုံးတံတံဖြတ်ချလိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရင် ဖတ်မကောင်းပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ချစ်တဲ့ ညီလေးချမ်းကို အဖြစ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်ကြပါဗျာ။ ဒါကို မနည်းအားတင်းပီး အဆုံး သတ် လိုက်တာပါ။ မဟုတ်ရင် တန်းလန်းနဲ့ရပ်သွားတော့မယ့် အနေအထားဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ်တွေ့တွေ ဖတ်ပီးတိုင်း လည်း ဆဲနေကြမယ်ထင်ပါရဲ့။ ဇာတ်လမ်း ရေးတော့လည်းကွဲ့၊ ကိုယ်တွေ့ရေးတော့လည်း မပေါင်းရနဲ့ မင်း တော်တော် မကောင်းတဲ့ကောင်လို့ အပြစ်တင်ရင်လည်း ခံရမှာပါပဲ။

သေချာတာကတော့ ကျနော်ခင်ဗျားတို့ကို မညာခဲ့ပါဘူး။

ခင်ဗျားတို့ကိုချစ်တဲ့

CHANNKO

September 20, 2014, 02:38:27 AM »

တခါကရေးခဲ့ဖူးတဲ့စာပိုဒ်လေးထပ်ဖြည့်လိုက်ပါတယ်။

လူသေရင် ဘာဖြစ်လဲဆိုတာကို ဖိုးသက်ဆိုတဲ့ ကောင်က အမှုန်တွေဖြစ်သွားတယ်လို့ ယုံကြည်သတဲ့။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာကြီးဟာ လည်း အမှုန်တွေနဲ့ပဲ ဖွဲ့စည်းထားတာလို့ အမြဲပြောတတ်သတဲ့။ တစ်စုံတစ်ရာဟာ ပျောက် ကွယ် သွားတိုင်း အမှုန်တွေအဖြစ် ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းသွားတာမျိုးပါပဲလေ။ အကယ်လိုများ ခင်ဗျားတို့ ယခုအချိန်မှာ သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖိုးသက်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့ရင် ကိုဖိုးသက်လေးချစ်တဲ့ ရူပဗေဒဆရာမလေး ဘယ်မှာလဲလို့ မေးကြည့်လိုက်ကြပါ။

"လောလောဆယ်သူ အခုဒီမှာမရှိဘူး အမှုန်တွေအဖြစ်ဖွဲ့စည်းနေတယ်"လို့ ပြန်ဖြေခဲ့မှာသေချာတယ်ဗျ။